

Zegen en strijd

De brief aan de Efeziërs

door Matta Behnam

Uit het Arabisch vertaald door Cor Bruins
In het Nederlands door A.M. Nun-Wilts en H. Wilts
Tweede druk, 1964

Inhoud

[Algemeen overzicht](#)

[Hoofdstuk 1 -- Tot lof van zijn heerlijkheid](#)

[Hoofdstuk 2:1-10 -- Uit genade behouden](#)

[Hoofdstuk 2:11-22 -- In één lichaam met God verzoend](#)

[Hoofdstuk 3 -- De verborgenheid van Christus](#)

[Hoofdstuk 4 -- De oude mens afgelegd, de nieuwe aangedaan](#)

[Hoofdstuk 5:1-21 -- De christelijke leefregel](#)

[Hoofdstuk 5:22 - 6:9 -- Familieverhoudingen in het christelijk gezin](#)

[Hoofdstuk 6:10-24 -- De geestelijke wapenrusting](#)

Algemeen overzicht

De stad Efeze

Deze stad was gelegen aan de westkust van Klein-Azië. Het was een wereldstad die beroemd was geworden door zijn invloed op godsdienstig en politiek gebied.

De meeste inwoners van Efeze waren van oorsprong Grieken, maar er waren onder hen ook vele Joodse handelders (Hand. 18:19-24; 19:1, 17, 34). In deze stad was een tempel zowel voor Griekse als Romeinse afgoden. De Romeinen noemden de godin "Diana" en de Grieken "Artemis". Deze tempel werd beschouwd als één van de zeven wereldwonderen. Zij was geheel van zuiver marmer gebouwd, ze was 425 voet lang, 220 voet breed en het plafond werd gesteund door 127 zuiver marmeren pilaren. Elke pilaar was 60 voet hoog en de bouw van de tempel duurde meer dan 200 jaar.

Het schijnt alsof het de bedoeling van de Heilige Geest was om door middel van deze tempel de gelovigen te brengen tot de kennis van de geestelijke tempel, nl. "het huis van God" of de gemeente van God, waarvan Jezus Christus Zelf de hoeksteen is, in wie het ganse gebouw, wel te zamen gevoegd, opwast tot een heilige tempel in de Heer (zie Ef. 2:19-21).

Deze tempel werd in het jaar 262 door de Goten verwoest. Van de gemeente, het huis van God, wordt gezegd dat zelfs de poorten van de hades haar niet zullen overweldigen.

Efeze was in die tijd een zeer belangrijk centrum van heidense afgodendienst, die nog toenam door de werken van ijdele kunst (Hand. 19:19), daar iedereen in Asia geloofde dat het beeld van de godin uit de hemel was gevallen (Hand. 19:35).

Er was in de stad Efeze een Joodse synagoge, maar omdat in deze synagoge werd vastgehouden aan verschillende wetten, was zij niet in staat de heidense duisternis te verdrijven waarin niet alleen de Efeziërs, maar ook al de inwoners van Asia leefden.

Maar God zij dank, hier gebeurde iets wonderschoons. Het evangelie van onze Heer Jezus Christus, dat de kracht van God is tot behoudenis, werd in Efeze gepredikt, en allen die in Asia woonden hoorden het. Dit verbrak de grootheid van deze valse godin, en de daarmee verbonden eredienst is nooit weer opgeleefd.

Het evangelie was in staat te bewerken waarvoor Demetrius, de belangrijkste zilversmid in die stad, gevreesd had: het verwoestte de tempel en haar grootheid.

De prediking van het evangelie in Efeze

Wij weten niet zeker hoe en wanneer het evangelie in Efeze voor het eerst is gepredikt. Wel is bekend dat, toen de Heilige Geest op de gelovigen kwam die vergaderd waren op de pinksterdag, er in Jeruzalem ook enige mensen uit Asia aanwezig waren. Van deze provincie was Efeze de hoofdstad. Deze mensen hoorden de prediking van het evangelie, bekeerden zich en geloofden in Christus (Hand. 2:9 en 41).

De apostel Paulus heeft op zijn reis van Korinthe naar Syrië de stad Efeze bezocht. Dat was op zijn tweede zendingsreis (omstreeks 54 na Chr.). Hij ging toen in de synagoge en onderhield zich met de Joden. Hij bleef daar echter maar kort en liet Aquila en Priscilla achter (Hand. 18:19, 20 en 26).

Wij weten dat de Heer hier ook Apollos, afkomstig uit Alexandrië, een welsprekend man en machtig in de Schriften, gebruikte. Hij leerde daar nauwkeurig de dingen betreffende de Heer Jezus, hoewel hij alleen bekend was met de doop van Johannes.

Bovendien weten we zeker dat de apostel Paulus Efeze voor de tweede keer heeft bezocht. Hij bracht daar drie jaar door, nacht en dag predikend en onderwijzend (Hand. 20:31). Deze dienst droeg veel vrucht, zowel in de bekering van velen, als ook in het onderwijzen van de gelovigen.

Bij zijn aankomst in Efeze vond Paulus daar twaalf discipelen, die alleen gedoopt waren tot de doop van Johannes. Tevens waren zij onbekend met de waarheid van het evangelie des heils en met de inwoning van de Heilige Geest in de gelovigen. Toen de apostel dit ontdekte tijdens zijn gesprek met hen, stelde hij hun twee vragen:

1. Hebt gij de Heilige Geest ontvangen nadat gij geloofd hebt?
2. Tot welke doop zijt gij dan gedoopt?

Op de eerste vraag kreeg hij ten antwoord: “Wij hebben zelfs niet gehoord of de Heilige Geest er is”. De apostel Paulus zag door dit antwoord, dat het geloof van deze mannen niet gebaseerd was op het werk van de Heer Jezus, die aan het kruis stierf en opstond uit de doden. Zij waren onwetend wat betreft het evangelie, in het bijzonder waar het ging om het aannemen van Christus’ werk door God en de bezegeling daarvan door de uitstorting van de Heilige Geest. Zodoende konden zij niet weten dat de Heilige Geest in de gelovige komt wonen op hetzelfde ogenblik dat hij de Heer Jezus als Heiland aanneemt. Het is een Goddelijke waarheid, dat de inwoning van de Heilige Geest in het hart van de mens in feite het enige bewijs is dat hij een kind van God is. “Indien iemand de Geest van Christus niet heeft, die behoort Hem niet toe” (Romeinen 8:9).

Het antwoord dat deze mannen gaven op de tweede vraag van de apostel luidde: “Tot de doop van Johannes”.

Dit beperkte inzicht van deze discipelen was een gevolg van de prediking van Apollos, die zelf niet meer wist dan de doop van Johannes. Zodoende waren zij onbekend met de volmaakte verlossing, tot stand gebracht door de Heer Jezus op het kruis, met zijn opstanding uit de doden en met zijn opvaren naar de hemel.

Ongetwijfeld kende Apollos de doop der bekering, die vooruit ziet naar het komende koninkrijk. De christelijke doop ziet echter terug op het werk der verzoening, op zijn verzoeningsdood, op zijn triomferende opstanding, op zijn opvaren naar de hemel en op zijn plaats nemen aan de rechterhand van de Vader.

De christelijke doop is het bewijs van het één zijn van alle kinderen van God met Christus, in zijn dood, begrafenissen en opstanding.

Hierover heeft de apostel deze mannen nader onderricht gegeven, met als resultaat dat zij werden gedoopt tot de naam van de Heer Jezus (Hand. 19:1-7).

Als we de apostel Paulus volgen in zijn dienst te Efeze, lezen we dat hij in de Joodse synagoge drie maanden lang vrijmoedig sprak over de dingen van het koninkrijk van God. (Hand. 19:8). Maar

toen sommige Joden zich verhardden en niet geloofden, ja zelfs kwaad spraken tegenover de menigte, zonderde Paulus de discipelen af, en sprak dagelijks tot hen in de school van Tyrannus (Hand. 19:9). De apostel weigerde enige gemeenschap te hebben met hen die zijn Heer loochenden. “Welke gemeenschap heeft het licht met de duisternis? Welke overeenstemming heeft Christus met Belial?” Het gebod van God is overduidelijk: “Gaat uit het midden van hen, en scheidt u af, zegt de Heer” (2 Kor. 6:14-18).

Elke trouwe dienstknecht van Christus zal niet aarzelen zich af te scheiden van hen die de naam van zijn Meester loochenen, of de grote waarde van zijn verzoeningswerk.

Twee jaar lang heeft de apostel in deze school het woord des Heren verkondigd, zodat alle inwoners van Asia, zowel Joden als Grieken, het hoorden.

Door de ongewone krachten die Paulus verrichtte, zette God het stempel van zijn goedkeuring op de prediking van zijn dienstknecht (Hand. 19:11, 12).

Het werk der genade in de harten van hen die geloofden droeg werkelijk vrucht, en werd zichtbaar doordat zij vrijwillig afstand deden van dingen die vroeger waarde voor hen hadden gehad (Hand. 19:18, 19).

Tegenstand tegen de prediking te Efeze

Behalve de vruchten op zijn prediking, ondervond de apostel toch ook sterke tegenstand van Satan en zijn dienstknechten.

Deze tegenstand begon toen sommige Joden hun harten verhardden en kwaad spraken van de weg die Paulus leerde. Dit was echter nog gering bij wat hij later ondervond. In 1 Kor. 15:32 lezen we bijvoorbeeld: “Indien ik, naar de mens gesproken, te Efeze tegen wilde dieren gevochten heb...” Hij wees daarbij ongetwijfeld op de sterke tegenstand die hij ondervonden had, speciaal van de Joden. In 1 Kor. 16:8, 9 staat: “Ik zal te Efeze blijven tot Pinksteren, want een grote en krachtige deur is mij geopend, en er zijn vele tegenstanders”. Daarna lezen we in 2 Kor. 1:8: “Wij willen niet broeders, dat gij onkundig zijt wat betreft de verdrukking die ons in Asia overkomen is, dat wij uitermate bezwaard zijn geworden boven machte, zodat wij zelfs aan het leven wanhoopten”.

Satan gebruikte verschillende instrumenten om het werk van God te verhinderen. Hij bootste het werk van God na door middel van de zeven zonen van Sceva, een Joodse overpriester (Hand. 19:13, 14). Deze onwetende mensen, die de gezegende en heilige naam van de Heer Jezus misbruikten in hun toverij, hebben echter ondervonden dat een dergelijk gedrag niet ongestraft wordt gelaten (Hand. 19:16). Het gevolg was dat er vrees viel op allen die te Efeze woonden, zodat de naam van de Heer Jezus werd groot gemaakt. Zelfs al was de tegenstand van de vijand heel groot, toch wies het woord des Heren krachtig. De aanval van de satan en zijn dienaars mag sterk zijn, het Woord van God zal toch niet ledig tot Hem terugkeren.

Dit was echter niet de enige tegenstand die de apostel Paulus in Efeze ontmoette. Demetrius, een kunstenaar die zilveren tempels van de godin Artemis maakte en die veel invloed had onder de andere kunstenaars, wist een grote volksmenigte samen te brengen met het doel om Paulus kwaad te doen. De Heer waakte echter over zijn dienstknecht: de stadsschrijver wist door een kalmerende rede de samengestroomde menigte te bewegen weer naar huis te gaan (Hand. 19:23-41).

Na deze gebeurtenis heeft de apostel Efeze verlaten, nadat hij de gelovigen had gegroet. In de bijbel wordt ons niet gezegd, dat hij later nog eens in Efeze is terug gekeerd. Wel heeft hij, zoals bekend, vanuit Milete (dat dicht bij Efeze ligt) de oudsten van de gemeente te Efeze bij zich geroepen om afscheid van hen te nemen en hun allerlei vermaningen mee te geven (Hand. 20:17-37).

Vruchten van de dienst in Efeze

Wij behoren ook melding te maken van de vruchten van Paulus' dienst in Efeze. Vanuit deze stad heeft het woord des Heren alle inwoners van Asia bereikt, zodat velen tot het geloof kwamen. Wat dat betreft had Demetrius gelijk toen hij zei “dat deze Paulus veel volk, niet alleen van Efeze, maar

bijna van geheel Asia overreed en afgekeerd heeft, zeggende dat het geen goden zijn, die met handen gemaakt worden” (Hand. 19:26).

Mogelijk als gevolg van deze dienst van de apostel werden er ook in andere plaatsen van Asia gemeenten gevormd, zoals blijkt uit Openb. 1:11.

Helaas moest reeds de apostel een teruggang in de gemeente Efeze constateren. In 2 Tim. 1:15 lezen we dan ook: “Gij weet, dat allen die in Asia zijn zich van mij afgewend hebben”. Onder die mensen bevonden zich dus ook de Efeziërs. En in zijn eerste brief aan Timotheüs, waarin hij deze verzocht in Efeze te blijven, kreeg zijn medearbeider de opdracht om de gelovigen te bevelen geen andere leringen te leren, en zich niet af te geven met eindeloze geslachtsrekeningen (hfdst. 1:3, 4). De zorg van de apostel voor de Efeziërs blijkt ook uit het feit, dat hij vanuit de gevangenis te Rome Tychicus tot hen zond (2 Tim. 4:12).

Hoofdstuk 1 -- Tot lof van zijn heerlijkheid

Inleidende opmerkingen

Het is duidelijk dat het hoofdthema van deze brief is: “Christus en de gemeente”, en de intieme, eeuwige verhouding die tussen beiden bestaat. De Heilige Geest toont ons die verhouding in verschillende aspecten. In het eerste hoofdstuk komt die verwantschap tot uiting in het woord “lichaam”.

De gemeente bestaat uit alle gelovigen, met andere woorden uit mensen, die in deze tijd der genade uit God geboren zijn. In deze zin wordt de gemeente genoemd “het lichaam van Christus”. Elke gelovige individueel is dan een lid van dit lichaam, terwijl de Heer Jezus Zelf er het hoofd van is.

Hij volbracht door zijn dood het werk der verzoening en werd opgewekt uit de doden door de heerlijkheid van de Vader en gezet aan diens rechterhand in de hemelse gewesten (Efeze 1:20).

Omdat het totaal onmogelijk is, dat het hoofd gescheiden zou zijn van het lichaam, zien we de gemeente, het lichaam van Christus, met Hem gezet in de hemelse gewesten (hoofdstuk 2:6).

De woorden “hemelse gewesten” worden vijf keer in deze brief genoemd, nl. in hoofdst. 1:3, 20; 2:6; 3:10 en 6:12.

Het is noodzakelijk er hier op te wijzen, dat er in deze brief twee “sleutelwoorden” zijn.

Allereerst de uitdrukking “in Hem” of “in Christus”, en ten tweede “hemelse gewesten”.

Hoewel de toestand en de geestelijke zegeningen van de gemeente dikwijls genoemd worden, zijn deze zegeningen toch alleen “in Christus”, zodat ieder die niet in Christus is, geen deel noch vreugde heeft in één van die geestelijke zegeningen.

Zonder Christus is het voor ons onmogelijk God te kennen en tot Hem te naderen, of ons te verheugen in Hem en in de rijkdom van zegeningen die er zijn voor hen die in Christus zijn.

Zoals reeds werd gezegd, worden de gelovigen in deze brief gezien als met Christus gezeten in de hemelse gewesten. Hoewel de gemeente wordt getoond in deze glorieuze, verheven positie, legt de Heilige Geest toch de nadruk op de belangrijkheid van de wandel van de gelovige op aarde. Zeven maal wordt in deze brief over onze wandel gesproken, eerst om er op te wijzen wat we moeten vermijden, daarna hoe onze wandel behoort te zijn. (Zie hoofdstuk 2:1,10; 4:1,17; 5:2, 8 en 15).

Het betekent dat onze wandel in overeenstemming moet zijn met de plaats die God ons gegeven heeft, omdat wij een hemels volk zijn. Maar wie zou in staat zijn hieraan te voldoen? Gedankt zij God, die hierin op Goddelijke wijze heeft voorzien, en ons in staat stelt waardig onze hemelse roeping te wandelen. Het is de Heilige Geest, die ons de kracht en de genade geeft om ons op hemelse wijze te gedragen, terwijl wij hier op aarde zijn. Daarom wordt er dertien keer melding gemaakt van de Heilige Geest en wordt het woord “genade” twaalf keer in deze brief gebruikt.

De schrijver en zijn dienst

“Paulus, apostel van Jezus Christus, door de wil van God, aan de heiligen en getrouwen in Christus Jezus, die te Efeze zijn” (vers 1).

De Heilige Geest begint deze brief met de naam van de schrijver en zijn dienst te vermelden. Paulus was door God uitverkoren om een apostel te zijn van Jezus Christus voor de heidenen (Gal. 2:7-9). Van zijn geboorte aan was hij door God voor deze dienst afgezonderd.

Zijn apostolische dienst was onderscheiden van die der andere apostelen, omdat hij deze ontvangen had van de Heer Jezus, toen Hij in heerlijkheid was. Dat wil zeggen, na zijn hemelvaart en nadat Hij zijn plaats ingenomen had aan de rechterhand van de Vader (Hand. 9:15; Gal. 1:12, 15).

Het was “door de wil van God” dat Paulus deze dienst had aanvaard, een dienst die tot zegen en vreugde voor de gelovigen van alle tijden is geweest.

Gods bedoeling was, dat hij, die tevoren een godslasteraar was, en een vervolger van de gemeente, een uitverkoren instrument zou zijn om de naam van de Heer Jezus te dragen voor volken en koningen en zonen van Israël (Hand. 9:15). En niet alleen dit, maar ook om aan de gemeente van Christus de Goddelijke openbaringen te geven, die in Paulus’ brieven, en vooral in deze brief worden gevonden.

Daar Paulus dus een apostel was “door de wil van God” behoren de gelovigen grote aandacht te schenken aan de Goddelijke waarheden, die hem waren toevertrouwd om ze aan de gemeente door te geven. In het eerste hoofdstuk van deze brief zijn de woorden “door de wil van God” vier keer gebruikt (vs. 1, 5, 9 en 11).

Het is een zegen voor onze ziel, als wij de wil van God kennen, ondervinden en er ons in verheugen!

Heiligen en getrouwen

Nadat de Heilige Geest de naam en de dienst van de schrijver heeft vermeld, laat Hij ons zien dat deze brief is geschreven “aan de heiligen en getrouwen in Christus Jezus, die te Efeze zijn”.

Hoewel de brief is gericht aan de gemeente in zijn geheel, aan het lichaam van Christus, wendt de Heilige Geest zich toch ook tot de gelovigen individueel. Het is van het grootste belang dat iedereen in de gemeente van God weet, dat hij persoonlijk wordt toegesproken door de Heilige Geest. Hij behoort de waarheden te verstaan, die hem worden meegedeeld, ook om ze in de praktijk te kunnen beleven. Hij behoort ze te begrijpen, er zijn voldoening in te vinden en in overeenstemming ermee te wandelen.

“*Aan de heiligen*”. Daarmee worden bedoeld: “hen, die voor God afgezonderd zijn”.

Dit betekent niet dat de gelovigen heilig worden, omdat er in hen meer heiligheid is dan in anderen. Evenmin wil het zeggen, dat zij door hun vroomheid en godsdienstigheid heilig worden, of dat anderen hen heilig kunnen maken. De Heer Jezus heeft hen, op grond van zijn volmaakt offer, geheiligd (Hebr. 10:10; 13:12).

Een begaafde dienstknecht van de Heer heeft gezegd: De uitdrukking “heiligen” betekent niet dat we heilig zijn door onze heiligheid, maar dat we heilig behoren te leven, omdat we heilig zijn.

“*En getrouwen*”. Dit wil zeggen dat de brief niet alleen geschreven is aan hen, die hun geloof in de Heer Jezus Christus belijden, maar aan hen, die ondanks de ondervonden tegenstand (zoals ook de apostel zelf tijdens zijn gevangenschap in Rome) door de genade van God trouw vasthielden aan het geloof, dat hun was overgeleverd en dat zij hadden ontvangen.

Met de “getrouwen in Christus Jezus!” worden dus bedoeld zij, die, behalve dat zij in Christus geloofden, Hem ook trouw wilden zijn en bleven.

Genade en vrede

“Genade zij u en vrede van God, onze Vader, en van de Heer Jezus Christus” (vers 2).

De apostel begroette de gelovigen te Efeze, evenals hij in zijn andere brieven gewend was, met de wens dat zij vervuld mochten zijn met genade en vrede.

Het is een tweedelige groet: “genade en vrede”, die komt van “God, onze Vader en van de Heer Jezus Christus”.

God, onze Vader, is ook “de God aller genade” (1 Petr. 5:10) en “de God des vredes” (Hebr. 13:20).

Zo kwam ook de Heer Jezus tot ons “vol van genade en waarheid” en “uit zijn volheid hebben wij allen ontvangen... genade voor genade” (Joh. 1:46). En Hij, die de Heer des vredes was, zei: “Vrede laat ik u, mijn vrede geef ik u; niet gelijk de wereld geeft, geef ik u”. (Joh. 14:27).

De Vader en zijn geliefde Zoon, onze Heer Jezus Christus, zijn de bron van alle genade en vrede.

Het is goed te letten op het nauwe verband tussen genade en vrede. God schenkt alleen maar vrede op de grondslag van zijn genade. Het is onmogelijk zijn genade te genieten voordat iemand “vrede met God” ontvangen heeft. God geve dat wij niet alleen zijn genade en vrede *kennen*, maar dat wij ons er ook in verheugen.

Een prachtige lofzegging

“Gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus, die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten in Christus” (vers 3).

De apostel ziet hier op de bedoelingen en de raadsbesluiten van God, op zijn overvloedige genade ten opzichte van de gemeente. De wonderschone geheimenissen, die nog niet bekend waren, had God aan hem geopenbaard om ze aan de gelovigen te geven. Daarom was het hem onmogelijk deze brief anders te beginnen dan met deze prachtige lofzegging: “gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus”. Als de gelovige zich realiseert dat hij geplaatst is in de hemelse gewesten en dat hij in Christus alle geestelijke zegening bezit, dan kan het niet anders of zijn hart geeft uiting aan zijn gevoelens in liederen van lof en aanbidding.

De christen, die geen weet heeft van zijn nieuwe toestand, zijn voorrechten en de geestelijke zegeningen in Christus, kan God de Vader niet naderen als een ware aanbidder. Hij kan Hem niet zingen, prijzen en loven.

Iemand heeft eens de opmerking gemaakt, dat de verzen 3-14 een geestelijk lied vormen, dat uit drie coupletten bestaat:

- Het eerste couplet (vers 3-6) gaat terug tot het verre verleden (in den beginne) en het onderwerp is: God de Vader. Het eindigt met de woorden: “tot lof van de heerlijkheid zijner genade”.
- Het tweede couplet heeft betrekking op de tegenwoordige tijd en het onderwerp is: God de Zoon (vers 7-12). Het eindigt met de woorden: “tot lof zijner heerlijkheid”.
- Het derde couplet wijst op de toekomst, en het onderwerp is: God, de Heilige Geest (vers 13, 14). Het eindigt met de woorden: “tot lof zijner heerlijkheid”.

Deze drie coupletten zijn met elkaar verbonden door wat van de Heer Jezus gezegd wordt: “de Geliefde” (vs. 6), “in Christus” (vs. 12) en “in Hem” (vs. 14).

De Zoon van God

In de woorden “gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus” wordt ons de tweevoudige verhouding van de Heer tot zijn God voorgesteld. Hij was de enige volmaakte mens - de enige Mens, die op aarde God volmaakt verheerlijkte, zowel in zijn leven als in zijn sterven. Hij was de Man naar het hart van God, in wie Hij al zijn welbehagen had. Zo gezien was God *zijn* God (zie Ps. 22:1; Matth. 27:46; Ps. 45:7; Hebr. 1:9).

In tweeërlei opzicht was de Heer Jezus de Zoon van God:

1. Hij is de eeuwige Zoon van God, het Woord dat *bij* God was en tevens God. Zo wordt Hij ook genoemd “de eniggeboren Zoon, die in de schoot des Vaders is”. Deze Goddelijke waarheid

wordt in de hele Schrift duidelijk geleerd (Zie Joh. 1:1, 2, 14, 18; 3:16; 10:30; 17:5, 24; 1 Joh. 1:2; Hebr. 1:8 enz.).

2. Hij is tevens de Zoon van God, als mens geboren uit een maagd, zoals blijkt uit de woorden van de engel tot Maria: “dat Heilige, dat geboren zal worden, zal Gods Zoon genaamd worden” (Luk. 1:35).

De Heer Zelf weidde uit over deze tweevoudige waarheid, toen Hij Maria, Magdalena tot zijn discipelen zond met de boodschap: “Ik vaar op tot mijn Vader en uw Vader, tot mijn God en uw God” (Joh. 20:17).

Op grond van zijn dood en opstanding kon Hij ons betrekken in deze tweeledige verhouding, waarin Hij natuurlijk een hogere plaats inneemt dan wij. Hij is en blijft “de eerstgeborene onder vele broeders”.

Geestelijke zegeningen

Wat is het een geweldige waarheid, dat God ons heeft gezegend met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten.

Het is niet zo, dat God ons graag met deze zegeningen wil zegenen, ook niet dat Hij ze ons in de toekomst zal geven, nee, Hij *heeft* ons gezegend.

Het zijn geen aardse zegeningen, zoals de gelovigen uit het oude testament ontvingen, zegeningen van materiële en lichamelijke aard, maar *geestelijke* zegeningen.

Bovendien zijn wij gezegend met *alle* geestelijke zegeningen. Er is geen enkele zegen meer, die de Almachtige ons kan geven, want Hij heeft ons *alle* zegeningen geschonken.

Deze zegeningen zijn niet op aarde, maar in “de hemelse gewesten”. Israël verbeurde door ongeloof de aardse zegeningen. Maar de zegeningen van de gemeente zijn hemels, en wat nog meer zekerheid geeft, ze zijn “in Christus”.

Hoe goed is het te weten en te geloven, dat we gezegend zijn met alle geestelijke zegeningen. De belangrijke vraag is echter: genieten we werkelijk van deze geestelijke en hemelse zegeningen ?

We bezitten een onschatbare weelde: de ondoorgrondelijke rijkdommen van Christus. Maar genieten wij werkelijk van deze weelde en rijkdommen, ook in het leven van elke dag ? Of leven we als arme mensen ?

Als we hemelse voorrechten en zegeningen hebben, behoren we ook hemelse levens te leven en hemelse ervaringen te hebben. Wanneer elke ware gelovige deze geestelijke rijkdom zou begrijpen en er van genieten, dan zou hij al deze geestelijke zegeningen in de hemelse gewesten ervaren.

Uitverkiezing

“Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in hem vóór de grondlegging van de wereld, opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor Hem in de liefde” (vers 4).

De uitverkiezing is één van de duidelijke Goddelijke waarheden in het Woord van God, en is verbonden met het doel, dat God Zich vóór het begin van de tijden gesteld heeft. De mens heeft daarin geen aandeel gehad, want de uitverkiezing had plaats vóór de schepping van de mens, en vóór de grondlegging van de wereld. Toen reeds besloot God, de Almachtige, “vele zonen tot heerlijkheid te leiden”.

Maar hoe was dat mogelijk, nadat de zonde in de wereld was gekomen, en in de mensen woonde? Het is immers noodzakelijk dat allen, die God tot Zich trekt en aan zijn hart verheft, heilig en onberispelijk zijn voor Hem! Dit gebeurt niet door het werk van mensen, maar door de werking van God, gegrond op de verzoening door het bloed van zijn geliefde Zoon, Jezus Christus: “Christus heeft de gemeente liefgehad en Zichzelf voor haar overgegeven, opdat hij haar heiligde, haar reinigende door de wassing des waters door het woord; opdat Hij de gemeente Zichzelf zou voorstellen

verheerlijkt, geen vlek of rimpel of iets dergelijks hebbende, maar opdat zij heilig en onberispelijk zou zijn” (Ef. 5:25-27).

De ware gelovige is “in Christus”, en alleen op grond daarvan kan God hem zien als heilig en onberispelijk. De grootste zondaar, die geborgen is in Christus en in de volmaaktheid van zijn werk, ziet God precies zo als Hij Christus ziet.

Met “in de liefde” wordt kennelijk bedoeld op de liefde van God de Vader, en van de Heer Jezus. God is liefde, en Christus is “de Zoon van zijn liefde”. Hij is de uitdrukking van de onzichtbare God, het afschijnsel van zijn heerlijkheid.

Hij is de Goddelijke openbaring van de volmaakte liefde van God. “Niemand heeft ooit God gezien, de eniggeboren Zoon, die in de schoot van de Vader is, die heeft Hem verklaard” (Joh. 1:18).

Wanneer de gelovigen verheerlijkt zijn, zullen zij zich er niet alleen in verheugen dat zij Hem gelijk zijn: heiligen, onberispelijk; ook niet dat zij in de eeuwige heerlijkheid zijn, maar in de eerste plaats in zijn liefde. De liefde van God de Vader en van de Heer Jezus zal de blijdschap en vreugde zijn van de gelovigen hierboven, en zij behoort het ook te wezen zolang zij nog op aarde zijn.

God ziet ons dus nu reeds als heilig en onberispelijk; eenmaal zal aan alle schepselen worden getoond dat dit zo is, en wel bij de verschijning van de Heer Jezus: “Wanneer Christus, ons leven, zal geopenbaard worden, dan zult ook gij met hem geopenbaard worden in heerlijkheid” (Kol. 3:4). Zie ook 1 Joh. 3:2 en Judas:24, 25.

Hoewel wij voor God heilig en onberispelijk zijn, is het in de praktijk van het leven zo, dat wij allen menigmaal struikelen (Jak. 3:2). Hoe dikwijls maken wij fouten en schieten wij tekort, zodat ons hart ons veroordeelt (1 Joh. 3:20). Wij behoren waakzaam te zijn en bereid om te wandelen zoals het gelovigen past.

De uitverkiezing is wel een Goddelijke waarheid, die duidelijk in het Woord van God wordt geleerd, maar dit strijdt niet met de verantwoordelijkheid van de mens tegenover God. Het is de wil van God, dat *alle* mensen behouden worden (1 Tim. 2:4) ; Hij wil niet dat iemand verloren gaat, maar dat *allen* tot bekering komen (2 Petr. 3:9). De Heer roept alle mensen tot bekering, en wie tot Hem komt, zal Hij geenszins uitwerpen. Als iemand verloren gaat; is dat omdat hij Christus verwierp, want God heeft geen, enkel mens bestemd om voor eeuwig verloren te gaan.

Bestemd tot het zoonschap

“Die ons tevoren verordineerd heeft door Jezus Christus tot het zoonschap voor Zichzelf, naar het welbehagen van zijn wil” (vers 5).

Bij de overdenking van vers drie merken we op, dat God wordt gezien als de GOD van onze Heer Jezus en tevens als zijn VADER. Als de God van onze Heer Jezus heeft Hij ons uitverkoren in Hem voor de grondlegging van de wereld, opdat wij heilig en onberispelijk voor Hem zouden zijn.

Maar als de Vader van Jezus Christus heeft Hij ons tevoren bestemd tot het zoonschap voor Zichzelf. Hij, de Vader, vol tedere liefde, besloot om zonen bij Zich in de eeuwige heerlijkheid te brengen. Het was Hem niet genoeg dat Hij ons had uitverkoren om heilig en onberispelijk te zijn voor Hem, Hij wilde ons bezitten als zonen en niet als volmaakte dienaren. Nu reeds zijn wij kinderen Gods (1 Joh. 3:2) en in de eeuwige heerlijkheid zullen we ons verheugen in zijn tedere Vaderliefde, als zonen en niet in de positie zoals de engelen, die Hem dienen.

Hoewel de Heer Jezus de eniggeboren Zoon van de Vader is, toch is het Hem een vreugde ons zijn broeders te noemen. Wij waren van deze wereld, verdorven door onze zonden, waarin wij de satan dienden. Sinds wij in de Heer Jezus geloofd hebben en hebben aanvaard dat zijn offer op het kruis voor God en voor ons voldoende was, is er een eind gekomen aan ons slaaf zijn van Satan, en zijn wij gekomen in de gezegende en heerlijke verhouding als zonen ten opzichte van God.

“Want die Hij tevoren gekend heeft, die heeft Hij ook tevoren verordend om aan het beeld van zijn Zoon, gelijkvormig te zijn, opdat hij de eerstgeborene zij onder vele broeders” (Rom. 8:29).

De uitdrukking “tevorens verordineerd” (of bestemd) wordt slechts in enkele brieven van Paulus gevonden, nl. in Rom. 8:29; Ef. 1:5. In laatstgenoemd vers gaat het dus om het feit dat wij zijn verordineerd tot het zoonschap van God. Deze waarheid wordt in de Schrift van twee zijden gezien.. Nu reeds hebben wij de geest van zoonschap, door welke wij roepen: Abba, Vader (Rom. 8:15), wij zijn reeds zonen en niet meer slaven (Gal. 4:5-7).

Anderszijds is het zo, dat de volle betekenis van het zoonschap eerst ons deel wordt bij “de verlossing van ons lichaam” (Rom. 8:23). Wij zien uit naar dat heerlijke ogenblik, als onze Verlosser zal komen, die het lichaam van onze vernedering, zal veranderen tot gelijkvormigheid aan het lichaam zijner heerlijkheid (Fil. 3:21). Dit is de hoop van elke gelovige. Dit betekent niet dat wij in de heerlijkheid in meerdere mate zonen zijn dan nu reeds het geval is. “NU zijn wij kinderen van God” schreef de apostel Johannes, maar hij voegde er aan toe: “het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen”. De tijd zal komen, en is zeer nabij, waarin het geopenbaard zal worden ten aanschouwen van de hele schepping, dat wij inderdaad zonen van God zijn, want wij zullen aan Christus gelijk zijn. Deze plannen van God waren “naar het welbehagen van zijn wil” en “tot lof van de heerlijkheid zijner genade”. In Spreuken 8:22-31 lezen we welke gedachten er waren in het hart van God en van Christus ten opzichte van de “mensenkinderen”. Het was het welbehagen van de Vader en van de Zoon dat wij zouden worden uitverkoren, en bestemd tot het zoonschap. De belangrijkste engel in de hemel heeft geen deel aan de heerlijkheid van de slechtste en zondigste mens, die gered is door de overvloedige genade van God.

Aangenaam in de Geliefde

“Tot lof van de heerlijkheid zijner genade, in welke Hij ons aangenaam gemaakt heeft in de Geliefde” (vers 6).

Deze woorden staan in nauw verband met de voorafgaande verzen 3-5, als een kostbare, gouden keten van de Goddelijke raadsbesluiten; en ze zijn alle “tot lof van de heerlijkheid zijner genade”.

Alles wat God in en door Christus voor ons bewerkte en waartoe Hij ons gebracht heeft, was tot lof van de heerlijkheid zijner genade. Nu wordt dit nog niet ten volle gezien, maar de dag zal spoedig komen, waarin de verheerlijkte gemeente het voorwerp van bewondering zal zijn voor engelen en mensen. De hele schepping zal aanschouwen het wonder van Gods grenzeloze liefde en overvloedige genade ten opzichte van zondige mensen.

Het was Gods bedoeling om zijn heerlijke genade te tonen aan verloren zondaren, zodat zij voor altijd het onderwerp van lof zou zijn voor de hele schepping.

De rijkdom van zijn genade wordt in feite alleen maar gekend door hen, die aan zijn hart gebracht zijn. Maar binnen korte tijd zal deze genade geopenbaard worden: “wanneer hij komen zal, om in die dag verheerlijkt te worden in allen, die geloofd hebben” (2 Thess. 1:10).

De bewoners van aarde, hemel en hel zullen de grootheid van de genade van God aanschouwen in de verheerlijkte gemeente, die het dichtst bij de Heer, Jezus zal zijn, het dichtst bij zijn hart; dichter dan enig ander schepsel.

Zo zal de hele schepping zich grotelijks verwonderen als de bruid, de vrouw van het Lam, gezien wordt met Hem, delend in zijn vreugde en heerlijkheid.

We moeten echter nooit vergeten dat “Hij ons aangenaam gemaakt heeft in de Geliefde”. Er staat wet dat ons deze genade gegeven is “in Christus”, hoewel dat natuurlijk waar is, maar “in de Geliefde”. De enige die God “de Geliefde” kon noemen was Christus. Hij was het, die het hart van God voldoening schonk, en in wie de diepste verlangens van God bevredigd werden.

Wij zijn geliefd, omdat wij in de Geliefde zijn. Zoals Christus in zijn gebed tot de Vader zei: “Gij hebt hen liefgehad, zoals Gij mij liefgehad hebt” (Joh. 17:23).

Met grote eerbied en vrijmoedigheid kunnen wij zeggen, dat God niet meer kon doen dan Hij gedaan heeft. In zijn grenzeloze liefde en genade heeft Hij ons verheven tot de hoogst mogelijke plaats, in de Geliefde en voor Zichzelf. Zijn naam zij geprezen.

Verlossing en vergeving

“In wie wij de verlossing hebben door zijn bloed, de vergeving van de misdaden, naar de rijkdom van zijn genade, waarmede Hij overvloedig is geweest jegens ons in alle wijsheid en inzicht” (vers 7, 8).

Hiermee begint het tweede deel van wat we in het voorgaande “een lied” noemden. In het eerste gedeelte (vs. 3-6) zagen we de raadsbesluiten van God in den beginne. In dit tweede deel (vs. 7-12) zien we langs welke wegen God zijn doel heeft bereikt om zijn eeuwig voornemen tot uitvoer te kunnen brengen.

Het woord “verlossing” treffen we drie keer aan in deze brief, nl. in hoofdst. 1:7, 14; 4:30.

In hfdst. 1:7 heeft verlossing betrekking op de vergeving van onze zonden, die we reeds verkregen hebben.

In vers 14 wordt over verlossing gesproken in verband met het in bezit nemen van de toekomstige heerlijkheid.

Hoofdst. 4:30 spreekt van de verlossing van onze lichamen, als de Heer komt en wij Hem gelijk zullen zijn.

De woorden “door zijn bloed” zijn wel de sleutelwoorden van deze verzen, die aangeven hoe en waardoor verlossing en vergeving ons deel zijn geworden. Eens gevangenen en slaven van Satan en de zonde, zijn wij van deze harde slavernij verlost door het kostbare bloed van Christus. Het loon voor de zonde is de dood (Gen. 2:17; Rom. 6:23). Bevrijding van de dood is voor de zondaar alleen mogelijk door het in de plaats stellen van een ander leven, een leven waarin geen zonde is.

Omdat de ziel (het leven) in het bloed is (Lev. 17:11) kwam de Heer Jezus in de wereld, werd mens en gaf Zichzelf tot een rantsoen voor velen (Matth. 20:28). Allen, die nu in Hem geloven en aanvaarden dat zijn werk volmaakt was, ontvangen volkomen zekerheid van de vergeving van hun misdaden. Door zijn leven te geven, door de storting van zijn bloed, heeft de Heer Jezus aan de Goddelijke gerechtigheid voldaan, en de prijs betaald, die wij onmogelijk konden betalen.

Het is opmerkelijk dat in deze brief pas over de verlossing en de vergeving van zonden gesproken wordt, nadat is aangetoond dat wij in Christus grote en rijke zegeningen en voorrechten bezitten.

Hiervoor is reeds opgemerkt dat het uitgangspunt van deze brief is uiteen te zetten wat er leefde in het hart van God ten opzichte van de mens, vóór de grondlegging van de wereld. Eerst daarna wordt ons meegedeeld hoe God dit doel heeft bereikt.

Noch rechtvaardige, noch zondige mensen konden iets veranderen aan de eeuwige bedoelingen van God.

De zondaar had verlossing nodig, vergeving van zijn zonden. God voorzag daarin door de bloedstorting van zijn eigen Zoon.

Als de Heer Jezus voor de tweede maal komt, zullen ook onze lichamen verlost worden. Nu hebben we reeds de verlossing van onze zielen ontvangen.

De gelovige kan in de toekomst geen verlossing of vergeving van zonden ontvangen, die uitgaat boven wat hij nu reeds bezit. God kan niet meer doen dan Hij gedaan heeft om de zonde weg te doen: Hij gaf zijn eniggeboren Zoon, die zijn kostbaar bloed deed vloeien op het kruis. Deze wetenschap vervult het geweten met vrede en rust, en de ziel met vreugde en troost.

Helaas is het zo, dat wij nog menigmaal zondigen. Maar deze nederlagen mogen niet tot gevolg hebben dat de gelovige vreest voor het eeuwig oordeel van God. Wel mag dit zondigen hem brengen tot ernstige zelfkritiek. In dit verband is het van groot belang het onderscheid te zien tussen:

a. *de eeuwige straf voor de zonden*

Voor ieder die “de verlossing heeft door zijn bloed” is het zo, dat zijn zonden reeds door God geoordeeld zijn op het kruis van de Heer Jezus, of zij nu vóór of na zijn bekering zijn gedaan. Voor God blijft zo iemand heilig en onberispelijk.

b. zijn zonde voor God belijden

Het onder a genoemde mag een gelovige er nooit toe brengen er maar op los te leven, “opdat de genade te meerder worde” (Rom. 6:1). De zonden, ook die wij na onze bekering hebben gedaan, zijn vreselijk voor een heilig God. Zij moeten daarom voor God beleden worden, wil er vergeving mogelijk zijn. Zolang we dit nalaten is de gemeenschap tussen ons en God verstoord en missen we de blijdschap van het geloof.

Het Woord van God toont ons dan ook twee aspecten van de “vergeving”:

1. De eeuwige vergeving

Iedere gelovige heeft de eeuwige- vergeving ontvangen op het ogenblik dat hij tot God komt. Hij verkrijgt deze vergeving door Christus en in de waarde van zijn verzoeningswerk op het kruis. Het oordeel over elke zonde van de gelovige, van het begin tot aan het eind van zijn leven, is door Christus gedragen op het kruis (1 Petr. 2:24). God gedenkt ze nooit meer. Hoe zou God aan mijn zonden kunnen denken, nadat Hij ze in Christus geoordeeld en gestraft heeft? Ze zijn voor eeuwig verdwenen.

2. De vergeving van de Vader jegens zijn kinderen

God is, als rechter van alle mensen, tevens de bron van hun eeuwige vergeving. Maar zodra ik niet meer als zondaar voor God sta, omdat ik in de Heer Jezus geloofd heb, begint op datzelfde ogenblik mijn verantwoordelijkheid als kind van God.

Als ik tot de Vader ga, nadat ik gezondigd heb, vraag ik niet om eeuwige vergeving, noch om gered te worden van het oordeel. Ik loom tot Hem om mijn zonden te belijden, opdat mijn gemeenschap als kind met Hem hersteld kan worden.

Wanneer een gelovige zondigt, verliest hij niet het nieuwe leven, dat hij bij zijn bekering ontvangen heeft, want zijn leven is met Christus verborgen in God. Maar zijn zonden verbreken zijn gemeenschap met God, zijn Vader. Deze gemeenschap wordt slechts hersteld, als na belijdenis van zonden de vergeving zijn deel wordt (zie 1 Joh. 1:6-10; 2:1, 2).

Op twee uitdrukkingen willen we nog de aandacht vestigen, nl. “de heerlijkheid van zijn genade” (vs. 6) en “de rijkdom van zijn genade” (vs. 7). De heerlijkheid van zijn genade is verbonden met onze geestelijke zegeningen; onze uitverkiezing en ons te voren bestemd zijn tot het zoonschap; in andere woorden: met onze voorrechten die in Christus Jezus zijn.

De rijkdom van zijn genade is verbonden met wat God voor ons, als zondaren, bereid heeft: de verlossing door het bloed van de Heer Jezus.

Het was Hem niet genoeg om aan ons als arme zondaren de bronnen van zijn overvloedige genade te tonen. Hij openbaarde ook de heerlijkheid van zijn genade. Hij wilde ons bekend maken wie Hij, de Almachtige was; en niet alleen wat wij waren.

God is overvloedig geweest jegens ons in alle wijsheid en inzicht. Hij gaf ons niet alleen zijn genade, maar in zijn goedheid wilde Hij ons ook wijsheid en inzicht geven, zodat wij zijn raadsbesluiten van liefde en genade in Christus Jezus zouden kennen en begrijpen, om ons er in te verheugen. Het Woord van God is de volmaakte en Goddelijke openbaring van al zijn raadsbesluiten. Hoe meer wij de schatten van het Woord onderzoeken, bestuderen en overdenken, zoveel te meer groeien wij in genade en in kennis van de gedachten van God en zijn raadsbesluiten. In het bijzonder zal het onze kennis vermeerderen van zijn geliefde Zoon.

Het is alsof God tot ons zegt: Nu kunt u in mijn heiligdom gaan, indringen in mijn gedachten, en mijn wil en raadsbesluiten aangaande mijn Zoon kennen. Ik heb u vrijgemaakt van de vrees en de zonde, en ge hebt volmaakte vrijheid gekregen om mijn wil te begrijpen.

De verborgenheid van zijn wil

“Ons bekend gemaakt hebbende de verborgenheid van zijn wil, naar zijn welbehagen, hetwelk Hij bij Zichzelf had voorgenomen” (vers 9).

In zijn liefde en genade wil God ons wijsheid en inzicht geven om het geheimenis van zijn wil te kennen. Vóór de uitstorting van de Heilige

Geest was er niemand in het heelal, die deze wil kende. Dat blijkt ook uit de volgende bijbelplaatsen:

“Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord, en in geen mensenhart is opgekomen, hetgeen God bereid heeft voor hen, die Hem liefhebben. Doch God heeft het ons geopenbaard door zijn Geest; want de Geest onderzoekt alle dingen, ook de diepten Gods” (1 Kor. 2:9, 10).

“De verborgenheid van Christus, die in andere geslachten -de zonen der mensen niet bekend gemaakt is, zoals zij nu is geopenbaard aan zijn heilige apostelen en profeten in de Geest” (Ef. 3:5).

Het is heel belangrijk dat we begrijpen wat er bedoeld wordt met het woord “verborgenheid”, dat vele keren in de boeken van het nieuwe testament voorkomt, en vooral in deze brief. Daarmee wordt bedoeld op de Goddelijke plannen en raadsbesluiten, die pas konden worden onthuld na de komst van de Heer Jezus, nadat Hij zijn verlossingswerk had volbracht, en God dit bevestigde door de uitstorting van de Heilige Geest.

De gelovigen van deze tijd hebben het voorrecht deze verborgenheden te kennen. Daarom zijn er nu geen verborgen geheimenissen meer, alle vroegere verborgenheden zijn nu geopenbaard. De Heer Jezus zei tegen zijn discipelen: “Omdat het u gegeven is, de verborgenheden van het koninkrijk der hemelen te weten, maar hun (de ongelovigen) is het niet gegeven” (Matth. 13:11).

Het is echter niet de bedoeling om door het kennen van deze verborgenheden ons verstand te bevredigen, maar om ons er in te verheugen, zodat onze zielen opgebouwd worden in Christus, en opdat wij een leven leiden van praktische heiligheid.

Het behoeft niet gezegd te worden, dat wij in het oude testament Goddelijke waarheden vinden, maar daarvan wordt niet gezegd, dat het verborgenheden zijn.

Hoewel het ons te ver zou voeren van elk iets te zeggen, laten wij hierna volgen de belangrijkste verborgenheden, die in het nieuwe testament zijn geopenbaard:

1. De verborgenheid der godzaligheid (1 Tim. 3:16)
2. De verborgenheid van de eenheid der gemeente met Christus (Ef. 5:32)
3. De verborgenheid van het geloof (1 Tim. 3:9)
4. De verborgenheid dat de gelovigen uit de Joden en die uit de volken één zijn in Christus (Ef. 3:5, 6)
5. De verborgenheid van de wederkomst van de Heer Jezus (1 Kor. 15:51)
6. De verborgenheid van de terugkeer van Israël tot de Heer (Rom. 11:25)
7. De verborgenheid van het evangelie (Ef. 6:19)
8. De verborgenheid van het koninkrijk Gods of koninkrijk der hemelen (Matth. 13:11; Mark. 4:11; Luk. 8:10)
9. De verborgenheid van de zeven sterren en de zeven luchters (Openb. 1:20)
10. De verborgenheid van de wetteloosheid (2 Thess. 2:7)
11. De verborgenheid van het grote Babylon (Openb. 17:5)

12. De verborgenheid van het onder één hoofd vergaderen van alle dingen in Christus (Ef. 1:9, 10)

God maakte ons de verborgenheid van zijn wil bekend “naar zijn welbehagen, hetwelk Hij bij Zichzelf had voorgenomen”. Het was zijn vreugde ons bekend te maken de heerlijkheid van zijn geliefde Zoon, die al Gods wil volbracht, die Zichzelf vernederde en gehoorzaam werd tot de dood, de dood aan het kruis.

Christus het hoofd van alle dingen

“Aangaande de bedeling van de volheid der tijden, om alles onder één hoofd tezamen te brengen in Christus, wat in de hemelen en wat op de aarde is” (vers 10)

Wat in dit vers gezegd wordt, is de korte samenvatting van “de verborgenheid van zijn wil”, nl. dat Christus Heer zal zijn, en alle macht over deze wereld zal hebben. Zijn heerschappij is tot nu toe nog niet algemeen erkend. Maar aan het eind van deze bedeling zal aan de hele schepping getoond worden, dat Christus gezag over haar heeft. Nu *reeds* heeft God Hem uitermate verhoogd en Hem de naam gegeven, die boven alle naam is. De tijd is niet ver meer, dat “in de naam van Jezus zich zal buigen alle knie van die in de hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn (de satanische wezens), en alle tong zal belijden, dat Jezus Christus Heer is, tot heerlijkheid van God de Vader” (Fil. 2:10, 11).

De uitdrukking “bedeling van de volheid der tijden” betekent, dat God door Christus zijn plannen zal uitvoeren. Hij zal dan een eind maken aan de tijden waarin de mens heerschappij heeft over de aarde, ook wel genoemd “de tijden der volkeren”. God zal het bestuur en de heerschappij over het koninkrijk aan Christus geven: “De scepter van uw koninkrijk is een scepter der rechtmatigheid” (Hebr. 1:8).

Toen de “volheid des tijds” gekomen was, zond God zijn Zoon in deze wereld, om het verlossingswerk te volbrengen. Maar bij de “volheid der tijden” zal God zijn Zoon nogmaals zenden. Dan echter om alle dingen tot Zich te vergaderen, om het hoofd te zijn van alles wat in de hemelen en op de aarde is. Dan zal de hele schepping belijden dat de Heer Jezus is: “de Koning der koningen en de Heer der heren”.

Het welbehagen van Gods wil is, dat de heerlijkheid van zijn Zoon, onze Heer Jezus Christus, duidelijk geopenbaard zal worden, een heerlijkheid die wij met Hem zullen delen.

Het voorwerp van deze verborgenheid, hier genoemd “de verborgenheid van zijn wil” is Christus *en* de gemeente. Dit is heel duidelijk uitgedrukt in Ef. 5:32: “Deze verborgenheid is groot, maar ik zeg dit met het oog op Christus en de gemeente”.

De gemeente heeft het grote voorrecht en de grote zegen, dat zij verenigd is met Christus, toebehoort aan Christus, en is in Christus.

In welk een zegen kan de gemeente zich nu reeds verheugen. In de volheid der tijden zal de gehele schepping in deze zegen delen. Dan zal er een einde komen aan rouw en droefheid, aan het feit dat de schepping is onderworpen aan de ijdelheid, aan de tijd van geestelijke blindheid van Israël, en de tijd van de dwaze heerschappij van de volkeren. De zwakheid van de gemeente, haar verdeeldheid, zal dan zijn opgehouden en geen struikelblok meer zijn voor velen, en Satan zal de mensen niet meer verleiden.

De hele schepping zucht, omdat zij door de zonde onderworpen is aan allerlei lijden, ziekten en zelfs de dood. God zal daaraan een einde maken als Christus zal komen om te regeren, en de zegen daarvan zal uitgaan, in de eerste plaats tot Israël, maar ook tot de volken, zelfs tot de gehele schepping. De vloek zal opgeheven worden en de woestijnen zullen zich verheugen en vruchten voortbrengen.

Christus zal de Heer zijn van hemel en aarde, de Messias die koning zal zijn over zijn aardse volk, de Zoon des Mensen, die over alle volken zal heersen. Het einde zal zijn, dat God deze rusteloze wereld volkomen zal genezen.

De komst van Christus, als elk oog Hem zal zien, zal dan ook Gods volmaakte geneesmiddel zijn voor deze rusteloze wereld.

Erfgenamen geworden

“In hem, in wie wij ook erfgenamen geworden zijn, wij, die tevoren verordineerd waren naar het voornemen van Hem, die alles werkt naar de raad van zijn wil, opdat wij zouden zijn tot lof van zijn heerlijkheid, wij, die vooraf in Christus gehoopt hebben” (vers. 11, 12).

De apostel sprak hier van zichzelf en van de Joden, die evenals hij in de Heer Jezus geloofden. Op grond van dit geloof waren zij erfgenamen geworden.

In vers 5 zagen we, dat de ware gelovigen te voren door God bestemd waren tot het zoonschap voor Zichzelf. Met andere woorden: zij werden door Jezus Christus kinderen van God. Dit kind-zijn maakt hen tevens tot erfgenaam van God en zelfs tot mede-erfgenamen van Christus (Rom. 8:17).

Als alle dingen onder één hoofd tezamen vergaderd worden in Christus, wanneer “de volheid der tijden” is gekomen (dat is na de opname van de gemeente) dan zullen alle op aarde levende gelovigen, zowel Joden als heidenen, zich verheugen in grote aardse zegeningen.

Maar vóór dit alles gebeurt, hebben wij een hemelse erfenis ontvangen in Christus, want onze zegeningen zijn niet aards, maar hemels.

Geprezen zij de naam van onze God en Vader. Het was zijn voornemen dat zijn kinderen, verenigd door zijn enig geliefde Zoon, in Hem een heerlijke hemelse erfenis zouden ontvangen.

Aan het slot van vers 12 lezen we: “wij, die vooraf in Christus gehoopt hebben”. Ongetwijfeld worden hiermee aangeduid de gelovigen uit de Joden, die het eerst het evangelie hoorden, voordat het verkondigd was onder de heidenen.

Het woord “wij” in dit vers slaat daarom op de in Christus gelovende Joden, in tegenstelling met het woordje “gij” in vers 16, waarmee speciaal de gelovigen uit de volken worden bedoeld.

De bedoeling van God was, dat “wij, die vooraf in Christus gehoopt hebben”; “zouden zijn tot lof van zijn heerlijkheid”. Paulus behoorde zelf tot de gelovige Joden, die Christus hadden aangenomen. Maar het grootste deel van het volk had Hem verworpen, en zij die dit hadden gedaan konden *niet* zijn tot lof van zijn heerlijkheid.

Het overblijfsel van Israël, dat in de toekomst zal geloven in de verworpen Messias, zal, als het de Koning zal zien in zijn schoonheid, stellig ervaren wat we lezen in Jes. 60:1: “Sta op, wordt verlicht, want uw licht komt en de heerlijkheid des Heren gaat over u op”. In die dag zullen zij roepen: “Zie deze is onze God, van wie wij hoopten, dat Hij ons zou verlossen”.

Maar “tot lof van zijn heerlijkheid” zijn zij, die Hem aannamen vóór Hij zal verschijnen in heerlijkheid, die in Hem geloofden bij zijn eerste komst als mens op aarde. Zij zullen, als Hij geopenbaard wordt in heerlijkheid *met* Hem geopenbaard worden.

Groot zal de vreugde zijn van hen, die in de toekomst Christus zullen aannemen, als zij Hem zullen zien in zijn heerlijke verschijning. Maar hoeveel groter is de vreugde van hen, die, hoewel zij Hem niet gezien hebben, toch geloofden (Joh. 20:29).

Het werk van de drieënige God

We zijn nu gekomen tot het derde en laatste deel van de schone lofzang, die als geheel de verzen 3 tot en met 14 beslaat.

In het eerste gedeelte (vers 3-6) zagen we de bedoelingen van de Vader en de raadsbesluiten van zijn rijke genade van den beginne, toen Hij ons heeft uitverkoren opdat wij heilig en onberispelijk voor Hem zouden zijn in de liefde. Tevoren heeft Hij, de Vader, ons door Jezus Christus bestemd tot het zoonschap voor Zichzelf, opdat wij zouden zijn tot lof van de heerlijkheid zijner genade.

In het tweede gedeelte (vers 7-12) zagen we, dat de Zoon zijn kostbaar bloed stortte om ons te verzoenen en ons vergeving van zonden te kunnen schenken, en wel tot lof van zijn heerlijkheid.

Nu zien we in het derde gedeelte (vers 13, 14) het werk van de Heilige Geest in het doen wedergeboren worden van zondaars, met als bekroning hiervan het wonen in hen, en ook dit tot lof van zijn heerlijkheid.

Het eeuwig raadsbesluit van de Vader was om de mensen te zegenen; de Zoon volbracht het werk waardoor de raadsbesluiten van de Vader in vervulling werden gebracht. Toen kwam de Heilige Geest in de wereld om dit gezegende werk te verwerkelijken in de harten van zondaars, die in Jezus Christus weloven. De Heilige Geest zet dit werk voort totdat de gelovigen in heerlijkheid zijn. In dit alles zien we de drieënige God werken om de mens te verzoenen en te zegenen.

Gehoord - geloofd - verzegeld

“In wie ook gij zijt, nadat gij het woord der waarheid, het evangelie van uw behoudenis, gehoord hebt, in wie gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met de Heilige Geest der belofte” (vers 13).

In het voorgaande vers had de apostel Paulus zich speciaal gericht tot de gelovigen uit de Joden. Maar in vers 13 zijn de woorden gericht aan de ware gelovigen uit de heidenen. De tegenstelling tussen “wij” in vers 12 en “gij” in vers 13 maakt dit duidelijk.

Drie belangrijke woorden komen er in dit vers voor: “gehoord” - “geloofd” - “verzegeld”. De mensen aan wie de apostel schreef, hadden eerst gehoord en daarna geloofd, want “het geloof is uit het gehoor, en het gehoor door het Woord van God” (Rom. 10:17). Deze gelovigen hoorden het “woord der waarheid”, hetwelk is “het evangelie van hun behoudenis”.

Het eerste werk van de Heilige Geest in de ziel van een zondig mens is, hem te doen zien wie hij is, en hem er van te overtuigen dat hij dood is in misdaden en zonden, dat hij zelfs een slaaf is van de zonde. Hij toont hem dat hij het verdient om voor eeuwig verloren te gaan, als gevolg van zijn zonden. Maar als hij het evangelie der behoudenis hoort en het aanneemt, dus gelooft in de Heer Jezus en in de volmaaktheid van zijn werk op het kruis, wordt hij wedergeboren, een gelovige die geboren is uit water (d.i. het Woord van God) en Geest.

Tengevolge van zijn geloof verzegelt God de gelovige met de Heilige Geest. Op hetzelfde ogenblik dat iemand in de Heer Jezus gelooft en Hem aanneemt als zijn persoonlijke Heiland, is hij verzegeld met de Heilige Geest.

De Heer Jezus Zelf was de eerste persoon, die verzegeld was met de Heilige Geest (Joh. 6:27). Hij was echter niet verzegeld met de Heilige Geest NADAT Hij het verzoeningswerk had volbracht, maar DAARVOOR, toen Hij nog op de aarde wandelde, want God de Vader had Hem verzegeld. Voor Hem was geen bloedstorting nodig, omdat Hij de Heilige was, die geen zonde gekend of gedaan heeft. Hij was gezalfd met de Heilige Geest zonder het vergoten bloed of de verzoening nodig te hebben. Maar Hij stierf en stortte zijn bloed opdat de Heilige Geest hen zou kunnen verzegelen, die het door hun afkomst van Adam niet waard waren.

Er is geen ware gelovige aan wie de Heilige Geest niet is gegeven. In Rom. 8:9 lezen we: “indien iemand de Geest van Christus niet heeft, die behoort hem niet toe”, met andere woorden: hij is geen kind van God.

Is het dan ook juist als een gelovige nu nog vraagt om de Heilige Geest te mogen ontvangen? Natuurlijk niet, want deze zelfde Geest woont reeds in hem en hij is met deze Geest verzegeld.

Zou het geen verschrikkelijk ongeloof zijn geweest als de discipelen God hadden gevraagd om Christus tot hen te zenden toen Hij reeds bij hen was? Het is daarom een zonde van ongeloof als gelovigen een nieuwe uitstorting van de Heilige Geest, of een tweede pinksterdag vragen. De Heilige Geest is immers reeds uit de hemel neergekomen en woont in alle ware gelovigen. Het is waar dat wij de Heilige Geest niet mogen bedroeven of uitblussen, en dat wij voortdurend behoren te bidden om door de Geest met kracht gesterkt te worden, maar dat is een heel andere zaak.

God Zelf verzegelt de gelovige zodra hij door geloof de Heer Jezus als zijn Heer en Heiland aanneemt. We lezen dat ook in 2 Kor. 1:22: “God, die ons ook verzegeld en het onderpand van de Geest in onze harten gegeven heeft”. De verzegeling is het bewijs of het ware teken van geloof, hoewel zij onzichtbaar blijft voor de mens. In de levensopenbaring van de gelovige moet echter tot uiting komen, - dat hij “een brief is van Christus, geschreven niet met inkt, maar met de Geest van de levende God, niet op stenen tafels, maar op vlezen tafels des harten” (2 Kor. 3:3).

Een geschreven brief toont altijd de gedachte en de bedoeling van de schrijver. Daarom hebben de kinderen van God hun namen niet geschreven in inkt, of uitgehouwen in steen, maar zij zijn een brief van Christus; de Heilige Geest heeft het levende Woord van God op hun harten en in hun levens geschreven.

De verzegeling met de Heilige Geest is het onderscheidingsteken tussen de ware gelovige en de naam-christen.

Het zegel is ook een bewijs en teken van bezit: “Het vaste fundament Gods staat en heeft dit zegel: De Heer kent die de zijnen zijn” (2 Tim. 2:19). De Heer Jezus heeft gezegd: “Ik ben de goede herder; en ik ken de mijnen, en word door de mijnen gekend” (Joh. 10:14).

De eigenaar van een kudde schapen merkt zijn schapen door een speciaal brandmerk. Zo kenmerkt God ook met zijn zegel allen die zijn eigendom zijn. Dit speciale zegel is de Heilige Geest, die ons gegeven is als een bevestiging dat wij het zoonschap van God bezitten.

Drie keer is er in het nieuwe testament sprake van de Heilige Geest als een zegel voor de gelovige (Ef. 1:13; 4:30; 2 Kor. 1:22). Alleen in eerstgenoemde tekst wordt Hij genoemd “de Geest der belofte”, waardoor er aan herinnerd wordt, dat de zending van de Heilige Geest mede het gevolg was van de belofte die de discipelen ontvingen (Joh. 14:26; 15:26; Hand. 1:4).

Het onderpand van onze erfenis

“die het onderpand is van onze erfenis, tot de verlossing van de verkregen bezitting, tot lof van zijn heerlijkheid” (vers 14).

De verzegeling is ook een bewijs en teken van onze veiligheid en zekerheid tot het eind, want de Heilige Geest is het onderpand van onze erfenis. Hierin hebben we ook de duidelijke, Goddelijke bevestiging van het feit dat de gelovige onmogelijk verloren kan gaan.

Tot de dag der verlossing, dit wil zeggen “de verlossing van onze lichamen” bij de wederkomst van de Heer Jezus voor de zijnen, zal de Heilige Geest het onderpand zijn. Hij wil ons, terwijl we nog op aarde zijn, de blijdschap geven in het vooruitzicht van deze erfenis, voordat *wij* haar ontvangen. Hij is het zegel van Gods rijke genade die wij in Christus ontvangen hebben en *Hij* is ook het onderpand van de heerlijkheid die wij spoedig met Christus zullen delen. Deze aan ons beloofde erfenis is namelijk in feite de erfenis van Christus Zelf. Op grond van het volbrachte verzoeningswerk op het kruis heeft Hij alle dingen voor Zichzelf gekocht. De tijd zal spoedig komen, dat Hij door zijn kracht en macht zijn erfenis zal opeisen. Dan zullen allen die Hem toebehoren deel hebben aan de heerlijkheid van zijn erfenis.

Doordat wij de Heilige Geest bezitten als onderpand van de erfenis, is het bewijs geleverd dat het werk van Christus tot onze verzoening en vergeving van zonden volmaakt was in het oog van God.

Wanneer de Heer Jezus zal komen “tot verlossing van de verkregen bezitting” zal er geen spoor meer zijn van zonde, zwakheid of zwaarmoedigheid, die ons hier parten spelen. Dan zal de Heer onze sterfelijke lichamen veranderen en ons met heerlijke lichamen bekleden. *Wij* zullen Hem gelijk zijn, want we zullen Hem zien zoals Hij is. Wie kan zich ons geluk indenken als we de Heer zullen zien van aangezicht tot aangezicht?

Maar, *wij* moeten als gelovigen niets in ons geestelijk leven toestaan dat ons uitzicht op de toekomst kan hinderen, zodat wij de vreugde en blijdschap in onze toekomstige erfenis verliezen. Zodra wij slechts enigszins van de Heer afdwalen, zal dit onze blijdschap verstoren. Wij moeten voortdurend biddende, wakende en wachtende zijn, opdat onze vreugde nu reeds zo volkomen is, als zij zal zijn in de heerlijkheid bij de komst van onze Heer.

Tot lof van zijn heerlijkheid

Wij hebben er reeds enkele keren op gewezen, dat alles wat God gedaan heeft en nog doen zal ten behoeve van de mens, zal zijn tot lof van zijn eigen heerlijkheid. Maar ook de andere zijde is waar: elke zondaar die gered is door de rijke Goddelijke genade, zal zijn tot lof van de heerlijkheid van onze God en Vader, en tot voldoening voor het hart van de Heer Jezus, tot in alle eeuwigheid.

Dit was het doel waarvoor de Heer Jezus de hemel verliet, op aarde kwam en aan het kruis stierf om in onze plaats geoordeeld te worden.

Hij kwam van de hemel en verlostte ons door zijn kostbaar bloed, opdat wij zijn eigendom zouden worden.

De Vader gaf ons de Heilige Geest, die het onderpand is van onze erfenis, tot lof van zijn heerlijkheid.

We willen nog de aandacht vestigen op het verschil tussen de uitdrukkingen “de heerlijkheid van zijn genade” (vers 6) en “de lof van zijn heerlijkheid” (vers 12).

De heerlijkheid van zijn genade is geopenbaard op het kruis; maar de lof van zijn heerlijkheid zal geopenbaard worden ten aanschouwen van de gehele schepping, als Christus, die ons leven is, zal verschijnen en wij met Hem in heerlijkheid (Kol. 3:4).

Ook is er verschil in de uitdrukkingen “de heerlijkheid van zijn genade” (vs. 6) en “de rijkdom van zijn genade” (vs. 7). Hoewel de heerlijkheid van zijn genade vooral in het kruis aan de gelovigen verschenen is, zal deze heerlijkheid toch pas volmaakt geopenbaard worden in de toekomst aan de gehele schepping, als wij door genade in de eeuwige heerlijkheid zijn gebracht.

Wij kunnen nu echter reeds genieten van de “rijkdom van zijn genade”, allereerst als zondaars, en dan als gelovigen. De Zoon van God kwam tot ons vol van genade en van zijn volheid hebben wij allen ontvangen genade voor genade, dit wil zeggen de éne genade na de andere (zie Joh. 1:16).

Een man van gebed

Zowel in het oude als in het nieuwe testament vinden we vele schone gebeden, die heilige mannen Gods hebben opgezonden. Eén van de belangrijkste gebeden die de Heilige Geest in de bijbel heeft 30en neerschrijven is het gebed van de apostel Paulus toen hij in ketenen gebonden was, een gebed ten behoeve van de gelovigen individueel en gezamenlijk. Hoewel het burgerlijk gezag bij machte was de grote apostel in ketenen te boeien, toch was zijn geest niet gebonden, en ijzeren ketenen konden hem niet afsluiten van de gemeenschap met zijn God. Welke belangrijke geestelijke lessen liggen er voor ons in de gebeden van deze gelovigen, en vooral in die van de apostel Paulus. Zijn dienst bestond niet alleen in het prediken van het evangelie of het vermanen en onderrichten van de gelovigen, ook niet in het stichten van plaatselijke gemeenten en zijn zorg daarvoor. Hij was allereerst een man van gebed.

Gebed was het eerste bewijs van zijn bekering (Hand. 9:11). Zijn leven bestond voor een groot deel uit gebed. Vinden we hierin niet

33

een zeer praktische les voor ons allen? Deze man van gebed onderwijst ons door zijn leven en door zijn brieven, dat wij altijd behoren te bidden, niet alleen voor onszelf, maar voor alle gelovigen, individueel zowel als gemeenschappelijk, en bovendien voor “alle mensen” (1 Tim. 2:1, 2).

De brief aan de Efeziërs ‘bevat twee gebeden. Het eerste vinden we in hoofdst. 1:15-23, het tweede in hoofdst. 3:14-19. 1)

Het eerste gebed is gericht tot “de God van onze Heer Jezus Christus” (vs. 17) en het tweede tot “de Vader van onze Heer Jezus Christus” (hfdst. 3:14).

Deze twee gebeden zijn opgezonden aan de God en Vader, verbonden door de Heer Jezus in tweerlei opzicht: in het eerste gebed zien we Christus als mens, wiens God “zijn God” is (Matth. 27:46;

Joh. 20:17); in het tweede gebed zien we Hem als de eeuwige en enige Zoon in de persoonlijke verhouding “mijn Vader” (Joh. 20:17).

Geloof en liefde

“Daarom ook ik, daar ik gehoord heb van het geloof in de Heer Jezus, dat onder u is, en van de liefde die gij hebt tot alle heiligen, houd niet op voor u te danken, aan u gedenkend in mijn gebeden” (vs. 15, 16).

De apostel dankte God, toen hij hoorde van het geloof van deze gelovigen, en van hun liefde ten opzichte van alle heiligen.

Het is volkomen duidelijk dat het doel en voorwerp van het geloof de Heer Jezus is. De apostel had gehoord van hun geloof in de Heer, en hoewel geloof een verborgen kracht is, die het hart aan Christus verbindt, toch heeft het een hoorbare stem: de liefde. Het is als het zonlicht dat overal schijnt, en niets is verborgen voor haar warmte (Ps. 19:6, 7).

Van de gelovigen te Thessalonica wordt gezegd dat zij een voorbeeld waren geworden voor anderen, omdat overal van hun geloof in God werd gesproken (1 Thess. 1:7, 8). Waar oprecht geloof in de Heer Jezus wordt gevonden, daar vinden we ook ware liefde ten opzichte van alle medegelovigen. De liefde tot de heiligen is één van de beste bewijzen van geloof en wedergeboorte. Liefde is de Goddelijke vrucht van geloof in Christus: “Wij weten dat wij van de dood in het leven

- 1) In onze Nederlandse vertalingen heeft Efez. 1:15-23 niet de vorm van een gebed. Deze verzen bevatten wel de onderwerpen waarvoor de apostel tot God bad.

zijn overgegaan, omdat wij de broeders liefhebben” (1 Joh. 3:14). Het is van groot belang dat we begrijpen wat de betekenis is van de uitdrukking: “uw liefde tot ALLE heiligen”. Het gevaar bestaat namelijk, dat onze liefde alleen uitgaat naar broeders, die dezelfde gedachten, gevoelens en sympathieën hebben als wijzelf; of tot gelovigen die met ons op één lijn staan wat betreft hun verstandelijke ontwikkeling of maatschappelijke welstand. Dit is geen liefde tot alle gelovigen, maar eerder een kenmerk van eigen liefde. Onze menselijke gevoelens gaan altijd meer uit naar gelijkgezinden, terwijl ze afkerig staan tegenover hen die andere gewoonten hebben of die ons moeite veroorzaken. Mocht de gezindheid van Christus in ons zijn, zodat wij alle gelovigen lief hebben, omdat Hij hen allen lief heeft. Het liefhebben van de gelovigen mag natuurlijk nooit gaan ten koste van de waarheid van God en van Christus.

Als er enig kwaad is in het midden van de gelovigen, in de leer of in de praktische wandel, dan moet dit geoordeeld worden. Wel moet dit gebeuren in de geest der liefde, maar wij mogen het kwaad niet toelaten of bagatelliseren onder het voorwendsel liefde te willen bewijzen. Liefde ten koste van de Goddelijke waarheid, is een schande voor de Naam en de heerlijkheid van Christus.

Zelfs de apostel Johannes, die ons vermaant elkaar lief te hebben en trouwe gelovigen te ontvangen (3 Joh. 8), vermaant ons ook om hen die dwalen of niet in de leer van Christus blijven niet in onze huizen te ontvangen. We moeten hen zelfs niet groeten, “want wie tot hem zegt: Wees gegroet! heeft gemeenschap met zijn boze werken” (2 Joh. 11). De gelovigen moeten allereerst de Heer lief hebben en dan alle heiligen.

De geest van wijsheid en van openbaring

“opdat de God van onze Heer Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve de geest van wijsheid en van openbaring in zijn kennis” (vs. 17).

Zoals reeds gezegd sprak de apostel ‘hier van “de God van onze Heer Jezus Christus”, die ook “de Vader der heerlijkheid” is, dit wil zeggen de oorsprong en de bron van alle heerlijkheid. Hij is in dezelfde zin ook “de Vader der lichten” (Jak. 1:17), “de Vader der geesten” (Hebr. 12:9) en “de Vader der barmhertigheden” (2 Kor. 1:3). Hij is ook “de God van alle vertroosting” (2 Kor. 1:3), “de

God des vredes” (Fil. 4:9, Hebr. 13:20, Rom. 15:33, 16:20), “de God aller genade” (1 Petr. 5:10), “de God der hoop” (Rom. 15:13) en “de God der volharding en vertroosting” (Rom. 15:5).

Zo wordt de Heer Jezus ook genoemd “de Heer der heerlijkheid” (Jak. 2:1), “de Heer des vredes” (2 Thess. 3:16) en “de Heer der heren” (Openb. 19:16). Welk een vreugde is er voor ons in het kennen van onze God en Vader en van de Heer Jezus Christus, in wie wij al deze zegeningen bezitten.

Het eerste verzoek van de apostel in dit gebed is: “dat hij u geve de geest van wijsheid en van openbaring in zijn kennis”.

De bede van de apostel was niet of God hun de Heilige Geest wilde geven, want daardoor waren zij reeds verzegeld en die Geest woonde reeds in hen. God wil ons echter door de Heilige Geest wijsheid geven, opdat wij de Goddelijke waarheden, die Hij ons in zijn Woord heeft gegeven, mogen begrijpen.

Alle Schrift is van God ingegeven, maar de natuurlijke mens is niet in staat te ontvangen wat de Geest van God in het Woord openbaart (1 Kor. 2:14). Aan de gelovige in wie de Heilige Geest woont is wijsheid en kennis gegeven. Met andere woorden: de Geest werkt in hem een Goddelijk werk door hem wijsheid te geven, opdat hij in staat is het Woord van God te begrijpen. Dit is namelijk alleen mogelijk wanneer de Heilige Geest het verstand verlicht. Na zijn opstanding uit de doden lezen we van de Heer Jezus dat Hij voor de discipelen “de Schriften opende” en hun verstand opende (Luk. 24:32 en 45) om Gods gedachten te verstaan. Nu is dit het werk van de Heilige Geest in en aan onze harten, opdat wij meer mogen begrijpen en steeds meer mogen toenemen in de kennis van God de Vader en van de Heer Jezus.

Hoewel wij in ons geestelijk leven en in onze geestelijke ervaringen kunnen groeien, toch hebben wij altijd *meer* nodig van de Geest van wijsheid en van openbaring in de kennis van God en van de Heer Jezus en zijn ondoorgrondelijke rijkdommen.

De hoop van zijn roeping

“verlichte ogen van uw hart, opdat gij weet welke de hoop van zijn roeping is, en welke de rijkdom is van de heerlijkheid van zijn erfenis in de heiligen” (vs. 18).

Zoals wij met ons hart in Christus geloofd hebben (want met het hart gelooft men tot gerechtigheid - Rom. 10:10), zo kunnen wij ons ook met ons hart verheugen in de waarheid en de Goddelijke zegeningen die we in Christus bezitten. Met ons verstand alleen kunnen we echter niet de Heer smaken en een levende en diepe gemeenschap met Hem hebben. Maar met het hart kunnen we ons verheugen in wat God ons in Christus heeft gegeven aan rijkdommen en heerlijkheden, die de natuurlijke mens onmogelijk kan begrijpen, al is hij nog zo intelligent.

De apostel Paulus vroeg voor de gelovigen dat hun harten verlicht mochten worden, opdat zij drie belangrijke dingen zouden begrijpen.

Ten eerste “opdat gij weet welke de hoop van zijn roeping is”.

God heeft ons geroepen met een heilige roeping (2 Tim. 1:9) en door zijn genade zijn wij deelgenoten geworden van de “hemelse roeping” (Hebr. 3:1), dit is “de hemelse roeping van God in Christus Jezus” (Fil. 3:14).

Niet de machtigen, de wijzen en de edelen heeft God uitverkoren voor deze heerlijke roeping, maar het dwaze der wereld, om het wijze te beschamen (1 Kor. 1:26-31).

De hoop van zijn roeping is dat wij spoedig Christus gelijk zullen zijn, en Hem zullen zien zoals Hij is. God zal zonder twijfel het doel waartoe Hij ons geroepen heeft verwerkelijken. Wij zullen in deze volmaakte toestand zijn als we zijn Zoon, de Heer Jezus Christus, gelijk zullen zijn (Rom. 8:29; 1 Joh. 3:1, 2). Hij heeft ons geroepen en ons de hoop gegeven op de verlossing van onze lichamen.

Nog een korte tijd en de Heer Jezus zal weerkomen. Dan zullen wij veranderd worden naar zijn heerlijk beeld. De uitwerking van deze hoop in ons praktisch leven is dat onze harten gescheiden

zijn van deze wereld, en van de dingen die van de wereld zijn, opdat wij een heilig leven mogen leiden. “Ieder die deze hoop op Hem heeft, reinigt zichzelf gelijk Hij rein is” (1 Joh. 3:3).

De rijkdom van de heerlijkheid van zijn erfenis

Ten tweede wilde de apostel dat de Efeziërs zouden weten hoe groot de rijkdom is van de heerlijkheid van zijn erfenis in de heiligen.

Wij hebben reeds overdacht wat de betekenis is van “de rijkdom van zijn genade”. Hier is echter sprake van de “rijkdom van zijn heerlijkheid”. We mogen ons nu reeds verblijden in de rijkdom van zijn *genade*, maar spoedig zullen we de rijkdom van zijn *heerlijkheid* ontvangen, op het ogenblik dat we onze erfenis in bezit zullen nemen en ons zullen verheugen met eeuwige vreugde.

Het onderwerp van dit gedeelte van het gebed van de apostel is “de erfenis”. Hij hoopte dat de gelovigen de rijkdom van de heerlijkheid van die erfenis zouden kennen, en in die kennis zouden toenemen. Het is zeer belangrijk te begrijpen wat bedoeld wordt met de uitdrukking: “de rijkdom van de heerlijkheid van zijn erfenis in *de heiligen*”. Vele gelovigen menen dat de heiligen *zelf* de heerlijke en rijke erfenis zijn. Maar dat is niet wat de Heilige Geest bedoelt. De betekenis is hier, dat, als alles aan God onderworpen is, en alle dingen in de hemelen en op de aarde en onder de aarde aan het gezag van Christus onderworpen zijn, God zijn heerlijke erfenis zal opeisen in zijn heiligen.

Wij lezen in het nieuwe testament niet dat de gelovigen de erfenis van God zijn, wel dat zij zelf erfgenamen zijn: “erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Christus” (Rom. 8:17). God wil dat de hele schepping zich verheugt in en deel heeft aan de zegen en het geluk onder de heerschappij van Christus. Wij hebben een hemels deel ontvangen in de rijkdom van de heerlijkheid van zijn erfenis. Wie kan de grootheid peilen van ons deel in deze heerlijkheid?

Wij zullen zijn aangezicht zien, wij zullen Hem zien zoals Hij is en met Hem zitten in zijn troon. Dit zijn de rijkdom van de heerlijkheid van Gods erfenis, en God wil dat wij die kennen.

De uitnemende grootheid van zijn kracht

“Welke de uitnemende grootheid van zijn kracht is jegens ons die geloven, naar de werking van de kracht zijner sterkte, die Hij gewerkt heeft in Christus door hem uit de doden op te wekken; - en Hij zette hem aan zijn rechterhand in de hemelse gewesten” (vs. 19, 20).

Hier hebben we het derde deel van het gebed van de apostel Paulus voor de gelovigen. Hij vraagt dat zij mogen weten welke de uitnemende grootheid van zijn kracht is jegens ons die geloven. Het is dezelfde kracht, die getoond werd in het opwekken van Christus uit de doden.

Het is waar dat Gods kracht geopenbaard werd in de grootheid van zijn schepping. Ook werd zijn kracht gezien, toen Hij de Schelfzee in tweeën kliefde, zodat zijn volk daardoor kon gaan, geleid door een sterke hand en een uitgestrekte arm.

In Efeze 1 wil de Heilige Geest niet op de scheppingsmacht van God de aandacht richten, maar op de uitnemende grootheid van zijn kracht in de opwekking van Christus uit de doden. Alleen in de opwekking is die kracht geopenbaard, niet toen Christus mens werd, zelfs niet bij zijn kruisiging. In 2 Kor. 13:4 lezen we zelfs dat Christus “in zwakheid gekruisigd” is. Op het kruis was Hij onder het oordeel van God, en tevens het voorwerp van spot en hoon van het volk. De opwekking heeft echter aan dit alles een eind gemaakt.

Als God Christus niet had opgewekt, zouden wij nooit de zekerheid hebben gehad van de vergeving van onze zonden. Dan zou ook het eeuwig leven niet ons deel zijn geworden, en zou God ons niet hebben kunnen zegenen met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten in Christus Jezus.

De opwekking was de overwinning over de zwakheid waarin Hij werd gezien op het kruis, toen Hij als de volmaakte mens onze zonden in zijn lichaam droeg op het hout. Zoals Hij God volmaakt verheerlijkte, zo verheerlijkte God Hem, toen Hij Hem uit de doden opwekte en Hem zette aan zijn rechterhand in de hemelse gewesten. De uitnemende grootheid van Gods macht ging uit tot hen die geloven. Die macht is geopenbaard om ons te bevrijden, ons te verlossen van de slavernij van Satan

en ons te maken tot heiligen, onberispelijk voor Hem. Dat is dezelfde macht die Christus opwekte uit de doden en Hem deed zitten aan de rechterhand van God in de hemelse gewesten. 1)

Is het ooit in iemands gedachten opgekomen, dat de macht die geopenbaard was in de schepping, zou worden gebruikt tot welzijn van de gelovigen? Kan de natuurlijke mens dit begrijpen? Maar het is een feit dat wij een kracht hebben, die de in de schepping geopenbaarde kracht zelfs ver overtreft. Deze kracht is jegens ons geopenbaard en ons verzekerd door het Woord van God. Als dit een feit is, en als wij dit hebben geloofd en aangenomen, hoe komt het dan dat wij nog zwak zijn? Waarom klagen wij over geestelijke lusteloosheid? Is het omdat onze kennis oppervlakkig is en geen diepte heeft in onze levens? Of kennen wij onvoldoende de uitnemende grootheid van Gods kracht jegens ons? Velen van Gods kinderen hebben nooit gehoord en zijn ook niet onderwezen wat betreft deze geweldige kracht. Zelfs onder hen die deze waarheid wel kennen en er in zijn onderwezen, bevinden zich gelovigen die deze kracht in de praktijk niet te baat nemen, zodat zij zich in het praktische leven er ook niet in kunnen verheugen.

Er is een groot onderscheid tussen het alleen maar kennen van een

1) *Noot van de uitgever:*

In de volgende opmerkingen past br. Matta Behnam “de uitnemende grootheid van zijn kracht” toe als een werking van Gods Geest in ons, en dan speciaal ten aanzien van ons praktisch geloofsleven. Dit is heel belangrijk, maar uit het verband kan toch worden afgeleid dat de uitnemende grootheid van Gods kracht in de eerste plaats gezien wordt in het met Christus opwekken en met Hem zitten in de hemelse gewesten van mensen die dood waren in misdaden en zonden.

waarheid, en het praktisch beleven daarvan. Het is Gods wil dat wij de uitnemende grootheid van zijn kracht altijd erkennen en er in groeien. Niet alleen in tijden van moeilijkheden, maar altijd en in elk onderdeel van ons dagelijks leven. Dat zal ons hart vervullen met vrede en rust.

Pas na de opwekking van Christus uit de doden konden de gelovigen de uitwerking van deze kracht kennen. Met andere woorden: deze kracht geldt ons, de gelovigen van het nieuwe testament, die na de dood en opstanding van de Heer Jezus in Hem geloofden.

Dezelfde kracht die Christus uit de doden opwekte en Hem zette aan de rechterhand van de Vader in de hemelse gewesten, staat ook tot uw beschikking, medegelovige! Het zich niet realiseren van deze werkelijkheid is een ziekte, waarover vele gelovigen klagen, vooral in deze laatste dagen van geestelijke dorheid en lusteloosheid. Het enige, Goddelijke geneesmiddel voor deze ziekte is de gezegende persoon van de Heer Jezus. Als Hij het middelpunt is van onze liefde en genegenheid, en ons geloofsoog op Hem gericht is, zullen wij in de praktijk van het leven ondervinden “de kracht van zijn opstanding”. Een wandel in nauwe gemeenschap met Hem zal ons deze Goddelijke kracht doen ervaren in alle details van ons leven.

De Heer Jezus daalde neer in het laagste deel van de aarde: het graf. Het scheen of Satan en zijn engelen overwonnen hadden, en zij verheugden zich toen zij Hem in de macht van de dood zagen. Maar God wekte Hem op uit de doden en zette Hem aan zijn rechterhand in de hemelse gewesten. Daar is Hij, als de verheerlijkte mens, in de hoogste hoogten van de heerlijkheid.

De apostel wilde in deze verzen aantonen, dat de kracht die dit alles voor de Heer Jezus bewerkte, nog dezelfde kracht is die in ons, gelovigen werkt. Tenminste zolang wij die werking niet verhinderen door heen en weer te dwalen en naar de dingen van deze wereld uit te gaan. Laten wij ons hiervoor wachten en niet meer klagen, dat wij geen kracht hebben om verzoeken of zonden die ons omringen, te overwinnen.

Uitermate verhoogd

“boven alle overheid, en gezag, en macht, en heerschappij, en alle naam die genoemd wordt niet alleen in deze eeuw, maar ook inde toekomstige” (vs. 21).

Welk een heerlijk feit! De uitnemende grootheid van Gods kracht is geopenbaard, omdat God Hem, die stierf op het kruis en in het graf geweest was, heeft opgewekt. Hij, die neerdaalde tot in de benedenste delen van de aarde, is dezelfde die ook opgevaren is boven alle hemelen. Hoe groot is het verschil tussen het graf, waarin Heer Jezus was gelegd, en de heerlijkheid waartoe God Hem heeft opgewekt. Hij is daar nu als mens, de verheerlijkte mens, die verhoogd werd boven alle schepselen, hoe hoog hun plaats ook mag zijn in het heelal, hetzij engelen of aartsengelen.

Spoedig zal Hij als de Zoon des mensen in zijn heerlijkheid verschijnen en al de heilige engelen met Hem (Matth. 25:31).

Christus werd gehoorzaam, zelfs tot de dood aan het kruis. Daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd, en Hem een naam gegeven die boven alle naam is (Fil. 2:8-11). Ja, God wekte Hem op en zette Hem als MENS, de enige mens aan zijn rechterhand in de hemelse gewesten. Zijn verheven positie als God is niets nieuws, omdat Hij die bezat van den beginne. Maar in deze verhoging heeft God de mens Christus Jezus boven alle schepselen verheven.

Gegeven aan de gemeente

“en heeft alle dingen aan zijn voeten onderworpen, en heeft hem als hoofd boven alle dingen gegeven aan de gemeente, die zijn lichaam is, de volheid van Hem, die alles in allen vervult” (vs. 22, 23).

Het is groot dat God alle dingen onderworpen heeft aan de Heer Jezus, die Hij aan zijn rechterhand heeft gezet in de hemelse gewesten boven alle zichtbare en onzichtbare schepselen. Voor ons, gelovigen, is het zo mogelijk nog groter dat God Hem als hoofd boven alle dingen heeft gegeven aan de gemeente.

Merk op dat er hier niet staat “als hoofd *boven* de gemeente”, maar “hoofd *boven alle dingen aan* de gemeente”. Met andere woorden: God heeft de volmaakte mens, Jezus Christus, aan wie Hij alle macht heeft gegeven, en die geplaatst is boven alle dingen, gemaakt tot hoofd van de gemeente. De gemeente zal met Hem delen in zijn heerschappij en positie boven alle dingen, omdat zij zijn lichaam is en zijn bruid, zonder ooit van Hem gescheiden te worden. God heeft alle dingen aan Christus onderworpen, behalve de gemeente. Haar plaats is niet onder zijn voeten, maar aan zijn hart. De Heer Jezus is het gezegend deel van de gemeente. Toch is het een groot voorrecht en een grote eer om onze plaats aan zijn voeten in te nemen, naar zijn Woord te luisteren en door Hem onderwezen te worden (Luk. 10:39-42). Maar onze plaats als zijn bruid is niet onder zijn voeten, want we zijn leden van zijn lichaam, van zijn vlees en van zijn benen (Efeze 5:30).

Aan de gehele schepping zal eens geopenbaard worden, dat wij zo nauw met Christus verbonden zijn. Nu reeds zijn wij ieder persoonlijk een lid van Christus' lichaam. Dit toont ons de hoge roeping waarmee wij geroepen zijn. Het toont ons ook dat God van ons verwacht dat wij ons afscheiden van deze boze wereld en alles wat van de wereld is. Wij behoren Christus toe, daarom verlangt Hij van ons dat onze harten en genegenheden gericht zijn op de dingen die boven zijn, niet op de dingen van de tegenwoordige boze wereld.

De volheid van Christus

De gemeente is de volheid van Christus Duidelijker gezegd, haar leden zijn de volmaking van Christus als de mens, die opgestaan is uit de doden.

Ongetwijfeld heeft Hij als de Zoon van God niets nodig. Maar als mens en als hoofd van het lichaam, had Hij de overige leden van het lichaam, die samen de gemeente vormen, nodig om het lichaam te volmaken.

Het was Gods eeuwige bedoeling dat Christus, als de uit de doden opgewekte en verheerlijkte mens, tot deelgenoten van zijn heerlijkheid zou maken mensen die eens zondaars waren, maar die uit hun ellende verlost zijn en één gemaakt met Christus, tot zijn eeuwige lof en heerlijkheid.

De Heer Jezus Christus als God, de schepper van alle dingen, “vervult alles in allen”, omdat in Hem alle dingen geschapen zijn, Hij, die vóór alle dingen was en door wie alle dingen bestaan (Kol. 1:16, 17). Als zodanig wordt Hij ook gezien als de onderhouder van de gehele schepping, en als degene die daarover gezag voert (Hebr. 1:3).

Hoe kostbaar is de rijke genade die wij ontvangen hebben, en hoe groot is de verantwoordelijkheid om in ons leven Christus te doen zien in deze tegenwoordige wereld. Wij behoren zijn liefde te openbaren, zijn genade en zijn heiligheid. Wij behoren ook zijn ontferming ten opzichte van zondaars te tonen. Het moet ons na aan ‘het hart liggen om hen tot de Heer Jezus te leiden. Ongetwijfeld is dat het doel waarvoor wij in deze wereld zijn gelaten: om zijn liefde te tonen aan een wereld die Hem verwierp en kruisigde.

Hoofdstuk 2:1-10 -- Uit genade behouden

Het lichaam van Christus

In het begin van onze beschouwing over deze brief hebben we gezien, dat het grote onderwerp van de apostel is: Christus en de gemeente, en de nauwe en eeuwige relatie tussen deze twee.

Deze verhouding, die de Heilige Geest ons in deze brief toont, wordt van verschillende zijden belicht.

In het eerste hoofdstuk staat op de voorgrond: onze Heer Jezus Christus als het hoofd van het lichaam, de gemeente, verbonden met alle gelovigen, die leden zijn van zijn lichaam. Het hoofd is nu in de hemel, en de Heilige Geest is in de wereld gekomen, nadat Christus ten hemel gevaren is, om mensen tot Christus te leiden, of wel om de leden van zijn lichaam bijeen te verzamelen. Als dit lichaam, de gemeente, compleet zal zijn, zal de Heer Jezus komen om haar tot Zich te nemen, zodat alle leden voor eeuwig met Hem verenigd zijn, om altijd met Hem zijn heerlijkheid te delen.

Het huis van God

In het tweede hoofdstuk toont de Heilige Geest ons Christus en de gemeente in het beeld van een gebouw.

De gelovigen zijn “het huis van God”, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, dit wil zeggen: de profeten van het nieuwe testament. Jezus Christus Zelf is de hoeksteen, die er van den beginne was, vanaf de grondvesting tot aan de voltooiing van het gebouw. Hij is het, “in wie het ganse gebouw, wel te zamen gevoegd, opwast tot een heilige tempel in de Heer, in wie ook gij mede opgebouwd wordt tot een woonplaats van God in de Geest” (Ef. 2:20-22). Hij, die de hoeksteen is, die het gebouw begon te bouwen, zal het ook voltooiën. Tot het einde zal Hij het te zamen verbinden en bewaren. Als “de hoofd des hoeks” is Hij inderdaad de belangrijkste steen (zie hiervoor Jes. 28:16; Zach. 4:7; Ps. 118: 22; Matth. 21:42; Mark. 12:10; Luk. 20:17; Hand. 4:11; 1 Petr. 2:6, 7).

Samenvatting vs. 1-10

Door zijn ongehoorzaamheid viel de mens van de verheven positie waarin God hem had geplaatst. Het was dan ook absoluut noodzakelijk dat God een nieuwe schepping zou maken, en dat Hij de mens zou herscheppen, die Hij eerst naar zijn eigen beeld geschapen had. Daarom werd in de volheid der tijden de Zoon van God mens, toen Hij uit een maagd geboren werd en dat heilige leven leefde. Hij stierf op het kruis om te verlossen, en verrees uit de doden om de gevallen schepping tot God terug te kunnen brengen.

In de eerste verzen van dit hoofdstuk wordt dan ook uitvoerig beschreven hoe bedorven en hatelijk wij waren, voordat de rijke genade van God ons redde, en hoe nodig het was dat wij, als gevallen mensen, opnieuw geschapen werden.

Twee oorzaken worden genoemd waarom zondige mensen van God gescheiden waren:

1. als gevolg van hun geestelijk dood zijn (vs. 1-10).
2. omdat zij ver van God verwijderd waren, vooral die uit de volken (vs. 11-22).

In het eerste deel van dit hoofdstuk geeft de apostel ons vier groepen, elk van drie waarheden

- A. De eerste groep toont ons drie vijanden van de mens: de wereld (vs. 2) satan, als overste van de macht der lucht (vs. 2) het vlees (vs. 3)
- B. De tweede groep laat ons zien welke drie vreselijke gevolgen deze vijanden in de mens bewerken: dood in misdaden en zonden (vs. 1) zonen der ongehoorzaamheid (vs. 2) kinderen des toorns (vs. 3)
- C. In de derde groep zien we de wondere wegen van God in de redding en zegening van de mens: Gods rijke barmhartigheid (vs. 4) Gods grote liefde (vs. 4) de uitnemende rijkdom van Gods genade (vs. 7)
- D. De vierde groep toont ons de drie heerlijke gevolgen van de Goddelijke wegen: levend gemaakt met Christus (vs. 5) mede opgewekt (vs. 6) mede gezet in de hemelse gewesten in Christus Jezus (vs. 6)

Nog een belangrijk feit wordt in deze verzen voor onze aandacht gesteld:

- wat in het verleden gebeurd is (vs. 1-4) ;
- wat in het heden ons deel is (vs. 4-6);
- hetgeen toekomst is (vs. 7).

Gezegend zij zijn heerlijke naam, omdat Hij aan ons heeft gedacht in ons schandelijk verleden, ons hart verheugt in het gelukkige heden, en dat ook doen zal in onze heerlijke toekomst.

Geestelijk dood

“en u, toen gij dood waart in uw misdaden en zonden” (vs. 1)

Voor de aansluiting van dit vers met het voorafgaande, moeten we terug naar vers 20 van hoofdstuk 1. De kracht die God in Christus wenkte door Hem uit de doden op te wekken, heeft ook gewerkt om dode zondaars tot leven te brengen.

Naarmate wij, gelovigen, meer begrijpen van de toestand waarin wij van nature waren, naar die mate zullen wij ook meer begrijpen wat de genade van God vóór en in ons bewerkt heeft. Dit zal de aanbidding en lof van onze harten vermeerderen.

Wij waren niet alleen geestelijk zwak of ziek, zodat er door genezing nog de mogelijkheid van herstel bestond, nee, wij waren *dood* in misdaden en zonden. Gods Woord verklaart dat duidelijk.

Voor de natuurlijke mens, en vooral voor ieder die vertrouwt op zijn eigen gerechtigheid, is deze Goddelijke uitspraak een klap in het gezicht. Wij zijn totaal onmachtig onszelf te redden, want een dode kan niets doen om zichzelf tot leven te brengen. Hoe verder hij van de Heer Jezus, de bron van leven verwijderd is, des te meer blijkt dat hij dood is en volkomen waardeloos voor God. Hij is niet alleen maar schuldig, en dus iemand die vergeving nodig heeft, maar hij is geestelijk dood en heeft een nieuw Goddelijk leven nodig. Hij moet opnieuw geboren worden, met andere woorden: hij moet nieuw leven ontvangen van God door geloof in de Heer Jezus.

Als er in het Woord van God sprake is van “dood”, wordt er onderscheid gemaakt tussen:

1. de lichamelijke dood, dus de scheiding van geest en lichaam (zie bv. 1 Kor. 15:21, 22)
2. de geestelijke dood, dus de scheiding van de mens van God (zie Ef. 2:1; 4:18 en 1 Joh. 5:12)
3. de tweede dood, het verwijderd worden van de tegenwoordigheid van God en geworpen worden in de poel van vuur (zie bv. 2 Thess. 1:9; Openb. 20:14).

Op verschillende andere plaatsen in de Schrift wordt duidelijk aangetoond, dat het hele menselijk geslacht geestelijk dood is door de misdaden en zonden. Tenzij de mens de Heer Jezus Christus, die

het eeuwige leven is, aanneemt, blijft hij in deze toestand van geestelijke dood (Rom. 5:12). Nadat de mens de lichamelijke dood gestorven is, zal hij ten slotte de tweede dood sterven (Hebr. 9:27; Openb. 20:6). Wat de mens doet om zichzelf te verbeteren, om zodoende aangenaam voor God te worden, is van geen enkel nut, want hij is geestelijk dood. Een dienstknecht van God maakte eens de opmerking: “u kunt niet voor God leven, als u niet eerst het leven van God ontvangen hebt”.

Wij ontkennen niet dat de mensen in verschillende mate een zondig en slecht leven kunnen leven, want niet iedereen heeft eenzelfde karakter en moraal. Niet iedereen is een misdadiger, in die zin dat hij grove wandaden heeft begaan. Toch is ieder mens, ook de meest fatsoenlijke, geestelijk dood.

Ofschoon het dochttertje van Jairus nog slechts enkele ogenblikken dood was, toen de Heer in het huis van haar vader kwam, had zij toch geen leven meer in zich. Mogelijk waren haar gelaatstreken nog onveranderd, en was zij nog mooi in de ogen van haar ouders, omdat de ontbinding haar lidhaam nog niet had aangetast. Toch was zij dood. De jongeling te Naïn was reeds één of twee dagen dood geweest, toen zij hem uitdroegen, en zijn uiterlijk was niet meer zó als dat van het dochttertje van Jairus. Maar allebei waren zij dood.

Uit de geschiedenis van de opwekking van Lazarus lezen we, dat hij reeds vier dagen in het graf was, zodat zijn lichaam tot ontbinding was overgegaan. Maar met dit alles was er geen verschil tussen de dood van het meisje, de jongeling en Lazarus. Zij allen waren dood, want er zijn geen graden van “dood zijn”. Alle drie hadden de Heer des levens nodig, die aan ieder het leven kan geven.

Zo waren ook wij zonder uitzondering allen geestelijk dood, voordat de Heer Jezus ons eeuwig leven schonk.

Onze vroegere wandel

“Waarin gij eens wandeldet naar de eeuw dezer wereld, naar de overste van de macht -der lucht, van de geest die nu werkt in de zonen der ongehoorzaamheid” (vs. 2).

Zowel uit het eerste als uit het tweede vers van dit hoofdstuk blijkt, dat de apostel hier doelt op wat vroeger, in het verleden dus, de gelovigen in Efeze kenmerkte.

Wij waren dood in misdaden en zonden, waarin wij wandelden naar de eeuw van deze wereld. Wat een verschrikkelijke toestand: geestelijk dood, en volledig van God gescheiden door onze wandel volgens de beginselen van deze boze wereld. Wij hadden noch de neiging, noch het verlangen om te wandelen of ons te gedragen volgens de wil van God.

Job geeft een zeer juiste beschrijving van de toestand waarin wij eens waren, en waarin zij die nog ver van God zijn zich nu bevinden:

“Maar tot God zeiden zij: Wijk verre van ons, want aan de kennis van Uw wegen hebben wij geen lust. Wat is de Almachtige, dat wij Hem zouden dienen, en wat baat het ons, dat wij bij Hem zouden aandringen?” (Job 21:14, 15).

Wat een verschrikkelijke toestand, want hij, die nu wil dat God van hem wijkt, zal Hem eens als Rechter ontmoeten. Hij, die nu Gods redding verwerpt en de enige Redder van het oordeel over de zonden veracht, zal Hem eens in zijn zondige toestand ontmoeten en dan voor eeuwig verloren gaan.

Wij wandelden “naar de eeuw van deze wereld, naar de overste van de macht der lucht”. De uitdrukking “overste van de macht der lucht” wijst op het gehele rijk van slechte, gevallen engelen, van wie Satan overste is. Zoals lucht overal binnen dringt, zo dringt de duivel in deze wereld binnen. Hij is de god van deze wereld. Maar allen die zijn wedergeboren, zijn verlost uit de macht der duisternis en overgezet in het koninkrijk van de geliefde Zoon van de Vader (Kol. 1:13). De ongelovigen zijn in slavernij in het koninkrijk van Satan, en het is zijn opzet om de mens van God vandaan te houden. Hij leidt hen door hun vrije wil in een toestand van geestelijke verblinding “opdat de lichtglans van het evangelie der heerlijkheid van Christus, die het beeld van God is, hen niet bestrale” (2 Kor. 4:4).

Dit is de juiste beschrijving, die God geeft van onze toestand voordat wij geloofden in de Heer Jezus Christus. Het is ook een juist beeld van de ongelovigen, die nog in de slavernij zijn van de overste van de macht der lucht (de geest, die nu werkt in de zonen der ongehoorzaamheid). Hoe ongelukkig is iemand er aan toe, die nog niet zijn toevlucht genomen heeft tot de enige Redder, de Heer Jezus Christus. Maar gelukkig is hij, die de bevrijding van de slavernij van Satan heeft gesmaakt, door de kracht van Hem, die sterker is dan Satan.

Zonen der ongehoorzaamheid

Wij waren “zonen der ongehoorzaamheid”. Deze ongehoorzaamheid hebben wij geërfd als zonen van onze natuurlijke voorvader Adam, die door de zonde gevallen is. Maar gezegend zij de naam van onze God en van onze Heer Jezus Christus, die door zijn gehoorzaamheid tot de dood ons maakte tot “gehoorzame kinderen” (1 Petr. 1:14). Hoe groot is het verschil tussen wat wij van de eerste mens erfden, en wat de tweede Mens, de Heer Jezus, ons deed beërven:

“Want zoals door de ongehoorzaamheid van die éne de velen tot zondaars gesteld zijn, zo zullen ook door de gehoorzaamheid van de éne de velen tot rechtvaardigen gesteld worden” (Rom. 5:19).

Wat een voorrecht om van onze toestand als zonen der ongehoorzaamheid overgeplaatst te zijn, en door de genade van God kinderen der gehoorzaamheid te zijn geworden. Dit is een groot voorrecht, maar brengt tevens een ernstige verantwoordelijkheid mee om nu ook te wandelen zoals het kinderen der gehoorzaamheid past: “Weest als kinderen der gehoorzaamheid niet gelijkvormig aan de begeerlijkheden van vroeger, gedurende uw onwetendheid; maar zoals Hij, die u geroepen heeft, heilig is, zo weest ook gij heilig in al uw wandel” (1 Petr. 1:14, 15).

Armzalig is de mens, die ver van God is, de mens uit stof gemaakt, die zijn hele leven in een toestand van ongehoorzaamheid aan God en zijn wil leeft. En toch, hoe wonderschijnlijk is -de lankmoedigheid van God ten opzichte van zulke ongelukkige mensen. Maar de verdraagzaamheid van God is begrensd door het uur van genade en de dag der redding. De tijd der genade zal echter eindigen, en “de dag der wraak” zal beginnen, de dag van het verschrikkelijk oordeel.

Laten wij doordrongen zijn van de ernst hiervan en de mensen er op wijzen, dat het nu nog “de aangename tijd is, nu nog de dag des heils”.

De wil van het vlees en van de gedachten

“... onder welke ook wij allen eertijds wandelden in de begeerlijkheden van ons vlees, doende de wil van het vlees en van de gedachten; en wij waren van nature kinderen des toorns, evenals de anderen” (vs. 3).

De apostel gebruikt nu niet meer het woord “gij”, maar “wij”. Hij wilde de gelovigen te Efeze, die uit de volken waren, duidelijk maken dat hij hen aansprak met “gij”. Maar nu richt hij zich ook tot de Joden, en daar hij zelf een Jood is, spreekt hij nu van “wij”, om op deze wijze duidelijk uit te drukken dat ook de Joden allen dood waren in misdaden en zonden, evenals de volken; “onder welke ook wij allen eertijds wandelden in de begeerlijkheden van ons vlees”. Deze waarheid werkt de apostel verder uit in het derde hoofdstuk van de brief aan de Romeinen: “Wat dan? Zijn wij uitnemender? Zeker niet” (vs. 9).

Wij hebben hierboven reeds aangetoond dat de Joden en de Grieken (de volken) allen onder de zonde zijn, zoals geschreven staat: “Er is geen rechtvaardige, ook niet één”. Alle mensen worden gemeten met Gods maatstaf van heiligheid. Daarom zijn alle mensen dood, geestelijk dood. Als iemand sterft, is dat het einde van hem, en er blijft niets van hem over. Zo zijn allen, zowel heidenen als Joden, geestelijk dood en vervreemd van het leven van God. Hiervan verzekert de apostel ons, als hij vervolgt: onder welke wij ook allen eertijds wandelen in de begeerlijkheden van ons vlees, en der gedachten, doende de wil van het vlees en van de gedachten”.

Dit is zonder uitzondering of verschil een getrouwe beschrijving van alle mensen. Er mogen onder hen moralisten en filantropen zijn, of geleerden en filosofen, de enige test, zelfs voor de meest hoogstaande moralist, is deze: Is er enig Goddelijk leven in hem of enige geestelijke overtuiging om

de wil van God te doen? Het antwoord is: nee! Zij mogen hun uiterste best doen om hun karakter te hervormen, maar daarmee blijft God toch ver verwijderd van hun gedachten, en er is geen plaats voor Hem in hun harten. Dit is een vaststaand feit voor alle mensen - Joden zowel als heidenen.

De apostel wijst hier op twee soorten begeerlijkheden en lusten: de wil van het vlees en van de gedachten. Zowel de begeerlijkheden en zondige lusten van het vlees, als de hoogst verheven gedachten van de mens, hebben beiden hun oorsprong in de gevallen menselijke natuur, omdat hij, "die uit het vlees geboren is, vlees is".

Veronderstel dat een mens zich geheel wijden wil aan de wetenschap, en dat tot het enige doel van zijn leven maakt. Is deze toewijding volgens de wil van God? (Wij willen niet de zegeningen van de wetenschap kleineren). Maar als de wetenschap het enige levensdoel wordt, dan is dat "de wil van de gedachten". Het is duidelijk dat dit niet volgens de wil van God is. We kunnen zeggen dat zo iemand indringt tot de diepten van de werking van de wil en begeerlijkheden van de menselijke "gedachten". Er is in wezen geen verschil tussen zijn activiteiten en die van mensen, die leven in begeerlijkheden van het vlees "doende de wil van het vlees". Trots, eigenliefde en bezorgd zijn voor het goed van deze wereld enz. komen allen voort uit de begeerlijkheid en wil der gedachten, en er is in het oog van God geen verschil tussen deze en de begeerlijkheden van het vlees.

In de eerste drie hoofdstukken van de brief aan de Romeinen wordt ons een verschrikkelijk beeld geschilderd van de begeerlijkheden en lusten van het vlees; terwijl in de eerste drie hoofdstukken van de eerste brief aan de Korinthiërs (waar we een roemen in opvoeding en menselijke kennis vinden), ons de begeerlijkheden van de gedachten wordt getoond. Voor God is het één even slecht als het ander.

Maar het is een feit, dat ik niet meer mijzelf toebehoor, maar aan Hem, die mij gekocht heeft en mij verlost heeft met zijn kostbaar bloed, en mij eeuwig leven gegeven heeft. Hij, die Zelf mijn leven is. Is het mij daarom toegestaan de wil van het vlees en der gedachten te doen? Integendeel! Is het nu niet mijn plicht en mijn voorrecht om niet meer voor mijzelf te leven, maar voor Hem, die voor mij stierf en weer opgestaan is?

"Wij waren van nature kinderen des toorns, evenals de anderen".

Wij waren in ongerechtigheid geboren en in zonde ontvangen, onrein, bedekt met ongerechtigheid. Dit is een waar beeld van elk mens, zonder uitzondering. Dit gaat op voor de beste mens, zowel als de slechtste, voor de Joden zowel als de heidenen.

God heeft de mens echter niet in deze toestand geschapen, maar de mens gaf de voorkeur aan de gemeenschap met Satan boven de gemeenschap met God, en zo werd hij een kind der ongehoorzaamheid en tevens een kind des toorns. Wat een ontzettende toestand! Maar God, in zijn goedheid en genade bevrijdde ons uit deze ellendige toestand door het middelaarschap van zijn geliefde Zoon, onze Heer Jezus Christus en zijn werk op het kruis.

Wie God is

"Maar God, die rijk is in barmhartigheid, naar zijn grote liefde, waarmee Hij ons heeft liefgehad, toen ook wij dood waren in de misdaden, heeft ons levend gemaakt met Christus, uit genade zijt gij behouden" (vs. 4, 5).

In de voorafgaande verzen hebben we allereerst de eerste groep gezien: de drie vijanden van de mens nl.: de wereld, het vlees, de satan. Vervolgens de tweede groep: de verschrikkelijke gevolgen in de mens, nl.: dood in misdaden en zonden - kinderen der ongehoorzaamheid - van nature kinderen des toorns.

Nu zijn we tot de derde, heerlijke groep gekomen, de wondere werking van God in het redden en zegenen van de mens, op grond van

1. Gods rijke barmhartigheid,
2. zijn grote liefde,
3. de uitnemende rijkdom zijner genade.

1. Zijn rijke barmhartigheid

Wij waren geestelijk dood, zonder kracht en niet in staat onszelf te redden. Maar God, die rijk is in barmhartigheid, kwam om ons te redden en levend te maken. Hoe groot is de Goddelijke en volmaakte rijkdom!

In hoofdstuk 1:7 zagen we de “rijkdom van zijn genade”. Hier lezen we dat Hij “rijk is in barmhartigheid”. God is niet alleen barmhartig, maar rijk in barmhartigheid. Dat hadden wij nodig, want wij waren dood, en vervreemd van het leven van God. Maar Hij toonde ons zijn rijke barmhartigheid door ons uit onze ellende te bevrijden en ons eeuwig leven te geven.

2. Zijn grote liefde

God is rijk in barmhartigheid, maar Hij is ook groot in zijn liefde, waarmee Hij ons liefgehad heeft. De rijke barmhartigheid kwam voort uit de overstromende volheid van het liefhebbende hart van God jegens ons, zondaren. Zoals zijn barmhartigheid rijk is, zo is zijn liefde overvloedig: “Maar God bevestigt zijn liefde jegens ons hierin, dat Christus voor ons gestorven is, toen wij nog zondaars waren” (Rom. 5:8). Ja, Hij had ons lief met een grote liefde, ons, “die dood waren in zonden”. “Hierin is de liefde van God jegens ons geopenbaard, dat God zijn eniggeboren Zoon in de wereld gezonden heeft, opdat wij zouden leven door hem. Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons heeft liefgehad, en zijn Zoon gezonden heeft als zoenoffer voor onze zonden” (1 Joh. 4:9, 10).

3. De uitnemende rijkdom van zijn genade

Zoals God rijk is in barmhartigheid, en groot in zijn liefde, zo is Hij ook rijk in zijn genade.

Er was in ons inderdaad niets goeds, dat ons aantrekkelijk kon maken voor zijn hart. Maar het was rijke, overvloedige genade, die tot ons kwam: “Door genade zijt gij behouden”. God was niet alleen rijk in barmhartigheid, door ons te redden uit onze ellende en rampzaligheid, maar Hij gaf ons ook zijn genade.

Barmhartigheid bevrijdt de ongelukkige mens uit zijn ellende en rampzaligheid, en de bedelaar van zijn armoede. Maar genade doet meer! Het stort goedheid en zegen uit over hen, die nergens recht op hadden. Het geeft niet alleen vergeving van zonden, maar méér dan dat: het geeft Goddelijke gerechtigheid om niet.

De verloren zoon vroeg om gered te worden van de hongerdood, maar zijn vader gaf hem rijke overvloedige genade, waarvan hij niet had kunnen dromen die te zullen ontvangen (Luk. 15).

Levend gemaakt met Christus

Nu rest ons nog de vierde en laatste groep: de drie heerlijke gevolgen van de Goddelijke wegen, die we zojuist overdacht hebben. Deze gevolgen zijn inderdaad wonderen van barmhartigheid, liefde en genade. Wij zijn ten eerste “levend gemaakt met Christus”. Dit is het eerste wonder dat God verrichtte in zijn rijke barmhartigheid, grote liefde en wondere genade.

Hij heeft ons levend gemaakt met Christus en dat hadden wij nodig. Wij waren geestelijk dood - dood in misdaden en zonden, maar God, die rijk is in barmhartigheid en groot in zijn liefde “heeft ons levend gemaakt MET Christus”.

Met andere woorden: Hij heeft ons het eeuwig leven gegeven, dat toebehoort aan onze Heer Jezus Christus, die uit de doden opstond. Dit eeuwige leven nu is inde Zoon: “God heeft ons het eeuwig leven gegeven, en dit leven is in zijn Zoon. Wie de Zoon heeft, heeft het leven; wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet” (1 Joh. 5:11, 12).

Christus kwam, opdat de gelovigen leven zouden hebben in Hem, en opdat zij het meer overvloedig zouden hebben.

Dit overvloedige leven is er voor ons op grond van zijn volmaakt verzoeningswerk en zijn opstanding uit de doden.

Hoe zouden wij de geweldige prijs kunnen vergeten, die God betaald heeft om ons uit de dood levend te maken? Daarvoor gaf Hij zijn geliefde Zoon: “Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe” (Joh. 3:16).

Onze Heer Jezus Christus stierf op het kruis, terwijl Hij Gods rechtvaardig oordeel droeg. De vorst des levens stierf en daardoor werd de dood afgeschaft en heeft Hij leven en onverderfelijkheid aan het licht gebracht. Ja, de Heilige en Rechtvaardige stierf een dood, die nog nooit een zondig mens gesmaakt had. Hij deed dit om eeuwig leven te kunnen geven aan de grootste zondaars, die hun vertrouwen in Hem stellen en in de volmaaktheid van zijn werk op het kruis.

Met Christus opgewekt

“en heeft ons mede opgewekt en mede gezet in de hemelse gewesten in Christus Jezus” (vs. 6).

Het tweede wonder dat God verrichtte in zijn rijke barmhartigheid, grote liefde, en zijn genade is, dat Hij ons mede opgewekt heeft in Christus Jezus.

God gaf ons niet alleen eeuwig leven, maar Hij heeft ons ook MEDE MET HEM opgewekt. Dat geldt zowel voor de gelovigen van de Joden als voor die van de heidenen.

Toen de vrouwen kwamen bij het graf van Christus, zeiden de engelen tot hen: “Waarom zoekt gij de levende onder de doden? Hij is hier niet maar hij is opgestaan” (Luk. 24:5). Het was onmogelijk dat de levende onder de doden zou blijven. Dit heeft Gods genade volbracht. Niet alleen gaf Hij ons het leven, maar Hij heeft ons mede opgewekt met Christus. Als wij, als gelovigen zijn opgewekt met Christus, behoren wij te zoeken de dingen die boven zijn, waar Christus zit aan de rechterhand van God, en te bedenken de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn (Kol. 3:1, 2).

Het derde wonder van barmhartigheid, liefde en genade is, dat God “ons mede gezet heeft in de hemelse gewesten in Christus Jezus”.

Dit is onze positie terwijl wij nog op aarde zijn, doordat wij verbonden zijn met Christus, ons Hoofd. Onze Heer Jezus, die God uit de doden heeft opgewekt, en gezet heeft aan zijn rechterhand in de hemelse gewesten, is het Hoofd van het lichaam, en dus zijn de gelovigen leden van zijn lichaam. Het is onmogelijk dat het lichaam gezien zou worden onafhankelijk of gescheiden van het Hoofd. Omdat Christus, het Hoofd, gezet is aan de rechterhand van God in de hemelse gewesten (Ef. 1:20), zijn wij gezet in de hemelse gewesten IN CHRISTUS.

Dit is reeds NU onze plaats en positie. Nog een korte tijd en de Heer zal komen, om ons te brengen waar Hij is, en zo zullen wij MET CHRISTUS zijn.

Zoals in het oude testament de hogepriester de namen van de twaalf stammen op zijn hart en schouders droeg, als hij het heilige binnenging, en zij zo in hem werden vertegenwoordigd, zo worden wij nu, gezien in Christus. Dit is de hemelse positie van alle gelovigen, zonder uitzondering. Het is niet in der eerste plaats de vraag of ‘wij dit praktisch beleven, hoewel onze levensopenbaring in overeenstemming’ behoort te zijn met onze hemelse positie.

De bedoelingen van God

“... opdat Hij zou betonen in de toekomstige eeuwen de uitnemende rijkdom van zijn genade in goedertierenheid over ons in Christus Jezus” (vs. 7).

Hier zien we het uiteindelijke doel, waarvoor Goddelijke barmhartigheid, liefde en genade over ons zijn uitgestort. Het hoogste doel, waartoe God besloten was in den beginne, is dat Hij in de toekomstige eeuwen zou betonen -de uitnemende rijkdom van genade in goedertierenheid over ons in Christus Jezus.

Maar het ging God niet allereerst om wat wij als verdorven zondaren nodig hadden, maar om zijn heerlijkheid, en de heerlijkheid van zijn geliefde Zoon in alle eeuwigheid.

God wil nu niet alleen zijn genade betonen in “de toekomstige eeuw” (enkelvoud), een heenwijzing naar het duizendjarig vrederijk, maar “in de toekomstige eeuwen”, waarmee bedoeld wordt op de eeuwigheid zonder eind.

Het prachtige doel van het verlossingswerk was niet alleen redding en zegen voor de verlostten, maar de openbaring van de uitnemende rijkdom van zijn genade aan alle bestaande wezens. De engelen en de vorsten der engelen, en ook de slechte engelen zullen getuigen zijn van de overwinning van de rijke genade, door het werk dat de geliefde Zoon van God op het kruis heeft volbracht.

Als we het eerste begin overdenken, zien we de bedoeling van God en de raadsbesluiten van zijn genade met het oog op de gemeente, die Hij verkoos van voor de grondlegging der wereld. Als wij aan de eindeloze eeuwigheid denken, zien we de verheerlijkte gemeente als het monument van de Wondere en rijke barmhartigheid en liefde en de uitnemende genade, die alle verstand te boven gaat tot lof van zijn heerlijkheid. Hem zij al de lof en aanbidding!

Uit genade behouden

“Want uit genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit u, het is Gods gave; niet uit werken, opdat niemand roeme” (vs. 8, 9)

In dit hoofdstuk weidt de Heilige Geest uit over de kostbare waarheid van redding door genade. In Ef. 2:5 zegt Hij: “uit genade zijt gij behouden”; en in vers 8 legt Hij nogmaals de nadruk op deze fundamentele waarheid. Behoudenis is door genade en niet door enig mensenwerk: “en dat niet uit u, het is Gods gave; niet uit werken, opdat niemand roeme”.

Indien de behoudenis afhankelijk was van enig werk of iets dat wij konden doen, dan zou het niet uit genade zijn. “Hem nu, die werkt, wordt het loon niet toegerekend naar genade, maar naar schuld” (Rom. 4:4). Als iemand dus iets deed om zichzelf te redden, zou dat betekenen dat God hem iets schuldig was. Maar het is onmogelijk voor een mens om door al zijn rechtvaardige werken en ijver verzoening te doen voor één enkele zonde. Genade, en genade alleen is de door God aangewezen weg voor de mens om gered te worden.

Er staat niet: “door genade zult gij behouden worden”, alsof het iets toekomstigs is, of “*misschien* zult gij behouden worden”, alsof het een twijfelachtige zaak is. Maar er staat geschreven: “Door genade zijt gij behouden”. Het is een tegenwoordige en eeuwige zegen, en een absolute zekerheid.

Geloof is de enige wijze waardoor wij de redding kunnen aannemen, die de rijke genade van God de arme zondige mens aanbiedt. Het is waar, dat God ons uitverkoren heeft, volgens zijn eeuwige bedoeling en ons tot het zoonschap bestemd heeft. Maar om de genade van de behoudenis en de gave van het eeuwig leven aan te nemen, is van onze zijde geloof nodig.

Het geloof is de hand, die de gift aanneemt die God ons aanbiedt. God kan niet toestaan dat een enkel mens op de grond der genade en zegen komt, zonder dat Hij eerst een Goddelijk werk in zijn geweten en hart bewerkt. Hij doet dit door de Heilige Geest, die de mens er toe brengt zichzelf te zien, zoals God hem ziet. Daarna leidt Hij hem verder tot het zien en geloven van wat God voor hem in Christus Jezus bereid heeft.

Door geloof in het evangelie ontvangen wij behoudenis. Maar dit betekent niet dat geloof in zichzelf redt! De Redder is de persoon, die het voorwerp is van dat geloof: “want ik weet, *wie* ik geloofd heb, en ben overtuigd dat Hij machtig is mijn pand te bewaren tot die dag” (2 Tim. 1:12). Maak dus niet van uw geloof uw redder! De enige Redder, is de Heer Jezus Christus, en geloof in Hem, neem Hem aan en vertrouw op Hem. Opdat het in niemands hart zou opkomen dat er enige deugd is in het komen tot Christus en in het geloven in Hem, voegt de apostel er aan toe: “en dat niet uit u, het is Gods gave”. Het is alsof de apostel wil zeggen: geen genade, geen behoudenis, zelfs geen geloof komt uit u, of wordt in u gevonden; het is alles de gave van God.

God biedt een vrije gift aan, door het evangelie, aan alle mensen: “... want het geloof is uit het horen, en het horen door het woord van God” (Rom. 10:17). Ieder, die luistert naar de boodschap des

heils en deze niet afwijst maar aanvaardt, ontvangt van God de gave van geloof en behoudenis door genade.

De volgende geschiedenis wordt verteld van een evangelist, die de Heer gebruikte om vele zielen te leiden tot de Heer Jezus Christus. Hij predikte eens over de redding uit genade, door geloof, zonder werken, toen hij werd tegengesproken door iemand die op zijn eigen goede werken en rechtvaardig gedrag vertrouwde, en dacht dat hij God aangenaam kon zijn daardoor. Maar de man wist van zichzelf niet, dat hij een zondaar was, die een Verlosser en Redder nodig had. De evangelist zei tegen hem: Als u naar de hemel gaat, zult u daar de enige rechtvaardige mens zijn. Al de anderen zijn zondaars, die gered zijn door genade. Het onderwerp van hun lied zal zijn: “Ere zij het Lam van God, die ons heeft liefgehad en ons gewassen heeft van onze zonden in zijn eigen bloed”. Zij zullen Christus toezingen: “Gij stierft om ons Gode te kopen door Uw bloed”. Maar gij, mijn vriend, zult dit nooit kunnen zingen. En als gij zoudt zingen: “Ere zij mij, want door mijn goede werken en rechtvaardig gedrag ben ik geschikt voor de hemel”, zullen de engelen, als zij u horen roemen in uzelf, u ongetwijfeld in de bodemloze put werpen.

Zondaars, die gered zijn door de genade van God, roemen niet in iets van zichzelf, maar in de Heer en in zijn genade.

Een nieuwe schepping

“Want wij zijn zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, die God te voren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen” (vs. 10).

Stop een ogenblik om hier de wondere Goddelijke volgorde te zien. Ofschoon onze redding door genade is en niet door werken, toch heeft God te voren voor hen, die door genade gered zijn, goede werken bereid opdat zij daarin zouden wandelen.

Het is van het grootste belang om te zien dat er een geweldig verschil is tussen de valse leer, die zegt: “welk, opdat gij behouden zult worden”, en de ware leer van het evangelie: “werk, omdat gij door genade behouden zijt”. Het is het verschil tussen: “werk, en gij zult leven”, en: “werk omdat gij het leven reeds ontvangen hebt”.

De gelovigen zijn Gods maaksel, in Christus Jezus tot een nieuwe schepping gemaakt. De oude mens is verdorven en voor niets goed. Er is geen geneesmiddel voor, en hij kan niet verbeterd worden, “omdat het bedenken van het vlees vijandschap is tegen God, want het onderwerpt zich aan de wet Gods niet, want het kan ook niet. En die in het vlees zijn, kunnen God niet behagen” (Rom. 8:7, 8).

Daarom heeft God er niet aan gedacht deze verdorven natuur te hervormen, maar Hij heeft hem geoordeeld in het kruis van Christus, en heeft er een nieuwe natuur voor in de plaats gegeven, door het werk van zijn Zoon. Hij oordeelde de oude natuur in het kruis van Christus, en Hij heeft Christus uit de doden opgewekt door de heerlijkheid des Vaders “als de eerstgeborene uit de doden”. Zo heeft God ook ons opgewekt met Hem in nieuwheid des levens, een nieuw leven, dat volkomen verschilt van het oude leven. “Daarom, indien iemand in Christus is - een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie, het is alles nieuw geworden” (2 Kor. 5:17).

God heeft de eerste schepping geschapen door zijn woord: “Door het geloof verstaan wij, dat de werelden door het woord Gods zijn toebereid” (Hebr. 11:3). Maar de nieuwe schepping in Christus Jezus, dat zijn alle gelovigen, moest zijn tot welbehagen voor Hem en voor eeuwig tot lof van zijn heerlijkheid. Het heeft Hem een geweldige prijs gekost om dit tot stand te kunnen brengen: “Die geen zonde gekend heeft, die heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid Gods in hem” (2 Kor. 5:21).

Goede werken

Wij waren in Christus Jezus geschapen “tot goede werken, die God te voren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen”. Zoals God ons te voren bestemd heeft door Jezus Christus tot het

zoenschap voor Zichzelf (Ef. 1:5), zo heeft Hij ook te voren de goede werken klaar gemaakt, opdat wij daarin zouden wandelen.

Het zijn geen werken der wet, maar werken van een hemels karakter, door de genade, die ons geleerd heeft om ingetogen, rechtvaardig en godzalig te leven in deze tegenwoordige wereld (Titus 2:12).

De goede werken, die God tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen, zijn de vruchten van de nieuwe schepping, beter gezegd van de Goddelijke natuur, waarvan wij deelgenoten zijn geworden. Deze vruchten worden in ons voortgebracht door de Heilige Geest die in ons woont, zodat wij niet als door plicht gebonden in de goede werken wandelen, maar met harten vol warme liefde jegens God onze Vader, en jegens de Heer Jezus Christus, die ons eerst heeft liefgehad. God gaf de wet aan het volk Israël, dat op zichzelf vertrouwd en dacht aan alle eisen ervan te kunnen voldoen. Maar zij faalden. De wet onderzocht het menselijk hart, met andere woorden, het toonde aan hoe totaal onmogelijk het was voorde mens om aan de eisen van een heilig God te voldoen.

De wet was niet van te voren door God verordeneerd, om er in te wandelen, maar “om der overtredingen wil werd zij er bijgevoegd, totdat het zaad zou komen, waaraan de belofte gedaan was” (Gal. 3:19). De ware gelovige is vrij gemaakt van de wet, opdat hij voor God mag leven. Hij is de wet gedood, opdat hij van een ander zou zijn, van Hem, die uit de doden is opgewekt, opdat hij Gode vrucht zou dragen (Rom. 7:4). Hoe kostbaar is de positie van de gelovige. Niet alleen met het oog op zijn voorrechten, maar ook met het oog op zijn plichten.

Onze uitverkiezing en onze zegeningen waren in Gods plan van den beginne, maar Hij heeft ook te voren verordeneerd de goede werken, opdat wij daarin zouden wandelen. Hij had ze te voren bereid, zelfs voordat wij bestonden.

Dit gedeelte begon met “de wandel” (vers 1, 2), maar het eindigt ook met “de wandel” (vers 10). Welk een groot verschil is er echter tussen de eerste wandel en de laatste wandel!

De eerste toont onze wandel toen wij dood waren in misdaden en zonden, geestelijk dood. De laatste toont onze wandel als geestelijk levend, als een nieuwe schepping, in goede werken die God te voren bereid heeft. Nu wij gezeten zijn in de hemelse gewesten in Christus Jezus, hebben wij het gezegende voorrecht om te wandelen in overeenstemming met onze hemelse positie.

Hoofdstuk 2:11-22 -- In één lichaam met God verzoend

Het verschil in het onderwerp tussen de verzen 1-10 en de verzen 11-22 van dit hoofdstuk is duidelijk te zien.

In dit tweede gedeelte wordt op een zeer bijzondere wijze getoond wat de positie was van de gelovigen uit de volken, *vóórdát* zij in de Heer Jezus geloofden. Tevens wat zij geworden zijn door de genade van God, *nadát* zij in Hem geloofden. Maar het toont ons ook de toestand en de nood van alle mensen in het algemeen, en zonder uitzondering.

Wij weten, dat na de zondvloed de mensen weer afdwaalden en niet meer de ware en levende God aanbaden, maar talrijke valse goden. Om deze reden riep God één mens, Abraham, en gaf hem en zijn nakomelingen zijn beloften en stelde hem tot een getuigenis in deze slechte wereld. Maar door ongeloof faalde Israël in zijn getuigenis over God. Bij het kruis van de Heer Jezus Christus is dit wel heel duidelijk gebleken.

Vóór het kruis van Christus en zijn opstanding uit de doden en zijn opvaren ten hemel, en vóór de komst van de Heilige Geest als persoon in deze wereld, was de mensheid verdeeld in twee delen: de Joden en de volken. Maar na de pinksterdag werd de wereld verdeeld in drie groepen: de Joden, de volken, en de gemeente Gods (1 Kor. 10:32). De gemeente bestaat uit gelovigen, die voortkomen uit Israël en uit de volken.

Van alles uitgesloten

“Daarom bedenkt dat gij, die eertijds de volken in het vlees waart, en die voorhuid genoemd werd door de zogenaamde besnijdenis in het vlees, die met handen geschiedt...” (vs. 11).

De Heilige Geest duidt hier op wat *wij* waren vóórdat wij in Christus Jezus geloofden. Wij waren uit de “volken” en werden genoemd “de voorhuid”.

Maar nu in Christus Jezus, is er noch Griek (of heiden), noch Jood, besneden of onbesneden zijn, maar Christus is alles en in allen (Kol. 3:11; Gal. 3:28).

God gaf het verbond van de besnijdenis allereerst aan Abraham (Gen. 17:9-14), daarna aan zijn nakomelingen. Daarom worden de Joden genoemd “de besnijdenis”, en zij keken met minachting neer op de “onbesnedenen” (1 Sam. 17:26, 36; 2 Sam. 1:20).

Vele Joden echter, die zich er op beroemden, dat zij tot de besnijdenis behoorden, waren alleen uitwendig besneden, maar hun harten bleven onbesneden (Rom. 2:25-29).

“... dat gij in die tijd zonder Christus waart, vervreemd van het burgerschap Israëls, en vreemdelingen van de verbonden der belofte, geen hoop hebbende, en zonder God in deze wereld” (vs. 12).

In die tijd waart gij zonder Christus. Dat was onze ellendige toestand. Ofschoon er geen verschil is tussen de ongelovige Jood en de ongelovige heiden, omdat zij allen zonder Christus waren, wordt hier toch aangetoond, dat de heidenen op een bijzondere wijze zonder Christus waren, want de Joden hadden hun profetieën en beloften wat betreft de komst van de Messias. De hoop van de Joden was in het oude verbond, en concentreerde zich op de komst van de Messias, die al de Goddelijke beloften zou vervullen. Bovendien waren al de verschijningen van Christus, vóór Hij mens werd, uitsluitend aan hen die tot het geslacht van Abraham behoorden.

“Vervreemd van het burgerschap Israëls en vreemdelingen van de verbonden der belofte”. De heidenen hadden geen enkel deel in de zegeningen en voorrechten van het oude volk van God, want God gaf Abraham eerst de beloften, en maakte met hem en zijn nageslacht een verbond voor de vervulling van de beloften.

De heidenen hadden geen enkel deel aan deze beloften, zij waren vreemdelingen. Daarom lezen wij nergens in het hele oude testament dat God een belofte gaf aan de heidenen. Hij gaf beloften, die *betrekking* hadden op de heidenen, maar Hij gaf geen enkele belofte *aan hen*. We lezen nooit, dat God een verbond maakte met de gemeente, wel met het volk des Heren in de toekomst. Ook het nieuwe verbond (zie Jer. 31 en Hebr. 8) is bestemd voor Israël, hoewel de daarin voorzegde zegeningen ook nu reeds genoten kunnen worden.

De gelovigen uit de heidenen, en ook die uit de Joden, ontvingen de geestelijke zegeningen en beloften van het nieuwe verbond op het ogenblik dat zij hun vertrouwen in Christus Jezus stelden en in de volmaaktheid van zijn werk op het kruis. Alles in Christus werd het onze: “Want zovele beloften Gods er zijn, in hem is het ja en in hem het amen, Gode tot heerlijkheid door ons” (2 Kor. 1:20).

De mens, die “zonder Christus” is, is ook “zonder hoop”. Zoals de heidenen zonder hoop waren, vóórdat Christus in deze wereld kwam en op het kruis stierf, zo is heden ten dage een ieder, die Christus niet als Heiland aanneemt, zonder hoop. Want in Christus alleen heeft God aan de gelovigen “goede hoop door genade” gegeven (2 Th. 2:16).

De *gelukzalige hoop* is de komst van onze Heer Jezus Christus om ons tot Zich te nemen, opdat wij voor altijd bij Hem mogen zijn. Wij verwachten de gelukzalige hoop en verschijning der heerlijkheid van onze grote God en Heiland, Jezus Christus...” (Titus 2:13).

Toen de heidenen vele afgoden dienden en aanbaden, waren zij in de ware zin van het woord “zonder God in deze wereld”, want... “wij weten dat een afgod niets is in de wereld, en dat er geen ander God is dan één. Want indien er ook werkelijk zijn die goden genoemd worden, hetzij in de hemel, hetzij op de aarde, (zoals er vele goden en vele heren zijn), zo is er toch voor ons maar één God, de Vader, uit wie alle dingen zijn, en wij voor Hem; en één Heer, Jezus Christus, door wie alle dingen zijn, en wij door hem” (1 Kor. 8:4-6).

Nabij geworden

“Maar nu, in Christus Jezus, zijt gij, die eertijds verre waart, nabij geworden, door het bloed van Christus” (vs. 13).

Hier zien we op welke wondere wijze God verandering bracht in onze toestand als heiden, ook zien we zijn rijke genade, waarmee Hij in Christus Jezus tot ons kwam. Hoe groot is het verschil tussen het ellendige verleden waarin wij ons eens bevonden, en de gelukzalige en heerlijke toestand waarin wij nu zijn, door de volmaaktheid van het werk van Christus voor ons.

Als de apostel Paulus een vergelijking trekt tussen het verleden van Jood en heiden, vóórdát zij in Christus geloofden, en de tegenwoordige toestand, nadat zij hun vertrouwen in Christus hebben gesteld, dan beschrijft hij Gods bemoeienis met hen met de woorden: “Maar God, die rijk is in barmhartigheid...” (Ef. 2:4).

Hier trekt hij weer een vergelijking, of liever, hij merkt een verschil op: “Maar nu in Christus Jezus, zijt gij, die eertijds verre waart, nabij geworden door het bloed van Christus”.

De Joden konden tot God naderen op grond van het verbond, dat Gal met hen had opgericht, en aan welks eisen zij beloofd hadden te zullen voldoen, maar de heidenen waren “verre”, en vreemdelingen van de verbonden. Omdat de Joden faalden in het volbrengen van de eisen van het verbond, een verbond van werken, werden zij ook “verre” van God, “want er is geen onderscheid” (tussen Joden en heidenen),

61

“want allen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods” (Rom. 3). Maar de behoudenis is door genade, voor de Jood, zowel als voor de heiden, en dat zonder aanneming des persoons.

Zo heeft de Jood, zelfs onder het oude verbond, Gods redding niet ontvangen op grond van zijn eigen verdienste, ook niet omdat hij behoorde tot God's volk, dat onderscheiden was van de andere volken der wereld door het verbond der besnijdenis, en ook niet door de offeranden geofferd gedurende het tijdperk der wet. Zij, die behouden werden, werden behouden door de behoudenis van de rijke genade van God, dat gegrond is op de dood van de Heer Jezus Christus op het kruis.

Het offer van onze Heer Jezus Christus, éinig in zijn soort, voldoet volkomen voor de behoudenis van hen, die hun vertrouwen daarin stellen.

Vroeger waren wij veraf, nu zijn wij, die in Christus Jezus zijn, nabij geworden door het bloed van Christus.

Er bestaat geen twijfel aan, dat het kruis van onze Heer Jezus Christus de grootste misdaad is, ooit in deze wereld begaan. Een misdaad waaraan zowel Joden als heidenen deel hadden. Zijn dood en het vergieten van zijn bloed was de openbaring van de ergste zonde, waartoe de mens in staat is. Maar tegelijk was het de openbaring van de onvergetelijke liefde van God, en van zijn grote genade, die alle verstand te boven gaat. Bij het kruis wordt het hoogtepunt van de vijandschap en de verdorvenheid van het menselijk hart geopenbaard, maar tegelijk openbaart het de oneindige en grenzeloze liefde van God. De speer, die de zijde van onze Heer Jezus Christus doorboorde, getuigde van de slechtheid van het menselijk hart, maar het toonde ook de liefde van God en zijn rijke genade.

Hoe rijk is de genade, zodat zelfs wij, die eertijds veraf waren, ellendige heidenen, vreemdelingen en vijanden van God in gedachten en boze werken, nu God nabij zijn geworden. Wij zijn nabij gebracht door het bloed van Christus, terwijl de wet niet in staat was dit te doen voor de Jood.

De Jood, die in Christus gelooft, kan alleen op dezelfde wijze als de heiden tot God komen en deel krijgen aan de hemelse zegeningen. Het Woord is vlees geworden en daarom is Christus' bloed onbegrensd, en zó waardevol dat alleen God het naar waarde kan schatten. Zo zijn wij dan nu nabij geworden door het bloed van Christus, op een volkomen volmaakte wijze. Daarom is er nu geen grote of kleine afstand meer, die ons van Hem scheidt, en daarom is het ook onmogelijk dat wij ter eniger tijd Hem dichter nabij kunnen zijn, dan we nu zijn.

Realiseert iedere ware gelovige zich dit voorrecht, en verheugt hij zich er in in het praktische leven? Onze toestand als mensen, die God nabij zijn, is gegrond op het offer van onze Heer Jezus Christus,

maar of wij er ons in verheugen is een andere zaak, want dat hangt af van onze gemeenschap met Hem. Leven wij altijd in nauwe gemeenschap met God de Vader en zijn Zoon, Jezus Christus? Laten wij altijd waakzaam zijn in het gebed, opdat wij in de praktijk mogen genieten van het dicht bij Hem zijn, want daarin ligt onze vrede en ons geluk.

Christus, onze vrede

“Want hij is onze vrede, die beiden één gemaakt en de middelmuur der omtuining verbroken heeft” (vs. 14).

Onze Heer Jezus Zelf is onze vrede. Hoe heerlijk is deze waarheid. Onze vrede is niet alleen een innerlijke vreugde, waarin wij ons verheugen, maar die veranderen kan of verloren kan gaan. Het is Christus Zelf! Hij is onze voortdurende en standvastige vrede, en het is ons voorrecht om in het geloof op Hem te rusten, zodat wij ons praktisch in Hem kunnen verheugen als onze vrede en het voorwerp van onze vreugde.

Door in gemeenschap met Hem te leven en dicht bij Hem te zijn kunnen wij ons met onuitsprekelijke en heerlijke vreugde verheugen. Maar het kostbaarste van alles is het feit, dat de Heer Jezus Zelf onze vrede is. Wij lezen niet in Gods Woord dat Hij onze vreugde is, ook niet dat God een God van vreugde is, maar Hij is de God van de vrede, want Hij heeft vrede gemaakt door zijn geliefde Zoon over te geven in de kruisdood.

De Heer Jezus Christus, die onze voortdurende en eeuwige vrede is, heeft beiden één gemaakt. Dat wil zeggen: Hij maakte de gelovigen van de besnijdenis, en de gelovigen uit de heidenen één. De Joden die de beloften en de verbonden hadden, en de heidenen die veraf waren en vreemdelingen van de verbonden der belofte. Alle gelovigen van beide groepen zijn één gemaakt, omdat Christus op het kruis voor allen stierf.

Men veronderstelt dat de apostel met de woorden “de middelmuur der omheining” bedoeld heeft de muur, waarvan men denkt dat hij in de tempel was gebouwd en scheiding maakte tussen de plaats, gewijd aan de Joden, en die, welke bestemd was voor de indringers uit de heidenen. De volgende woorden zouden gegraveerd zijn in deze muur: “De heiden is gewaarschuwd niet verder te gaan dan deze muur, opdat hij zich niet aan de dood blootstelt”. Onze Heer Jezus Christus heeft echter deze middelmuur der omheining verbroken.

Tot één gemaakt

“... toen hij in zijn vlees de vijandschap, de wet der geboden, in inzetten bestaande, te niet gedaan had, opdat hij die twee in zichzelf tot één nieuwe mens zou scheppen, vrede makende” (vs. 15).

Het is zeer belangrijk te zien dat hier bedoeld wordt dat Christus, die Zichzelf voor ons gaf, en die onze zonden in *zijn eigen* lichaam droeg op het hout, de vijandschap, of de wet der geboden, in inzetten bestaande, te niet heeft gedaan. God had aan de Joden de wet en verschillende inzetten gegeven, en dit vulde hun harten met trots, vooroordeel en vijandschap jegens de volken, aan wie de wet niet gegeven was.

“Vervloekt is een ieder, die niet blijft in alles wat geschreven staat in het boek der wet, omdat te doen” (Gal. 3:10).

De Joden, die zich er op beroemen beter te zijn dan de volken, omdat zij het gezegende volk zijn aan wie God de wet en de verschillende inzetten heeft gegeven, realiseren zich niet dat zij zelf onder de vloek zijn, omdat zij de wet hebben gebroken en haar niet hebben gehouden. Maar onze Heer Jezus, de Zoon van God, werd een vloek voor ons door te sterven op het kruis, want er staat geschreven: “Vervloekt is een ieder, die aan het hout hangt” (Gal. 3:13). Door zijn dood en door het dragen van het oordeel, heeft Hij in zijn vlees de wet der geboden, in inzetten bestaande, te niet gedaan.

Iedere zondaar, die Christus als zijn Heiland aanneemt, wordt één met Hem. Hij sterft en wordt opgewekt met Hem. Vooral de Jood, die vóór zijn geloof in Christus onder de heerschappij en vloek der wet was, wordt, nadat hij gelooft, volkomen vrij, omdat Christus hem verlost heeft van de vloek der wet. Hij is dan niet langer aan de wet onderworpen, en de geboden en inzettingen hebben geen macht meer over hem.

God, de Zoon, was in den beginne het Woord dat alle dingen gemaakt heeft, en zonder Hem is niet één ding geworden, dat geworden is. Hij schiep de eerste mens uit het stof der aarde, blies in zijn neusgaten de levensadem, en zette hem over de werken van zijn handen. Maar de mens faalde in het bewaren van deze voorrechten, door zijn ongehoorzaamheid. Nu heeft de Heer Jezus in *Zichzelf* één nieuwe mens geschapen: allen die in Hem geloven, zowel uit de Joden als uit de volken, heeft Hij gevormd tot één nieuwe mens, “de gemeente, dat is zijn lichaam”, waarvan Hij het verheerlijkt Hoofd is.

Wij moeten niet vergeten dat dit een volkomen nieuwe positie is, zowel voor de heidenen die veraf was, als voor de Jood die dichtbij was.

De heidenen, die veraf waren en verwijderd van God, en de Joden, die Hem dichtbij waren, door hun voorrechten in de tijd van het oude verbond, zijn allen door hun geloof in Christus op dezelfde wijze deelgenoten geworden van de vreugde en een geluk, die zij nooit eerder hadden genoten.

Daarom was de scheiding tussen hen te niet gedaan, en door de genade van God waren zij allen één geworden in Christus Jezus. Wanneer gebeurde dit? Had de oudtestamentische gelovige hier deel aan? Waren zij verenigd als het lichaam van Christus of als de gemeente van God op aarde? Wij lezen nergens in het hele oude testament over de aanwezigheid van “één lichaam”, we vinden er slechts een symbolisch beeld van.

Het kruis, de enige grondslag

Alleen op grond van het kruis van Christus is dit lichaam of deze gemeente gevormd op de pinksterdag. *Toen* heeft God de vijandschap te niet gedaan. Maar vóór deze dag was de toestand anders, want God had de Joden bevolen zich gescheiden te houden van de volken. De Heer Jezus Zelf legde hierop, vóór zijn dood op het kruis, de nadruk toen Hij zijn discipelen verbood enige stad der heidenen binnen te gaan (Matth. 10:5, 6).

Zo zei Hij ook tot de Kananese vrouw dat Hij slechts gezonden was tot de verloren schapen van het huis Israëls. De vrouw nu kwam tot Hem op grond van de beloften als “Zoon van David”. Hij zei openlijk tot haar, dat zij geen deel had aan deze beloften. Had zij Hem aangesproken als “Zoon van God”, dan zou Hij wellicht op haar verzoek zijn ingegaan; Hij was de “Zoon van David” voor het huis van Israël en niet voor de heidenen.

Toen deze vrouw begreep dat zij niet behoorde tot “de kinderen”, zei ze: “... maar de honden eten ook...”. Hierdoor beleed ze dat zij als een heiden geen recht op of deel had aan deze beloften. En zó werden op haar de Goddelijke zegeningen uitgestort, door de genade die in Christus Jezus is: “O, vrouw, groot is uw geloof; u geschiede zoals dij wilt” (Matth. 15:28).

De twee personen, die tot Jezus kwamen en Hem verbaasden door hun geloof, waren beiden heidenen, de hoofdman over honderd uit Matth. 8 en deze vrouw uit Matth. 15.

De brief aan de Efeziërs toont ons eerst dat de heidenen veraf waren en verwijderd van God en zijn volk; maar zij toont ons ook dat het kruis van Jezus al deze verschillen heeft te niet gedaan. Het kruis van Christus laat ons zien dat de Joden, met het oog op hun voorrechten, toch schuldiger waren dan de heidenen, want zij verwierpen hun Messias en koning en kruisigden Hem.

De duidelijke Goddelijke waarheid is, dat Christus in zijn vlees de vijandschap te niet gedaan heeft, door die twee in *Zichzelf* tot één nieuwe mens te scheppen, vrede makende.

Onze Heer Jezus Christus heeft door zijn dood op het kruis een tweevoudige vrede gemaakt. Vrede tussen God en de mens; en vrede tussen de Joodse en heidense gelovigen, die gescheiden waren door een muur der omheining.

Met God verzoend

“en beiden in één lichaam met God verzoenen zou door het kruis, de vijandschap daardoor dood hebbende” (vs. 16).

Het kruis van Christus is het enige volmaakte en Goddelijke geneesmiddel voor de toestand van de zondige mens. Want zonde scheidt de mens niet alleen van God, het scheidt hem ook van zijn medemens. De mens leeft in vijandschap, zowel met God als met zijn medemens. De eerste zonde, waarin de mens viel, veroorzaakte scheiding en vijandschap met de Almachtige. De tweede zonde die de bijbel ons toont, is de scheiding van de mens ten opzichte van zijn medemens, toen hij in een toestand van woede en vijandschap jegens hem was, zodat Kaïn tegen zijn broeder Abel opstond, en hem doodsloeg.

Het was allereerst nodig dat de mens met God verzoend werd, en daarna met zijn medemens. De Heer Jezus Christus is de enige die in staat is de mens met God en met zijn medemens te verzoenen. Christus heeft de vijandschap vernietigd door het kruis, doordat Hij daar onze plaats innam en voor ons het oordeel droeg.

Zo zijn de gelovigen uit de Joden en de gelovigen uit de heidenen met God verzoend en Hij heeft ze tot één lichaam gemaakt. In het kruis is de liefde van God jegens ons, die Hem vijandig waren, geopenbaard: “en alle dingen zijn uit God, die ons met Zichzelf verzoend heeft door Christus, “dat God in Christus was, de wereld met Zichzelf verzoenende, hun misdaden hun niet toerekenende” (2 Kor. 5:18, 19).

“Het was het welbehagen van de ganse Volheid... door hem alle dingen tot Zichzelf te verzoenen, vrede gemaakt hebbende door het bloed zijns kruises” (Kol. 1:19, 20).

Christus heeft verwerkelijkt waar Jobs ziel zo naar verlangde, en wat hij niet kon vinden: “Was er maar een scheidsrechter tussen ons, die zijn hand op ons beiden zou kunnen leggen” (Job 9:33).

Christus alleen is in staat beiden tot God te verzoenen door het kruis, de vijandschap vernietigende.

Vrede verkondigd

“En Hij is gekomen en heeft vrede verkondigd aan u, die veraf waart, en vrede aan hen, die nabij waren” (vs. 17).

Jezus Christus Zelf kwam op deze aarde en verkondigde vrede. Tegenwoordig kan zijn prediking echter veel meer mensen bereiken dan toen Hij hier op aarde was, want Hij verkondigt nu vrede, zowel aan de volken als aan de Joden, door de Heilige Geest, die van de hemel gezonden is (1 Petr. 1:12).

De Heer had, vóórdat Hij ten hemel voer, aan zijn discipelen beloofd dat Hij hen de Heilige Geest zou zenden. Zij moesten heengaan in de hele wereld, en het evangelie aan alle schepselen prediken (Mark. 16:15).

Hun prediking moest niet beperkt blijven tot de verloren schapen van het huis Israëls, maar tot ieder volk van de gehele wereld uitgaan. “Hij is gekomen en heeft vrede verkondigd aan u, die *verre waart*”, u, de arme zondaar uit de volken; u, die in uiterste donkerheid en onwetendheid verkeerde. En aan hen “die nabij waren...”, de Joden, tot wie het Woord Gods was gekomen en die het licht van het kennen van God bezaten. De Joden, die de verschrikkelijkste misdaad begingen, die ooit op aarde begaan is: de kruisiging van de Heer der heerlijkheid. Maar Hij heeft in zijn overvloedige liefde vrede verkondigd aan u die veraf waart, en aan hen, die nabij waren.

Toegang door de Geest

“Want door Hem hebben wij beiden de toegang door één Geest tot de Vader” (vs. 18).

Al de raadsbesluiten van God wat betreft de gemeenschap van zijn kinderen, vonden hun oorsprong in de persoon van Christus en in het werk dat Hij volbracht door zijn dood aan het kruis. Het is *door*

Hem, door Christus alleen, dat allen die geloven in zijn naam, zowel Joden als heidenen, toegang tot de Vader hebben door één Geest.

Onder het eerste verbond was er geen directe toegang van de mens tot God. Het voorhangsel, dat nog niet gescheurd was, was een Goddelijke aanwijzing dat de weg tot het heiligste nog niet geopenbaard was. God was *toen* “een God, die Zichzelf verborg” (Jesaja 45:15). Toen God aan Mozes beval tot Hem op te komen, met Aäron en zijn zonen en zeventig van de oudsten van Israël, sprak Hij tot hem zeggende: “buigt u van verre neder” (Ex. 24:1). Dit was omdat God nog niet met de zonde op een volmaakte wijze had gehandeld. Dat heeft Hij eerst gedaan in de dood van onze Heer Jezus Christus.

Wij allen hebben in Christus Jezus onze Heer toegang tot de Vader “door een Geest”. God heeft de Heilige Geest gegeven aan allen die in zijn Zoon geloven, hetzij Joden of heidenen. “Want ook wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen; en wij allen zijn met één Geest gedrenkt” (1 Kor. 12:13). Waar de wet een onderscheid maakte tussen Joden en heidenen, heeft Christus door zijn kruisdood alle onderscheid weggevaagd. De Heilige Geest, die op de pinksterdag gegeven was, heeft alle gelovigen tezamen vergaderd en ze gemaakt tot leden van één lichaam.

Hoe groot zijn de voorrechten van de gelovige. Deze grote eer valt hem te beurt, om tot de Vader te komen door het werk en de leiding van de Heilige Geest, die in hem woont. De Heilige Geest heeft ons de verzekering gegeven, dat wij kinderen zijn van God (Rom. 8:15, 16), en Hij doet ons tot God naderen krachtens het werk van onze Heer Jezus Christus. *Door Hem* hebben wij het recht verkregen tot de Vader te mogen naderen als geliefde kinderen. Laten wij deze grote zegen niet verwaarlozen, de zegen dat wij toegang hebben tot de Vader in de kracht van de Heilige Geest, en krachtens het werk van Christus op het kruis.

Medeburgers van de heiligen

“Daarom zijt gij niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar gij zijt medeburgers der heiligen, en huisgenoten van God” (vs. 19).

Reeds eerder hebben we gezien dat de apostel in deze brief de gelovigen uit de volken aanspreekt met “u” of “gij”, maar als hij zich tot de Joden richt, zegt hij “wij, die vooraf in Christus gehoopt hebben” (Ef. 1:12). Tot de gelovigen uit de volken zei hij: “gij, nadat gij het woord der waarheid, het evangelie van uw behoudenis gehoord hebt” (Ef. 1:13).

Nu zegt hij hier tot de gelovigen uit de volken: “Daarom zijt gij, (gelovigen uit de volken) niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar gij zijt medeburgers der heiligen, en huisgenoten Gods”. Wij waren eertijds “vreemdelingen van de verbonden der beloften”, wij behoorden niet tot het volk van God, maar waren “vervreemd van het burgerschap Israëls”.

Maar Israël faalde in zijn verantwoordelijkheid en werd “Lo-Ammi”, wat betekent: “niet mijn volk” (Hosea 1:9; 1 Petr. 2:10). Daarom riep God uit hen een overblijfsel naar de verkiezing der genade (Rom. 11:5). Dit overblijfsel bestaat uit Joden die geloven in de Heer Jezus Christus, die de Heiland en Verlosser aannamen, en zo levende stenen werden in het huis van God. Al de gelovigen uit de volken krijgen door de genade van God dezelfde positie, zodat zij niet meer vreemdelingen en bijwoners zijn, maar medeburgers van de heiligen.

Het woord “heiligen” slaat hier op de Joden, die in de Heer Jezus Christus geloven. Onder “medeburgers van de heiligen” verstaan we dus, dat de heidenen die in de Heer Jezus geloven en daardoor met Hem verbonden zijn door de Heilige Geest, medeburgers zijn geworden van hun broeders, de Joden, die geloven in de Heiland, onze Heer Jezus Christus. De Heer Jezus Zelf duidde op deze waarheid toen hij zei:

“Ik heb andere schapen, die van deze stal (het volk Israël) niet zijn; ook deze moet ik toebrengen; en zij zullen mijn stem horen en het zal één kudde, één herder worden” (Joh. 10:16).

Het woord “heilige” wil zeggen: een mens die afgezonderd is van de wereld en gewijd aan God. Het gaat hier niet in de eerste plaats om de praktische heiligheid, ofschoon dit ook van zeer groot belang

is. Velen denken dat heiligen mensen zijn die de hoogste volmaaktheid in heiligheid hebben bereikt, maar dit is natuurlijk een totaal verkeerde veronderstelling. Ieder, die zijn vertrouwen in de Heer Jezus stelt en in de volmaaktheid van zijn werk op het kruis, wordt het eigendom van God en van de Heer Jezus Christus, en is zodoende een heilige voor Hem.

Maar elke heilige is door God geroepen om praktisch heilig te leven. Wij worden geen heiligen door het leiden van een heilig leven, maar omdat God ons heilig en onberispelijk voor Hem heeft gemaakt. Daarom is het voor ons een ernstige plicht om een heilig leven te leiden in de praktijk.

Huisgenoten van God

We zijn niet alleen medeburgers van de heiligen, maar we zijn leden geworden van het hemelse gezin. We zijn door Christus verenigd als leden van zijn lichaam, en we zijn met God de Vader verenigd als geliefde kinderen. Zodoende zijn wij in een heerlijker positie geplaatst dan de engelen. We lezen nergens in Gods Woord dat de engelen “huisgenoten van God” zijn. Het is waar dat zij “zonen Gods” zijn, met het oog op het feit dat zij zijn schepselen zijn (Job 38:7). Zij zijn echter geen “huisgenoten van God”, maar dienaren in dat huis: “Zijn zij niet allen dienende geesten, die ten dienste worden uitgezonden ter wille van hen, die het heil zullen beërven?” (Hebr. 1:14). Welk een grote prijs heeft God betaald om ons tot zijn huisgenoten te maken, en ons te brengen in zijn eeuwige heerlijkheid.

“Het betaamde Hem (God), om wie alle dingen zijn, en door wie alle dingen zijn, dat Hij, vele zonen tot heerlijkheid leidende, de Overste Leidsman van hun behoudenis (Christus) door *lijden zou* volmaken” (Hebr. 2:10).

Wij moeten niet vergeten dat elk voorrecht ons de plicht oplegt om in overeenstemming met dat voorrecht te leven. Als wij huisgenoten van God zijn, moeten wij nooit vergeten dat geschreven staat: “... heiligheid is uw huis tot sieraad, o Here, tot in lengte van dagen” (Psalm 83:5). “Daar wij dan deze beloften hebben, geliefden, laten wij onszelf reinigen van alle bevlekking van het vlees en van de geest, en de heiligheid voleindigen in de vreze Gods” (2 Kor. 7:1).

Het fundament

“... gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf hoeksteen is” (vs. 20).

De Heilige Geest toont ons hier een andere verhouding tussen Christus en de gemeente.

In het eerste hoofdstuk zagen we deze verhouding in het beeld van een lichaam. Christus is het opgestane en verheerlijkte hoofd van dit lichaam en de ware gelovigen zijn leden van dit lichaam. We zien dezelfde verhouding hier in het beeld van een gebouw: de ware gelovigen als levende stenen in dit bouwwerk, terwijl onze Heer Jezus Christus zelf hoeksteen is. Bovendien zien we dat dit gebouw gefundeerd is op de prediking van de apostelen en profeten.

We begrijpen natuurlijk, dat “gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten” niet betekent, dat de apostelen en profeten zelf het fundament zijn. Het is volkomen duidelijk dat onze Heer Jezus Christus dat fundament is: “Niemand kan een ander fundament leggen, dan wat gelegd is, hetwelk is Jezus Christus” (1 Kor. 3:11). Inderdaad! Onze Heer Jezus Christus is zowel het fundament als de hoeksteen.

Laten wij opmerken dat hier met “de profeten” niet de oudtestamentische profeten bedoeld worden. Het is waar dat de Geest van Christus in hen getuigde van zijn persoon. Hoe schoon schreven deze profeten over Christus. Denk een ogenblik aan de profeet Jesaja, toen hij profeteerde van de persoon van Christus - dat Hij geboren zou worden uit een maagd, dat Hij in deze wereld een leven van buitengewone nederigheid zou leven, en niet het minst over Christus' lijden en verzoenend sterven (Jes. 53).

We vinden dit ook in de profetieën van Jeremia, Zacharia, Micha en anderen: “de Geest van Christus, die in hen was, duidde aan, toen hij te voren getuigde van het lijden dat op Christus komen zou,

en van de heerlijkheid daarna” (1 Petr. 1:11). “De getuigenis van Jezus is de geest der profetie” (Openb. 19:10). Toch worden hier niet de profeten van het oude testament bedoeld. God wilde zijn gemeente niet op een oud fundament bouwen, maar integendeel op een nieuw en heerlijk fundament, Christus, die opgestaan is uit de doden en die verheerlijkt is.

Daarom staat er ook niet: gebouwd op het fundament der *profeten* en apostelen, maar: “gebouwd op het fundament der *apostelen* en profeten”. Dit heeft betrekking op de verborgenheid van Christus, “die in andere geslachten de zonen der mensen niet bekend gemaakt is, zoals zij NU is geopenbaard aan zijn heilige apostelen en profeten in de Geest” (Ef. 3:5).

Er wordt eveneens van Christus gezegd, nadat Hij ten hemel voer, dat Hij “sommigen tot apostelen, en sommigen tot profeten” gaf (Ef. 4:11). Uit al deze gedeelten is het duidelijk dat de hier genoemde profeten, profeten van het nieuwe testament zijn. Markus en Lukas, de geïnspireerde schrijvers, en anderen waren geen apostelen, maar profeten. Christus vertrouwde in het begin aan hen en de apostelen toe het fundament te leggen, door Hem te prediken en het evangelie te verkondigen.

De hoeksteen

Dat Jezus Christus Zelf de hoeksteen is, is een fundamentele waarheid. De Heer gaf sommigen tot apostelen en sommigen tot profeten en gebruikte hen om het fundament van zijn gemeente te leggen, door het prediken van het evangelie. Desondanks waren zij maar mensen, die niet in deze wereld bleven. Maar onze Heer Jezus Christus is de “hoeksteen”, die in het gebouw blijft van het begin tot het einde. Jezus Christus is Dezelfde, gisteren, heden en in alle eeuwigheid.

De Heer Jezus duidde op deze waarheid, toen Hij zijn discipelen vroeg: “Wie zeggen de mensen dat ik, de Zoon des mensen ben?” Petrus antwoordde: “Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God”. Toen zei de Heer tot hem: “Welgelukzalig zijt gij, Simon, Bar-Jona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is. En ook ik, ik zeg u, dat gij zijt Petrus, en op deze rots zal ik mijn gemeente bouwen” (Matth. 16:13-18).

Er bestaat natuurlijk geen twijfel aan de betekenis van het woord “rots”, het is het geloven en belijden dat Christus de Zoon van de levende God is. Dit is de essentiële waarheid, die Petrus leerde aangaande de Heer, en waarop hij sterk de nadruk legde in zijn eerste brief, waar hij zegt dat Christus “een levende steen” is, en “een hoeksteen, uitverkoren, kostelijk” (1 Petr. 2:4, 6).

Verder zegt hij van Christus, dat deze steen “een hoofd des hoeks” geworden is. In zijn gesprek met de priesters en oudsten van het volk heeft de Heer Zelf gezegd, dat Hij de steen is, die de bouwlieden hadden verworpen, maar die gemaakt is tot een hoofd des hoeks. De Heer ontleende deze woorden aan Psalm 118:22, 23, Zie ook naar wat verder over Hem geprofeteerd is in Jesaja 28:16; Zacharia 4:7.

Een tempel van God

“... in wie het ganse gebouw, wel te zamen gevoegd, opwast tot een heilige tempel in de Heer” (vs. 2:1).

Hier zien we de Goddelijke, onomstotelijke garantie voor de deugdelijkheid van dit heilig gebouw. Iedere gelovige is een levende steen, wel te zamen gevoegd in dit Goddelijk gebouw, door middel van Christus zelf, de hoeksteen. Hij is degene, in wie het ganse gebouw wel te zamen is gevoegd. Dit gebouw wast op tot een heilige tempel in de Heer. Dat er een groeiproces is, bewijst dat er nog geen toestand van volmaaktheid is. Maar als dit gebouw - een heilig tempel in de Heer - voltooid is, hoe heerlijk zal dan de woonplaats van God en onze Heer Jezus Christus zijn, door alle eeuwen heen.

Als we nadenken over de waarheid, dat wij geworden zijn tot levende stenen in dit Goddelijke gebouw, deze heilige tempel voor de Heer, brengt dat ons er dan niet toe te begrijpen van hoe groot belang het is dat wij een heilig leven leiden, toegewijd aan Christus?

De apostel Paulus schrijft aan de Korinthiërs: “Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt, en dat de Geest van God in u woont?” (1 Kor. 3:16). In zijn tweede brief aan hen zegt hij: “En welke overeenkomst heeft Gods tempel met de afgoden? Want gij zijt de tempel van de levende God, gelijk God gezegd heeft: “Ik zal onder hen wonen en wandelen, en Ik zal hun God zijn, en zij zullen mijn volk zijn”. Daarom dringt Paulus in het volgende vers er bij hen op aan: “gaat uit het midden van hen, en scheidt u af, zegt de Heer, en raakt niet aan wat onrein is, en Ik zal u aannemen, en Ik zal u tot Vader zijn, en gij zult mij tot zonen en dochteren zijn, zegt de Heer, de Almachtige. Daar wij dan deze beloften hebben, geliefden, laten wij onszelf reinigen van alle bevlekking van het vlees en van de geest, en de heiligheid voleindigen in de vreze Gods (2 Kor. 6:16-7:1).

Dat wij ons mogen realiseren hoe heerlijk en gezegend deze voorrechten zijn, en dat het ons mag brengen tot het leiden van een leven, afgescheiden van alles wat niet van Christus is, en niet tot zijn heerlijkheid.

De woonplaats van God

“... in wie ook gij mede opgebouwd wordt tot een woonplaats van God in de Geest” (vs. 22).

Hoe kostbaar was voor God zijn woonplaats op deze aarde: de tempel. Toch woonde Hij daar niet “in de Geest”, maar door uiterlijke en tijdelijke dingen.

Nu, in het tijdperk van de genade, woont God in al zijn volmaaktheid en heerlijkheid en overvloedige zegen op deze aarde, door de Heilige Geest, die woont in elke gelovige. Het werk van de Heilige Geest is het bijeenvergaderen van de kinderen van God, en hen te maken tot een woonplaats van God. De ‘Heilige Geest woont in de gemeente en maakt haar daardoor tot een tempel van God. Dit betekent niet, dat Hij in de gelovigen individueel woont, hoewel dit ook een gezegende waarheid is. Het betekent allereerst dat Hij in de gelovigen samen, als de gemeente van Christus, woont, en hen zo tot een woonplaats van God maakt.

Wat een heerlijk feit is dit. Maar God verwacht ook van ons, dat wij wandelen in de heiligheid, die bij deze waarheid past.

Hoofdstuk 3 -- De verborgenheid van Christus

Aan Paulus bekend gemaakt

Het doel van het derde hoofdstuk van deze brief is het bevestigen van wat reeds gezegd is over de belangrijke waarheid: “Christus en de gemeente”. Het is een onderwerp dat in het middelpunt staat van Gods openbaringen en wegen, van begin tot eind.

Het feit dat dit onderwerp wordt behandeld tussen hoofdstuk twee, waar deze waarheid theoretisch wordt gezien, en hoofdstuk vier met zijn praktische vermaningen, wordt door de apostel zelf duidelijk gemaakt.

Het was een verborgenheid, waarvan de heiligen van vroegere tijden niets wisten. Zij was geopenbaard aan de apostelen en profeten van het nieuwe testament, na de voltooiing van het verzoeningswerk, en de verheerlijking van Christus aan de rechterhand van God, en nadat de Heilige Geest neerdaalde op de pinksterdag.

Het voorrecht om deze verborgenheid aan de gemeente te tonen en uit te leggen, was speciaal aan de apostel Paulus gegeven - de apostel van Christus in heerlijkheid.

De Heer sprak over zijn schapen, die Hij uit het volk Israël had uitgeleid, en eveneens over andere schapen uit de volken. Zij allen zouden één kudde worden met één herder (Joh. 10).

Ditzelfde vinden we in het gezicht dat Petrus had. Hij zag een laken neergelaten uit de hemel op de aarde - een symbool van het feit, dat ook uit de volken mensen in Christus zouden geloven.

De Goddelijke waarheid van “het ene lichaam”, bestaande uit gelovigen, zowel uit de Joden als uit de volken, en het feit dat de verheerlijkte Christus het Hoofd is van dit lichaam, is een verborgenheid, die Christus aan Paulus bekend maakte door een bijzondere openbaring (Ef. 3:3).

De apostel legde uit dat de gelovigen uit de Joden en uit de volken een gelijke plaats hebben, want in Christus is noch Jood noch heiden, zij zijn allen gemaakt tot één lichaam, waarvan Christus het hoofd is. Het was voor de Joodse gelovigen in het begin niet gemakkelijk om deze belangrijke waarheid te verstaan, en zij konden maar moeilijk begrijpen hoe God volkomen kon vernietigen wat Hij Zelf eerst had opgebouwd.

God had immers onder het oude verbond een scheiding gemaakt tussen de Joden en de volkeren, en had aan de Joden voorrechten gegeven, waaraan de volkeren geen deel hadden. Zou God nu een einde maken aan dit onderscheid? Het antwoord is, dat God in elk tijdperk iets, wat speciaal belangrijk was, had gegeven. Hij koos de tijd van het oude testament om een verschil te maken tussen zijn volk en de volkeren.

Maar nu heeft het Hem behaagd een nieuw tijdperk in te luiden, gegrond op het verzoeningswerk, een tijdperk, dat een einde maakt aan het oude onderscheid.

Het eerste gedeelte van hoofdstuk drie geeft de verklaring, dat de volkeren, die in Christus geloven, op dezelfde grondslag staan als hun broeders, de gelovigen uit de Joden. Allen die Christus als Verlosser en Heiland hebben aangenomen, worden daardoor tot één lichaam.

Het woord “verborgenheid” betekent niet iets, dat verborgen is en niet begrepen kan worden. Het gaat hier om dingen, om waarheden, die tot op dat ogenblik niet geopenbaard waren in de geschriften van het oude testament, maar die wel geopenbaard zijn in het nieuwe testament, in het bijzonder in deze brief. Het voorwerp van deze verborgenheid is “Christus en de gemeente”, niet Christus alleen, gescheiden van de gemeente, maar Paulus schrijft: “ik zeg dit op Christus en op de gemeente” (Ef. 5:32).

Boodschap van een gevangene

“Daarom ik, Paulus, de gevangene van Christus Jezus voor u, volken” (vs. 1).

De apostel toont hier duidelijk waarom hij een gevangene was. Het was omdat hij predikte, dat de gelovigen uit de volken dezelfde voorrechten hadden als de Joodse gelovigen. Daarom was hij een gevangene van Christus Jezus voor hen. Omdat hij leerde dat er geen verschil meer was tussen Jood en heiden, zochten de Joden wraak tegen hem, en achtervolgden hem, totdat het bevel kwam tot zijn gevangenneming te Rome.

Hoe goed is het, dat de apostel Paulus zijn gevangenschap niet beziet van uit menselijk standpunt, alsof hij een gevangene was van het Romeinse rijk. Het beziet het van uit het Goddelijk standpunt als hij zegt: “gevangene van Christus Jezus”.

Hierin ligt ongetwijfeld de reden voor zijn troost en vreugde. Hij rekende het zich tot een grote eer gevangen te zijn, zoals hij het ook aan het eind van deze brief zegt, waar hij zichzelf “een gezant in een keten” noemt (Ef. 6:20).

Ligt hierin niet een ernstige les, waarmee wij ons nut kunnen doen? Wij moeten onze moeilijkheden en ons lijden niet van uit een menselijk, maar van uit een Goddelijk oogpunt bekijken. Dan zullen onze harten vervuld worden met vrede, troost en overwinning: “in al deze dingen zijn wij meer dan overwinnaars, door hem, die ons heeft liefgehad” (Rom. 8:37).

De apostel, aan wie de eer en het voorrecht was gegeven om deze brief te schrijven, waarin de meest kostbare waarheden zijn geopenbaard over de positie van de gemeente en haar verhouding tot Christus, het verheerlijkte hoofd, deze apostel was terzelfder tijd een gevangene, in ketenen gebonden.

Het tehuis van de gemeente is de hemel, het Vaderhuis, en zij is een vreemdeling in deze slechte wereld. Het is daarom niet te verwonderen, dat zij vervolgd wordt en tegenstand ondervindt. Het is ook niet te verwonderen dat de apostel van de verheerlijkte Christus, Paulus, deze brief zou schrijven terwijl hij een gevangene was in ketenen gebonden.

Het rentmeesterschap

“... indien gij althans gehoord hebt van het rentmeesterschap van de genade Gods, dat mij gegeven is voor u” (vs. 2).

Het woord “rentmeesterschap” betekent “dienst” of “bediening”. De apostel Paulus was een door God uitverkoren instrument om te openbaren de Goddelijke raadsbesluiten, wat betreft de roeping van de gemeente en haar hemelse positie en heerlijke hoop. Paulus schreef volgens vs. 3 van dit hoofdstuk, dat deze verborgenheid ook geopenbaard was aan de overige apostelen en profeten van Christus. Niet door hen echter was zij geopenbaard aan de gemeente, maar door de apostel Paulus, de apostel van Christus Jezus voor de volken. De apostel zegt hier, dat God hem uitverkoren heeft tot deze dienst, en dat dit zuivere genade was. Dit is ook waar van ieder aan wie God een dienst gegeven heeft: “een ieder, naarmate hij een genadegave ontvangen heeft, diene daarmee de ander, als goede rentmeesters van de menigerlei genade Gods” (1 Petr. 4:10). Dan verzekert de apostel Paulus de gelovigen te Efeze dat in het bijzonder dit rentmeesterschap, of deze dienst, aan hem gegeven was voor hen, de gelovigen uit de volken.

Door openbaring bekend gemaakt

“... dat mij door openbaring de verborgenheid is bekend gemaakt, - zoals ik tevoren kortelijk geschreven heb, waaraan gij, dit lezende, mijn inzicht kunt erkennen in de verborgenheid van Christus” (vs. 3, 4).

Het woord “verborgenheid” wordt drie maal herhaald in dit hoofdstuk. De Heer heeft deze verborgenheid aan de apostel Paulus meegedeeld door een speciale openbaring; hij heeft haar niet van Petrus of van een van de andere apostelen gekregen, maar hij heeft haar van de verheerlijkte Heer Zelf ontvangen.

Deze grote verborgenheid betreft “Christus en de gemeente”, of met andere woorden, het betreft de heerlijkheid van onze gezegende Heer en de grote gelukzaligheid van de gemeente, die zijn lichaam is.

De heerlijkheid van Christus en onze zaligheid, als leden van zijn lichaam, zijn door een eeuwige band onafscheidelijk met elkaar verbonden. Met de woorden: “zoals ik te voren kortelijk geschreven heb” duidt de apostel op wat hij in hoofdstuk 1:9-14, en ook in het tweede hoofdstuk heeft geschreven over deze grote verborgenheid. Hij wil echter in dit derde hoofdstuk uitgebreider op dit onderwerp ingaan. De apostel streeft er naar dat de gelovigen, als ze lezen wat hij schrijft aangaande deze verborgenheid, dit volkomen zullen begrijpen. In wezen is het streven en verlangen van elke trouwe dienstknecht van Christus, om zijn medegelovigen alles mee te delen, wat er te weten is over de Goddelijke waarheden.

Laat ons biddende Gods Woord lezen en het overdenken, zodat we het kunnen begrijpen, er van genieten en er mee vervuld worden. Hoe meer wij het Woord van God bestuderen en begrijpen, des te groter zal onze bewondering en aanbidding worden van onze God en Vader en van de Heer Jezus, onze Heer, door de genade, waarmee Hij overvloedig is geweest jegens ons.

Niet eerder bekend gemaakt

“die in andere geslachten de zonen der mensen niet bekend is gemaakt, zoals zij nu is geopenbaard ‘aan zijn heilige apostelen en profeten in de Geest’” (vs. 5).

Deze woorden van de apostel tonen heel duidelijk, dat deze verborgenheid nooit te voren aan iemand bekend is geweest. Ofschoon er in vroegere tijden, tot aan de tijd van de genade, godvrezende gelovigen waren, was toch deze verborgenheid aan niemand van hen bekend.

77

Zij was door de Heer Jezus geopenbaard aan zijn heilige apostelen en *profeten* (*nieuwtestamentische profeten*) door de Heilige Geest.

Wij weten natuurlijk dat de Heilige Geest in geen enkele gelovige woonde, vóór de dood van onze Heer, en zijn opstanding uit de doden door de heerlijkheid van de Vader, en de daarop volgende verhoging in de hemel (Joh. 7:39).

A1 zoekt u elke bladzijde van het oude testament door, u zult er geen woord vinden over deze verborgenheid.

In het gedeelte dat we nu vóór ons hebben, ontvouwt de apostel deze waarheid, terwijl hij in zijn brief aan de Romeinen hier op duidt: “hem nu, die machtig is u te bevestigen, naar mijn evangelie en de prediking van Jezus Christus, volgens de openbaring van de verborgenheid, die in de tijden der eeuwen verzwegen is geweest, maar die NU is geopenbaard, en die, door profetische Schriften, naar het bevel van de eeuwige God, tot gehoorzaamheid des geloofs, onder al de volken is bekend gemaakt” de alleenwijze God, door Jezus Christus, Hem zij de heerlijkheid tot in eeuwigheid! Amen” (Rom. 16:25-27).

Grotere zegeningen

“dat die uit de volken mede-erfgenamen zijn en mede-ingelijfd en mededeelgenoten van zijn belofte in Christus Jezus door het evangelie” (vs. 6).

De apostel herinnert er hier aan wat deze, tot nu toe onbekende verborgenheid, inhoudt. Het houdt in de hemelse zegeningen, en uitermate kostbare beloften voor de gelovigen uit de volken in deze tijd der genade. Van deze beloften hadden de profeten en heiligen van het oude testament, niets geweten. Van Genesis tot aan Maleachi zult u geen enkele aanduiding vinden over de geestelijke en hemelse zegeningen voor de gelovigen uit de volken, evenmin voor de gelovigen uit de Joden (Hand. 11:15-17).

Het is waar dat God aan Abraham beloften gaf van aardse zegeningen voor de volken in de toekomst - tijdens het vrederijk (Gen. 22:18). Maar er is een groot verschil tussen beloften van God aan Abraham ten behoeve van de volken, en de zegeningen die de gemeente ontving in Christus Jezus.

De gelovige uit de volken zijn ten eerste deelgenoten in de erfenis geworden. De volken zullen weliswaar delen in de aardse zegeningen die God aan Abraham en zijn nageslacht had beloofd, maar, nu hebben wij, gelovigen uit de volken, deel gekregen aan de hemelse erfenis met Christus, geheel gelijk aan de Joodse gelovigen: “indien kinderen, dan ook erfgenamen van God, en mede-erfgenamen van Christus” (Rom. 8:17).

Ten *tweede* zijn zij leden geworden van “het lichaam van Christus”, dat, door de kracht van de Heilige Geest, gevormd is uit alle gelovigen, waarvan Christus Zelf het verheerlijkte hoofd is, gezeten aan de rechterhand van de Vader.

Ten *derde* zijn zij ook geworden “mededeelgenoten van zijn belofte in Christus Jezus door het evangelie”. Het woord “belofte” hier is een aanduiding van de Heilige Geest zelf, elders genoemd: de belofte van de Vader (Hand. 1:4).

De Heilige Geest is dus niet alleen gegeven aan de gelovigen uit de Joden, maar ook aan de gelovigen uit de volken (Hand. 10:45; 11:16, 17).

Twee bedieningen

“welks dienstknecht ik geworden ben naar de gave van de genade Gods, die mij gegeven is naar de werking van zijn kracht” (vs. 7).

De apostel Paulus had twee bedieningen.

1. Hij was een dienstknecht van het evangelie van Christus in heerlijkheid. Dit is het evangelie, dat hij predikte aan de volken en waardoor hij vele gemeenten in verscheidene plaatsen heeft gevormd.

2. Hij was een dienstknecht voor de gemeente, want aan hem was het gegeven om de heerlijke waarheid, dat de gemeente het lichaam van Christus is, te openbaren en te verkondigen.

In zijn brief aan de gelovigen te Kolosse schreef hij: “het evangelie... waarvan ik, Paulus, een dienstknecht geworden ben” (Kolosse 1:23). En iets verder lezen we: “de gemeente, welker dienstknecht ik geworden ben naar het rentmeesterschap van God, dat mij gegeven is voor u” (Kol. 1:25).

Vervolgens toont de apostel met de grootste duidelijkheid, dat zijn dienst in het evangelie was naar de gave van de genade Gods, die hem gegeven was naar de werking van Gods kracht.

Hierin ligt de toetssteen voor alle ware dienst voor God: “... Zo iemand dient, hij diene als uit de kracht, die God verleent; opdat God in alles verheerlijkt worde door Jezus Christus, wie de heerlijkheid en de macht is tot in alle eeuwigheid! Amen” (1 Petr. 4:11).

De rijkdom van Christus

“Mij, de geringste van alle heiligen, is deze genade gegeven om de onnaspeurlijke rijkdom van Christus onder de volken te verkondigen” (vs. 8).

Hoe groot is die Goddelijke genade, die aan Paulus is gegeven. Hij, die vroeger een lasteraar en vervolger van de gemeente van God was geweest, was nu geworden een instrument, gewijd aan Christus en aan de prediking van zijn onnaspeurlijke rijkdom.

De zachtmoedigheid en nederigheid van de apostel zijn opmerkelijk, want als hij spreekt van de genade van God die in hem werkt, zegt hij: ik ben de geringste van alle heiligen. Ook als hij spreekt over zijn dienst als één van de apostelen, zegt hij: “Ik ben de minste van de apostelen, ik, die niet waard ben een apostel genoemd te worden, omdat ik de gemeente Gods vervolgd heb” (1 Kor. 15:9).

Als hij over zichzelf als mens spreekt, zegt hij dat hij de grootste zondaar is (1 Tim. 1:15).

Mochten wij allen de apostel Paulus volgen in zijn nederigheid, en tevens de Heer Jezus Zelf, die ons opwekt: “neemt mijn juk op u en leert van mij, want ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen” (Matth. 11:28).

Ons begrip van onze hemelse positie en ons groeien in genade en de kennis van onze Heer Jezus Christus, behoort gesierd te zijn met zachtmoedigheid en nederigheid, niet met pochen en pralen. Wij zijn niet beter of groter dan anderen, die minder begrijpen van de Goddelijke waarheden betreffende de gemeente, dan wij.

De dienst van de apostel was om onder de volken de onnaspeurlijke rijkdom van Christus te prediken. De volken, die tevoren in duisternis waren, en die in hun onwetendheid afgoden aarsbaden, kregen een heerlijk deel in “de onnaspeurlijke rijkdom van Christus”.

Wij prijzen de Heer voor zijn genade, die wij hebben ontvangen, wij, heidenen, die Hem als Heiland, Heer en Meester hebben aangenomen. Verheugen wij ons inderdaad in deze rijkdom? Indien Christus arm werd, zijn wij door Hem rijk gemaakt (2 Kor. 8:9). Hoe groot moet zijn onnaspeurlijke rijkdom zijn! Mozes, in zijn tijd, achtte de smaadheden van Christus groter rijkdom dan de schatten van Egypte (Hebr. 11:26).

Mogen wij eveneens altijd in volle gemeenschap gevonden worden met onze gezegende Heer, ons verheugend in Hem en in zijn onnaspeurlijke rijkdom. Wat een heerlijke ondervinding is het, zich bewust te zijn van zijn tegenwoordigheid en zich daarin te verblijden.

Verborgenen in God

“en voor allen in het licht te stellen, welke de bedeling is van de verborgenheid, die van alle eeuwen verborgen was in God, die alle dingen geschapen heeft” (vs. 9).

Mocht elke dienstknecht van Christus dit overdenken en zich verheugen in wat deze woorden van de apostel inhouden! Zijn dienst was niet alleen beperkt tot gelovigen, het was zijn doel alle mensen met het evangelie te bereiken. Hij wilde dat allen de genade van God zouden kennen, die hen niet

alleen vergeving van zonden schenkt - gebaseerd op de volmaaktheid van het offer van onze Heer Jezus Christus - maar hen ook met en in Christus verenigt, en hen leden maakt van zijn lichaam.

Laten wij nu aandacht schenken aan de uitdrukking: “de verborgenheid die van alle eeuwen verborgen was in God, die alle dingen geschapen heeft”. Deze verborgenheid was dus niet verborgen in de bijbel, dat wil zeggen in het oude testament, maar in God, en geen van de heiligen van vroegere tijden heeft ook maar iets geweten van de genade die nu ons deel is.

Na de dood van onze Heer Jezus Christus, en zijn opstanding uit de doden, en zijn opvaren ten hemel, kwam de Heilige Geest op deze aarde om in de gelovigen te wonen, opdat zij de waarde van het verzoeningswerk zouden zien, en deze verborgenheid, die tot die tijd verborgen was geweest, zouden verbreiden.

Bekendmaking aan de engelen

“opdat nu aan de overheden en machten in de hemelse gewesten door de gemeente bekend gemaakt worde de veelvoudige wijsheid Gods” (vs. 10).

Hier zien we, dat deze bijzondere verborgenheid van de gemeente en haar hemelse positie, niet alleen verborgen was voor de gelovigen van het oude testament, maar ook onbekend aan de hemelse overheden en machten: engelen en aartsengelen.

Deze verborgenheid is nu echter geopenbaard aan de gemeente, en het heeft God behaagd om ook engelen er mee bekend te maken, opdat zo “de veelvuldige wijsheid Gods” gezien en geopenbaard zou worden. Met andere woorden, God wilde aan de engelen een nieuw aspect van zijn Goddelijke wijsheid tonen. De engelen waren al eerder getuige geweest van de wijsheid Gods. Zij hadden zijn wijsheid gezien in de schepping, toen “de morgensterren te zamen juichten, en al de zonen Gods jubelden” (Job 38:7). Zij hadden ook zijn wijsheid gezien in zijn handelwijze in de voorafgaande bedelingen, tot aan deze tijd der genade. Maar nu toonde God hen iets, wat zij tevoren nooit geweten hadden, dat een geheim was geweest, alleen aan God bekend. Ja, God wilde dat de engelen zijn veelvuldige wijsheid zouden kennen door middel van de gemeente. Welk een wondere positie heeft God aan de gemeente gegeven! En tevens, hoe ernstig is de verantwoordelijkheid van de gemeente, dat wil zeggen van alle gelovigen, die samen de gemeente vormen.

Hoe weinigen echter hebben de positie van de gemeente begrepen. Daarentegen hebben velen Gods plan en wil wat betreft zijn gemeente voor Hem, niet begrepen.

Wandelen wij naar zijn wil, zodat Hij ons kan gebruiken als een voorbeeld en les voor de engelen? Het is de wil van God, dat de gemeente is als een brief, die door de engelen gelezen kan worden, opdat zij in en door ons, de veelvuldige wijsheid van God leren kennen.

Dit is Gods bedoeling, en onze verantwoordelijkheid. Het is niet Gods bedoeling om zijn veelvuldige wijsheid eerst bekend te maken aan de overheden en machten, als wij in de hemel komen; nee, Hij wil dit *NU* doen, terwijl wij in deze wereld zijn: “opdat *NU* aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten door de gemeente bekend gemaakt worde de veelvuldige wijsheid van God”.

Als wij wandelen naar de wil van God onze Vader, en van de Heer Jezus, onze Meester, dan zal de wereld ons ongetwijfeld haten. Maar is het niet voldoende voor ons, en verblijdt het ons niet, te weten dat wij het speciale voorwerp zijn van Gods wondere raadsbesluiten, dat zijn engelen ons omgeven, en dat Hij altijd op ons neer ziet in een ondoordringelijke liefde? Is het niet voldoende voor ons, dat Hij Christus gaf om “ons leven” te zijn; Christus die Zelf “Gods onuitsprekelijke gave” is? En heeft Hij ons niet zijn Heilige Geest gegeven om in ons te wonen, ons tot zijn woonplaats, zijn tempel makend, terwijl wij hier op aarde zijn?

Als één van de engelen Gods liefde geopenbaard wenst te zien, dan moet *hij neerzien* op deze aarde, om het in al de gelovigen te zien. Hoe kunnen wij dit omvatten? Kunnen u en ik begrijpen dat God ons zo nabij bracht in zijn wondere genade?

Als we werkelijk de kostbaarheid van deze waarheid begrijpen, zal het ons er toe brengen afgescheiden te zijn van alles wat het vlees zou doen neigen naar de dingen van deze wereld. Wij hebben een plaats en positie verkregen met Christus boven de zon, daarom moeten wij alle dingen hier

op aarde aan het oordeel van het kruis en de dood onderwerpen, en ons enige doel in dit leven behoort te zijn de verheerlijking van de naam van onze Heer Jezus Christus. Hij behoort onze enige vreugde te zijn.

Wat wij in Christus bezitten

“naar het eeuwig voornemen, dat hij opgevat heeft in Christus Jezus, onze Heer” (vs. 11).

Al Gods raadsbesluiten en gedachten betreffende zijn gemeente en alles wat Hij voor en in haar deed, had Hij besloten volgens zijn “eeuwig voornemen” in Christus Jezus, onze Heer.

Ieder die het Woord van God aandachtig en biddend leest, zal daarin zeer duidelijk Gods eeuwige voornemen vinden, nl. dat Hij uit Adams gevallen geslacht een nieuwe schepping zou maken, en hen zou verenigen met zijn geliefde Zoon, opdat zij deel aan Hem zouden hebben en met Hem zouden zijn in zijn heerlijkheid in alle eeuwigheid. Dit alles deed Hij “in Christus Jezus onze Heer”, en tot zijn heerlijkheid.

“in wie wij de vrijmoedigheid hebben, en de toegang met vertrouwen, door het geloof in Hem” (vs. 12).

In het voorafgaande vers spreekt de apostel over de Heer Jezus Christus, als de verheerlijkte, die nu in de hemel is als de enige, in wie het eeuwig voornemen van God verwezenlijkt en volbracht is.

Dit voornemen had betrekking op de gelukzaligheid van de gemeente, in haar eenheid met haar heerlijk hoofd, Jezus Christus; de geweldige waarheid, waarin engelen en aartsengelen de “veelvoudige wijsheid Gods” zien. Maar dit is niet alles, wat we in Christus hebben ontvangen, want door Hem hebben wij ook de vrijmoedigheid en de toegang tot God, onze Vader.

Wij hebben vrede met God, door onze Heer Jezus Christus. Daar we deze vrede hebben verkregen, kunnen we nu met vrijmoedigheid, zonder angst en vrees, maar vrij en met volkomen vertrouwen en moed, binnen gaan in de tegenwoordigheid van God onze Vader, die er Zich in verheugt als we tot Hem komen. We hebben toegang tot de troon van zijn genade, in de naam van zijn geliefde Zoon, onze Heer Jezus Christus.

“Daar wij dan, broeders, vrijmoedigheid hebben in te gaan in het heiligdom, door het bloed van Jezus, zo laten wij toegaan met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid des geloofs” (Hebr. 10:19-22).

“Laten wij met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen en genade vinden tot tijdige hulp” (Hebr. 4:14-16).

Wie vertrouwt op de liefde van de Vader, vreest niet, en schrikt er niet van terug om in zijn tegenwoordigheid te komen. Het is juist zijn vreugde gevonden te worden in zijn heilige tegenwoordigheid, om daar te zijn in gemeenschap met Hem.

Wanneer onze kennis van de liefde van de Vader vermeerdert, zullen we ondervinden dat onze gelukkigste ogenblikken zijn als we ons in zijn tegenwoordigheid bevinden, in de naam van onze Heer Jezus Christus.

Paulus' verdrukkingen

“Daarom bid ik u, niet kleinmoedig te worden door mijn verdrukkingen voor u, die uw eer zijn” (vs. 13).

In het begin van dit hoofdstuk lezen we, dat de apostel een gevangene van Jezus Christus was, in verband met de openbaring van de bijzondere verborgenheid van de gemeente en haar positie.

De apostel Paulus was een gevangene, gebonden in ketenen en blootgesteld aan de dood, als gevolg van de openbaring van de verborgenheid betreffende de gemeente en haar hemelse positie.

Het had God behaagd zijn dienstknecht en boodschapper te gebruiken om de heerlijke positie van de gemeente bekend te maken. Hier in vers 13 herinnert de apostel hen aan deze waarheid, omdat

zij moedeloos konden worden als gevolg van zijn lijden. Daarom bemoedigt hij hen, en zegt hij tot hen de moed niet op te geven door zijn verdrukkingen, omdat deze verdrukkingen hun juist tot nut behoorden te zijn en tot versterking van hun geloof.

De apostel was onder het gezag van het tirannieke Romeinse bestuur, dat hem in ketenen had gebonden. In die gevangenis heeft God hem echter de heerlijkheid van de gemeente geopenbaard, die zij verkreeg door haar vereniging met haar verheerlijkt hoofd. Dit vervulde het hart van de apostel met vreugde, te midden van zijn verdrukkingen, en dit deed hem vragen dat zij niet ontmoedigd zouden worden. De apostel beschouwde zijn verdrukkingen als een eer voor *hen* en niet als een eer voor zichzelf alleen.

Een bijzondere dankzegging

“Om deze oorzaak buig ik mijn knieën voor de Vader van onze Heer Jezus Christus” (vs. 14).

Bij het bestuderen van het eerste hoofdstuk hebben we opgemerkt dat deze brief twee gebeden van de apostel Paulus bevat. Het eerste is in Ef. 1:15-23, en het tweede vinden we hier in Ef. 3:14-21. Deze gebeden zijn van onschatbare waarde en vol van nuttige geestelijke lering voor ons. In onze beschouwing van het eerste hoofdstuk werd een opmerking gemaakt over het feit dat God was en is, de God van onze Heer Jezus Christus, maar tevens de Vader van onze Heer Jezus Christus.

In deze twee gebeden worden deze beide verhoudingen genoemd. Het eerste gebed is gericht tot “de God van onze Heer Jezus Christus” (Ef. 1:17), en het tweede tot “de Vader van onze Heer Jezus Christus” (Ef. 3:14).

In het eerste gebed zien we Christus als de mens, die God “mijn God” noemt (zie ook Matth. 17:46; Joh. 20:17), terwijl we Hem in het tweede gebed zien in zijn enige verhouding met de Vader als de eniggeboren Zoon. Dit was de eeuwige verhouding, die er was van den beginne: “Mijn Vader” (zie Joh. 20:17).

Het is van belang te zien dat er een verschil is tussen het eerste en het tweede gebed.

Het doel van het eerste gebed is: “meer kennis”, terwijl het onderwerp van het tweede is: “Christus in ons hart”. Het is niet voldoende dat wij kennis verkrijgen, wij moeten ook geestelijk vruchten voortbrengen in ons leven van elke dag.

Het lezen van het eerste gebed brengt ons er toe het eeuwige voornemen en de wonderlijke raadsbesluiten Gods ten opzichte van ons te overdenken. Maar het overdenken van het tweede gebed doet onze harten overvloeien van lof en aanbidding jegens God de Vader. En uit liefde voor Hem willen wij onszelf geheel overgeven aan de Heer Jezus, die ons het eerst heeft liefgehad.

De grootste verborgenheid, die de apostel in de voorafgaande verzen uitvoerig heeft verklaard, heeft tot doel dat de gelovigen zich verheugen in de voorrechten en zegeningen, die zij in Christus bezitten.

“Om deze oorzaak buig ik mijn knieën voor de Vader van onze Heer Jezus Christus”. Het hart en het verstand van de apostel waren zo vervuld met de grootheid en de heerlijkheid van dit onderwerp, dat het hem er toe bracht zijn knieën te buigen en zijn liefde en genegenheid voor God de Vader uit te storten.

In vele Schriftgedeelten lezen we een gebed in staande houding (zie bv. Mark. 11:25; Luk. 18:11, 13). Maar het buigen van de knieën voor God toont het geweldige belang van het gebed bij het uitstorten van hart en ziel voor de troon der genade.

Het is alsof de apostel bij het schrijven van deze brief, terwijl hij de wondere raadsbesluiten verklaarde en de onnaspeurlijke rijkdom van Christus verkondigde, zich niet langer kon beheersen, maar het schrijven moest stoppen om zijn knieën te buigen.

We overdrijven niet als we zeggen dat dit gebed van Paulus de schoonste van zijn gebeden is; het is de kroon op al zijn andere gebeden. Het was voor de gelovigen te Efeze niet vreemd om Paulus zijn knieën te zien buigen in gebed voor hen, want nadat hij de oudsten van die gemeente had toegesproken in zijn afscheidsrede, “knielde hij met hen neder en bad” (Hand. 20:36).

Hebben wij allen dit niet in de praktijk ondervonden? Als de Heilige Geest ons brengt tot het overdenken van de raadsbesluiten van de wondere liefde van God en zijn grote genade, voelen we ons dan niet gedwongen onze knieën te buigen in aanbidding voor God, onze Vader?

Mochten wij beter begrijpen wat onze plaats is en wat wij verkregen hebben in Christus Jezus onze Heer, in wie de onnaspeurlijke rijkdommen verborgen zijn. Dan zullen onze knieën gebogen zijn en onze harten overvloeien van aanbidding jegens de Vader van onze Heer Jezus Christus.

Verschillende houdingen

“uit wie elke familie in de hemelen en op de aarde genoemd wordt” (vs. 15).

Onder het oude verbond was God voor Israël: “Jehova”.

Hier zegt de apostel dat God is: “de Vader van onze Heer Jezus Christus”. Hij stelt Hem niet voor als degene, die alleen met het volk Israël een verbond had, maar Hij toont ons God als de schepper van het gehele levende heelal - zowel engelen als mensen. Hij “uit wie elke familie in de hemelen en op de aarde genoemd wordt”; Hij “die alle dingen geschapen heeft” (vers 9).

Onder “elke familie in de hemelen en op de aarde” moeten we verstaan

1. de engelen en de aartsengelen, die genoemd worden “zonen Gods” (zie job 1:6; 38:7) ;
2. de gelovigen die tot de oude bedeling behoren;
3. allen die in deze tijd het evangelie der genade hebben aangenomen;
4. het trouwe overblijfsel van en allen uit de volkeren, die in de toekomst het evangelie van het koninkrijk zullen aannemen.

God heeft aan elk van deze families zijn plaats toegewezen, en zij hebben niet allen dezelfde positie. We lezen in Gods Woord van de bruid, de vrouw van het Lam, en van de vrienden van de bruidegom. In het Hooglied van Salomo (hfdst. 6:8) lezen we van “koninginnen en bijvrouwen en maagden en dochters”. Ongetwijfeld heeft elk van deze “families” zijn eigen verhouding tot Christus, maar geen van hen heeft zo’n intieme verhouding tot Hem, als de gemeente, die zijn bruid is, en die zijn lichaam is.

Kracht voor de innerlijke mens

“opdat Hij u geve naar de rijkdom van zijn heerlijkheid door zijn Geest met kracht gesterkt te worden naar de inwendige mens” (vs. 16).

Hoe groot is de genade van onze God en Vader jegens ons! Niet volgens onze begrensde ideeën, maar “naar de rijkdom van zijn heerlijkheid” kan en wil Hij geven. Wat wij ook vragen, we kunnen van Hem niet méér vragen dan Hij bij machte is te geven. Hij geeft ons “naar de rijkdom van zijn heerlijkheid”. Het verhaal gaat dat iemand eens een koning een verzoek deed. De koning gaf hem naar de maat van zijn rijkdom en edelmoedigheid, veel meer dan hem gevraagd was. Toen zei de bedelaar, die het verzoek gedaan had: “o koning dit is veel te veel”. De koning antwoordde glimlachend: “Het schijnt u veel toe, maar ik zelf, ik geloof niet dat ik veel gaf”. Als we onze God en Vader in geloof en vertrouwen vragen, geeft ook Hij ons uitermate overvloedig blijven wat wij vragen of denken.

Dit gebed van de apostel Paulus is te vergelijken met een kostbare ketting van gouden schakels. Het is als een verzameling van de hoogste geestelijke verzoeken: “opdat Hij u geve... door zijn Geest met kracht gesterkt te worden naar de inwendige mens”. De apostel Paulus kende in zichzelf de zwakheid van de mens. Hij kende de betekenis van de woorden van de Heer: “zonder Mij kunt gij niets doen”. Hij had de bemoedigende woorden van de Heer gehoord: “Mijn genade is u genoeg, want mijn kracht wordt in zwakheid volbracht”. Daarom is het eerste verzoek in zijn gebed dat de gelovigen gesterkt mogen worden door de Heilige Geest met kracht, naar de inwendige mens. De Heilige Geest woont in elke gelovige. De apostel verzekert ons daarvan in Efeze 1:13: “In wie gij ook, nadat gij geloofd hebt, verzegeld geworden zijt met de Heilige Geest der belofte”.

In deze laatste dagen - dagen van Laodicea, waarin zwakheid en lauwheid vele christenen beheersen - hebben wij het broodnodig om elke dag en te alle tijde ons hart uit te storten voor onze God en Vader, opdat Hij ons sterken mag met kracht door zijn Geest naar de inwendige mens.

Christus leeft in ons

“zodat Christus door het geloof in uw harten woont, en gij in de liefde geworteld en gegrond zijt” (vs. 17).

Het doel van het verzoek van de apostel, nl. dat de gelovigen gesterkt mogen worden met kracht door de Heilige Geest naar de inwendige mens, is, dat Christus door het geloof in hun harten zou wonen.

Als de Heilige Geest het leven van de gelovige regeert, dan vult Hij zijn hart en gedachten, ja, zijn hele wezen, met Christus Jezus. De Geest woont in de gelovige met het doel hem de volmaaktheden en heerlijkheden van Christus te tonen. De Geest laat hem zien wie Christus is: “Gij zijt schoner dan de mensenkinderen”. Van de Heilige Geest wordt gezegd: “Die zal mij verheerlijken; want hij zal het uit het mijne nemen, en het u verkondigen. Al wat de Vader heeft, is het mijne; daarom heb ik gezegd, dat hij het uit het mijne neemt, en u zal verkondigen” (Joh. 16:14, 15).

Het is niet goed ons te veel bezig te houden met en ons bezorgd te maken over het werk van de Heilige Geest in ons, hoe schoon en groot het ook mag zijn. Het doel van zijn wonen en werken in ons is, om van Christus te getuigen, zodat Christus de rechte plaats in onze harten ontvangt.

De apostel vraagt niet dat de heiligen te Efeze Christus door het geloof mogen ontvangen. Dat gebeurde reeds op het moment dat zij Hem als Heiland en Zaligmaker aannamen. Het gaat hier om een veel grotere zegen, nl. dat Hij de hoogste plaats inneemt in onze harten. Het is waar dat iedere gelovige in Christus is: “Zo iemand in Christus is, die is een nieuwe schepping” (2 Kor. 5:17).

Maar hier gaat het er om of Christus de enige plaats in ons hart heeft. Christus duldt niet dat iets of iemand anders dan Hij een plaats in onze harten zou hebben.

En als Christus door het geloof in het hart van de gelovige woont en het in bezit heeft, dan is het resultaat dat Hij zijn gehele wezen vervult. Hij is Heer over de zintuigen, genegenheden, gedachten en leden van het lichaam. Dit alleen is de weg tot overwinning en vreugde in het leven van de ware gelovige.

De gelovige in wiens leven Christus alles is, is gelukkig. Hij kan zeggen: “Christus leeft in mij”. Wij behoren altijd te bidden tot de Vader van onze Heer Jezus Christus, opdat dit onze ervaring mag zijn, ai de dagen van onze pelgrimsreis door deze wereld.

In de liefde geworteld en gegrond

Aan het slot van vers 17 gebruikt de apostel twee prachtige beelden met het oog op de gelovigen: “dat gij... geworteld en *gegrond* zijt”. In Kol. 2:7 lezen we: “wandelt in hem, geworteld en opgebouwd in hem”. Wij behoren dus zó te zijn als een boom, die zijn wortels in de aarde heeft, en zodoende onwrikbaar staat in stormen.

De gelovige moet gegrond zijn als een onwrikbaar gebouw, gefundeerd op de rots der eeuwen, onze Heer Jezus Christus Zelf.

“Geworteld en gegrond *in de liefde*”. De gelovige is als een boom, waarvan de wortels het voedsel halen uit God, die liefde is; en als een gebouw gevestigd in de Heer Jezus Christus.

De grootte van de verborgenheid

“opdat gij ten volle in staat zoudt zijn te begrijpen met al de heiligen, welke de breedte en lengte en diepte en hoogte zij” (vs. 18).

Als we geworteld en gegrond zijn in de liefde, zullen we in staat zijn elkander te helpen tot een beter begripen van de raadsbesluiten van Gods genade jegens ons. We kunnen het niet zonder elkaar stellen. Ieder van ons is als lid van het éne lichaam nodig voor het welzijn van al de leden. Zelfs het kleinste en zwakste lid in Christus' lichaam is nodig voor de rest van de leden (1 Kor. 12:22-25).

Als wij geworteld en gegrond zijn in de liefde, zullen wij in staat zijn te begripen wat de breedte en lengte en diepte en hoogte zij. Met andere woorden, wij zullen groeien en opwassen in de kennis van deze verborgenheid, die het onderwerp is van dit hoofdstuk.

Er zijn mensen, die denken dat de woorden: breedte en lengte en diepte en hoogte, betrekking hebben op de liefde van Christus. Maar dat is niet de bedoeling van de apostel, want hij voegt het woordje "en" vóór de volgende zinsnede: "EN zoudt kennen de liefde van Christus". Dit bewijst dat het gedeelte "te begripen... welke de breedte en lengte en diepte en hoogte" op iets anders betrekking heeft, dan op de liefde van Christus.

De apostel zegt het inderdaad niet duidelijk wat hij bedoelt met "de breedte en lengte en diepte en hoogte" - hij laat het aan de intelligentie van de lezer over om te begripen dat hij hier op het oog heeft: de gezegende verborgenheid, waarover hij in deze brief, en in het bijzonder in dit hoofdstuk, schrijft.

Peilloze liefde

"en zoudt kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot de ganse volheid Gods" (vs. 19).

De apostel eindigt zijn gebed voor de heiligen met de bede: "en zoudt kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat". Het is alsof hij de beste wijn tot het laatst bewaart. Het is een zegen te mogen groeien in de kennis en de genade van God jegens ons en om te begripen wat de breedte en lengte en diepte en hoogte is van Gods eeuwig voornemen. Dit voornemen, dat een geheim was, is nu geopenbaard aan ons, zonen van God van de nieuwtestamentische bedeling. Daarom beëindigt de apostel zijn gebed met dit verzoek: "en zoudt kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat". Er is schijnbaar een tegenspraak in de woorden van dit verzoek, nl. alsof wij in staat zouden zijn iets te kennen wat ons begrip te boven gaat. De apostel zegt niet dat wij in staat zouden zijn te eniger tijd de liefde van Christus volmaakt te kennen, maar dat wij meer en meer zouden groeien in de kennis van deze onbegrensde liefde.

Het is alsof de apostel ons meeneemt naar de oever van een grote oceaan, onpeilbaar diep en onbegrensd, zodat we noch in dit leven, noch in de eeuwigheid in staat zullen zijn de grens van deze liefde te bereiken. De liefde van Christus jegens ons, is als de liefde van de Vader jegens Christus: "Zoals de Vader mij heeft liefgehad, zo heb ik u liefgehad" (Joh. 15:9).

En omdat er geen grens of einde is aan de liefde van de Vader voor zijn eniggeboren Zoon, onze Heer Jezus Christus, daarom is de liefde van Christus voor ons grenzeloos en eindeloos.

'k Aanbid de macht van uw liefde,
Heer Jezus, die Gij openbaart.
Die Gij, hoe snood men U ook grieve,
aan haters zelfs niet hebt gespaard.
'k Wil in die liefde mij verlusten
en aan het hart mijns Heiland rusten.

Wij kennen reeds op aarde deze liefde van Christus, die de kennis te boven gaat.

De liefde van Christus voor ons is als de liefde van de Vader voor Hem; en de liefde van de Vader voor ons, zijn kinderen, is als de liefde, die Hij heeft voor zijn Zoon, onze Heer Jezus (Joh. 17:23). In dit gebed wordt ons de drieënige God getoond, werkzaam tot onze zegen. De apostel heeft de knie gebogen voor de Vader van onze Heer Jezus Christus (God de Vader), opdat Hij ons zou sterken met kracht door zijn Geest (God de Heilige Geest) naar de inwendige mens, zodat Christus door het geloof in onze harten woont, opdat wij de liefde van Christus zouden kennen, die de kennis te boven gaat (God de Zoon).

De ganse volheid Gods

Als Christus door het geloof in onze harten woont, en wij zijn liefde kennen, die de kennis te boven gaat, zal het gevolg daarvan zijn, dat wij vervuld worden tot de ganse volheid Gods. Daar het onmogelijk is het einde te bereiken van de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, daarom is het ook onmogelijk het einde te bereiken van de volheid van God. Is er iets mooier denkbaar dan dat wij, arme schepselen als we zijn, vervuld zouden zijn met de ganse volheid Gods? Het gebed van de apostel voor ons is hetzelfde als zijn gebed voor de heiligen te Efeze. Het is niet voldoende dat de apostel, in zijn eerste gebed in hoofdstuk 1, vraagt dat wij verlicht mogen worden, zodat wij weten dat wij het lichaam van Christus zijn en de volheid van Hem, die alles in allen vervult. Hij verlangt nog meer voor ons en wil dat wij het beleven. Met andere woorden, dat wij, door de kracht van de Heilige Geest vervuld mogen worden met de ganse volheid van God Zelf. Dit behoort onze praktische toestand te zijn. Het is niet een kwestie van het verstand, maar van het hart.

Het is een verdiepen van en groeien in de gemeenschap met God, nadat we verlicht zijn en onze toestand en positie in Christus hebben leren kennen. Salomo bad bij de inwijding van de tempel: “Zie, de hemel der hemelen kan u niet bevatten” (1 Kon. 8:27). Ofschoon dat waar is, woont Hij toch “bij de verbrijzelde en nederige van geest” (Jes. 57:15).

De apostel Johannes zegt: “Wie zijn geboden bewaart, blijft in hem en hij in hem”, en: “God is liefde, en wie in de liefde blijft, blijft in God, en God in hem” (1 Joh. 3:24; 4:16).

De Heer Jezus Zelf zei tot de zijnen: “Blijft in Mij en Ik in u” (Joh. 15:4). Al deze uitdrukkingen geven ons enig idee van de betekenis van de woorden van de apostel: “opdat gij vervuld wordt tot de ganse volheid Gods”.

Eén van Gods dienaren verklaarde deze woorden van de apostel op een prachtige manier: Als u een open vat in de oceaan legt, dan is het vat in de oceaan en de oceaan is in het vat.

Dat onze harten meer open stonden voor God, anders gezegd, dat wij méér gemeenschap hadden met God, zodat het altijd onze gelukzalige ervaring is: vervuld te zijn tot de ganse volheid Gods.

De Heilige Geest spreekt hier over de “volheid Gods”. In hoofdstuk 4:13 spreekt Hij over de “volheid van Christus”, en in hoofdstuk 5:18 zegt Hij: “vervuld met de Geest”. Wat hebben we nog meer nodig?

Voor God niets onmogelijk

“Hem nu, die machtig is boven alles te doen, zeer overvloedig boven wat wij bidden of denken, naar de kracht, die in ons werkt, Hem zij de heerlijkheid in de gemeente, in Christus Jezus, tot in alle geslachten, van alle eeuwigheid. Amen” (vs. 20, 21).

De apostel besluit het eerste gedeelte van zijn brief, het leerstellige deel, met deze prachtige lofzang. In de voorafgaande verzen zagen we hem op gebogen knieën, biddende voor de heiligen (vs. 14-19). Het is niet overdreven te zeggen dat dit gebed het diepst gevoelde en kostbaarste is van zijn gebeden in deze gehele brief. Maar nu vloeit zijn hart over van lof jegens God, de Vader van onze Heer Jezus Christus: “Hem nu, die machtig is boven alles te doen”.

Het is leerzaam op te merken, dat de woorden “die machtig is”, drie maal herhaald worden in drie lofzangen in de brieven van het nieuwe testament.

De apostel Paulus schrijft in zijn brief aan de Romeinen: “Hem nu, die machtig is u te bevestigen, naar mijn evangelie en de prediking van Jezus Christus, ... de alleenwijze God, door Jezus Christus, Hem zij de heerlijkheid tot in eeuwigheid. Amen” (Rom. 16:25, 27).

In de brief van Judas lezen we: “Hem nu, die machtig is u voor struikelen te bewaren, en onberispelijk te stellen voor zijn heerlijkheid met blijdschap, de enige God, onze Heiland, door Jezus Christus, onze Heer, zijn heerlijkheid, majesteit, kracht en macht, vóór alle eeuwen, én nu, én tot in alle eeuwigheid! Amen” (Judas:24, 25).

Hoe groot is de macht van onze God. Aanbidding is aangenaam voor zijn hart, en het vervult onze harten met vreugde.

Hoe groot was het geloof en vertrouwen van de apostel in de macht van God. Hij zegt niet alleen: “Hem nu, die machtig is te doen boven wat wij vragen”. Paulus geestelijke capaciteit was groter. Hij zegt zelfs niet: “Hem nu, die machtig is te doen *overvloedig*, boven wat wij vragen”. Geloof in God en in zijn grote macht doet hem zeggen: “Hem nu, die machtig is te doen, *zeer overvloedig* boven wat wij bidden of *denken*”.

Hij had in zijn gebed voor de heiligen gevraagd dat zij de liefde van Christus zouden kennen, *die de kennis te boven gaat*, en dat zij vervuld zouden worden tot de *ganse volheid Gods*.

Als het ons te moeilijk toeschijnt dit te bereiken en deze heerlijke ervaring te beleven, dan wil de Heilige Geest onze harten richten tot God, die machtig is te doen, niet alleen boven wat wij bidden, maar *zeer overvloedig* boven wat wij bidden en *denken*; boven alles wat maar in onze gedachten op mag komen.

Dat ons geloof in Gods macht groter en sterker mag worden, zodat wij in alle omstandigheden van het leven tot Hem mogen komen in volle verzekering en volkomen vertrouwen, wetende dat Hij “MAGHTIG” is, dat zijn macht geen grenzen kent, dat Hij alles kan doen, en dat voor Hem niets onmogelijk is.

De kracht die in ons werkt

Deze kracht is de kracht van God door de Heilige Geest, die leeft in het hart van elke gelovige.

Ja, de kracht van God is werkzaam *in* ons, gelovigen, juist zoals Goddelijke kracht werkzaam was *voor* ons, zoals we lezen in hoofdstuk 1:19: “opdat gij weet... welke de uitnemende grootheid van zijn kracht is *jegens* ons, die geloven”. Dit is de kracht waardoor Christus uit de doden werd opgewekt, en die werkzaam was *voor* ons of *jegens* ons. Door deze kracht zijn wij opgewekt uit de doden.

Maar hier brengt de Heilige Geest voor onze aandacht de kracht, die *nu in ons* werkzaam is, en waardoor wij de liefde van Christus kennen, die de kennis te boven gaat, en die ons vervult tot de ganse volheid Gods. “God is machtig te doen... naar de kracht die in ons werkt”.

Het is dus zo, dat naar mate wij ons overgeven aan de Heilige Geest om ons leven te leiden en in ons te werken met zijn kracht, naar die maat kunnen wij vruchten voortbrengen en de zegeningen van deze Goddelijke kracht, die geen grenzen heeft, ervaren.

Hem zij de heerlijkheid in de gemeente

Welk een verheven en glorieus positie heeft God aan de gemeente gegeven. Deze prachtige lofzang beschrijft haar positie. Gods voornemen is dat de gemeente zou zijn tot zijn eer, tot in alle geslachten, van alle eeuwigheid. Tot zijn eer, NU in deze tegenwoordige tijd en in alle eeuwigheid. Er zal dus geen tijd of eeuw zijn, dat de gemeente niet zal zijn tot heerlijkheid van God. In de eeuwigheid, of nadat de eerste hemel en de eerste aarde voorbijgegaan zijn, en de zee niet meer is, zal de gemeente zelf “de tabernakel van God bij de mensen” zijn (Openb. 21:1-3).

God, wonende in de gemeente, zal bij de mensen wonen, en al de verlost, (uitgezonderd de heiligen van de gemeente) zullen de “woonplaats van God”, wat ongetwijfeld de gemeente is, in eeuwigheid aanschouwen.

Het is duidelijk uit wat we lezen in Openb. 21:9 en 10:23, dat de bruid, de vrouw des Lams, die één van de zeven engelen aan Johannes toonde, “de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem” een symbolisch beeld is van de heerlijkheid van de gemeente. Johannes zag het nieuwe Jeruzalem uit de hemel nederdalen en hoorde met luider stem zeggen: “Zie de tabernakel Gods is bij de mensen” (vers 2, 3). De gemeente is Gods woonplaats, nu zowel als in de toekomst. Ze is NU Gods woonplaats in de Geest (Ef. 2:20-22), maar in de eeuwigheid zal God, die alles in allen is, haar maken tot zijn woonplaats (Openb. 21:3) en door haar zal God wonen te midden van zijn verlost.

“Hem. zij de heerlijkheid in de gemeente, in Christus Jezus, tot in alle geslachten, van alle eeuwigheid”.

“Amen”. Mochten alle lezers en de schrijver zich van ganser harte bij de apostel voegen en de knieën buigen voor de God en Vader van onze Heer Jezus Christus. Mochten wij Hem bidden dat Hij ons geve een praktisch ervaren van alles wat het gebed van de apostel inhoudt. Geve God, dat wij met de apostel deel hebben aan zijn gevoelens en liefde, die hij tot uitdrukking brengt in deze lofzang, en die zijn hart vulde met lof en aanbidding, zodat hij in alle waarheid en oprechtheid kon zeggen: “Amen”.

Hoofdstuk 4 -- De oude mens afgelegd, de nieuwe aangedaan

Voorrechten en verplichtingen

Met hoofdstuk 4 begint het tweede en laatste gedeelte van deze brief. We noemen dit het “praktische gedeelte”, terwijl de eerste drie hoofdstukken het “leerstellige gedeelte” wordt genoemd.

Het eerste gedeelte handelt over de eeuwige raadsbesluiten van God, en zijn handelwijze jegens de gemeente en haar heerlijke positie, die zij verkreeg door haar vereniging met haar gezegend Hoofd, onze Heer Jezus Christus.

Maar God had van den beginne het voornemen, dat Hij als zonen tot Zich zou brengen arme zondaren, die in zijn eniggeboren Zoon zouden geloven. De gemeente, “het lichaam van Christus” bestaat uit zodanigen, en Christus is de “eniggeboren Zoon”, die de gemeente kocht met zijn kostbaar bloed, toen Hij Zichzelf voor haar overgaf.

De Heilige Geest kwam neer van de hemel om mensen tot de enige Heiland te ‘brengen, en om iedere ware gelovige te verenigen met Christus, het Hoofd, en zo het eeuwig voornemen van God te vervullen. Zoals reeds gezegd is, vormen de eerste drie hoofdstukken van deze brief het “leerstellige gedeelte”, en de laatste drie hoofdstukken het “praktische gedeelte”, waarin de apostel duidelijk tot ons spreekt over de christelijke plichten, want zuivere lering behoort te leiden tot een zuivere levenswandel, omdat het praktische vrome leven de vrucht is van onvervalste lering.

Allereerst moet er een begripen zijn van de hoge roeping, en daarna een wandel in overeenstemming met deze roeping.

Dit is de Goddelijke orde, die we ook in de brieven van Paulus zien en daarom is dit zijn speciale onderwerp.

Positie komt vóór verantwoordelijkheid. Voorrechten komen vóór verplichtingen. Daarom is de gelovige, die zeker is van zijn hoge roeping, ook in staat te begrijpen dat het zijn plicht is een heilig leven te leiden. Als we in een leerstellig christendom geloven, dan moeten we ook een praktisch christendom leven.

God toont ons dat we gezeten zijn in de hemelse gewesten in Christus, daarom behoren de mensen ons, gelovigen, te zien als boven deze wereld, in een toestand die in overeenstemming is met deze hemelse positie.

De Heilige Geest toont ons in dit laatste gedeelte van deze brief twee belangrijke feiten.

1. De wandel van de christen (hoofdstuk 4:1-6:9).
2. De strijd van de christen (hoofdstuk 6:10-20).

Wandelen, onze roeping waardig

“Ik vermaan u dan, ik, de gevangene in de Heer, dat gij wandelt waardig de roeping, waarmede wij geroepen zijt (vs. 1).

De uitdrukking “Ik vermaan u dan” toont duidelijk dat er een uiterst belangrijk verband bestaat tussen het leerstellige gedeelte van de voorafgaande hoofdstukken, en de praktische leer van de drie

laatste hoofdstukken; want waar waar geloof is, daar moet zonder twijfel het gevolg zijn een toemen in goede werken.

Dit is de tweede maal dat de apostel over zichzelf spreekt als “de gevangene in de Heer” (zie Ef. 3:1). Hoewel het Romeinse bestuur hem gevangen had genomen en hem geketend had, en hem ten slotte aan de dood overgaf, zoals zij zijn Heer en Meester tevoren “aan de dood des kruises” hadden overgeleverd, rekende de apostel het zich tot een eer evenzo behandeld te worden, omdat hij “een gevangene van Jezus Christus” was, of “een gezant in een keten” (Ef. 6:20). Met welk een zachtmoedigheid richt de apostel zich tot zijn kinderen in het geloof te Efeze. Hij spreekt hen niet op gebiedende wijs toe, maar zegt vriendelijk en teder: “Ik vermaan u dan, als de gevangene in de Heer”.

“... dat gij wandelt waardig de roeping, waarmede gij geroepen zijt”. Wat een wonderschone roeping! Het is de “hemelse roeping van God in Christus Jezus” (Fil. 3:14), een “heilige roeping” (2 Tim. 1:9), een “hemelse roeping” waarvan we deelgenoten werden (Hebr. 3:1).

God heeft ons in genade geroepen “tot de gemeenschap met zijn Zoon, Jezus Christus onze Heer” (1 Kor. 1:9), en in Hem heeft Hij ons gezegend met alle geestelijke zegening in hemelse gewesten. Hij heeft ons eeuwig leven gegeven, en ons verenigd met zijn geliefde Zoon als Hoofd van het lichaam; Hij, die uit de doden opstond en verheerlijkt is aan de rechterhand van God in de hemelen.

Wij zijn samengevoegd tot een woonstede van God in de Geest, een heilige tempel in de Heer. Wij behoren daarom, in het licht van al deze kostbare feiten, te wandelen waardig deze gezegende voorrechten en waardig de roeping waarmede wij geroepen zijn.

Elkaar in liefde verdragen

“met alle ootmoedigheid en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid elkander in liefde verdragende” (vs. 2).

De apostel was van plan hen te schrijven over het belang van “het bewaren van de eenheid des Geestes in de band des vredes”.

Daarom vermaant hij hen hier te wandelen in ootmoedigheid en zachtmoedigheid.

“Met alle ootmoedigheid”, met andere woorden: ootmoedigheid in elk aspect van het leven. Laat ons waakzaam zijn en er op toe zien, dat dit inderdaad de toestand van het hart is, dat ons zo vaak bedriegt, zodat we niet alleen uiterlijk ootmoedigheid tonen.

Ootmoedigheid moet een zaak van het hart zijn.

De grootste van alle leermeesters roept ons toe van Hem te leren, die “ootmoedig van hart” is.

Er is een groot verschil tussen de ootmoedigheid van Christus de Heer, en onze ootmoedigheid. Want Hij, die God zijn Vader gelijk was heeft Zichzelf ontledigd en Zichzelf vernederd, en werd gehoorzaam tot de dood, ja, de dood aan het kruis.

Hij, de Almachtige, de oneindige, vernederde Zich om neer te dalen op deze vervloekte en zondige aarde, en dat niet alleen, Hij daalde neer tot de diepste delen der aarde.

Zo is onze ootmoedigheid niet! Wat is eigenlijk ootmoedigheid? Het betekent dat wij de waarheid omtrent onszelf kennen - dat wij slechts stof zijn. Dit te realiseren, zal ons weerhouden van trots. Moge de Heer ons bewaren in deze toestand van ware ootmoedigheid, want “God wederstaat de hoogmoedigen, maar de nederigen geeft Hij genade...”

De apostel vermaant ons in alle ootmoedigheid te wandelen, opdat wij niet zouden roemen, noch onszelf zouden verhogen vanwege onze heerlijke positie in Christus, maar integendeel de schoonheid van deze positie zouden tentoonstellen door onze nederige wandel. Dit is de eerste stap op de weg van eenheid.

“En zachtmoedigheid...” Wat een prachtige karaktertrek! Het is één van de deugden van Christus, waarop de apostel in de tweede brief aan de Korinthiërs wijst: “Ik... vermaan... u door de zachtmoedigheid en goedertierenheid van Christus...” (2 Kor. 10:1).

De Heer Zelf roept ons toe: “Komt tot Mij... en leert van Mij, want ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen” (Matth. 11:28, 29).

Zachtmoedigheid betekent dat we de vuilste beschuldigingen rustig opnemen, zoals onze Heer hier op aarde. “Die, als Hij gescholden werd niet weder schold”. Wij behoren Hem na te volgen in zijn zachtmoedigheid en nederigheid en in AL zijn deugden. “Wie zegt dat hij in hem blijft, behoort ook zelf alzo te wandelen, zoals Hij gewandeld heeft” (1 Joh. 2:6).

Dit is de tweede stap op de weg der eenheid.

“Met lankmoedigheid...” Dit verzoek wordt herhaald in verscheidene andere brieven van de apostel Paulus.

Lankmoedigheid betekent dat we niet direct boos of driftig worden als we getart en beledigd worden. En vooral als de belediging tegen ons onrechtvaardig en ongegrond is. Wat een prachtige deugd, lankmoedigheid! Het vermeedert de vrede en vreugde van de ziel. Ook dit is nog een stap op de weg der eenheid.

“Elkander in liefde verdragende...” Deze uitdrukking, die we ook in Kol. 3:13 aantreffen, wijst er op dat wij allen inbreuk maken op de rechten van onze broeder. Maar als de liefde toeneemt in onze harten, zullen wij door Gods genade in staat zijn de fouten en overtredingen van anderen jegens ons te verdragen, en we vertrouwen dat ook zij onze tekorten in liefde zullen verdragen.

Wij behoren er inderdaad op toe te zien dat wij anderen niet ergeren en niet tegen hen zondigen. Maar terwijl wij trachten ons er van te weerhouden tegen onze broeders te zondigen, behoren wij tevens hun zonden jegens ons te verdragen.

De apostel Petrus dringt er bij de gelovigen op aan nuchter te zijn en in de gebeden te waken. Dit alleen zou voldoende voor hen zijn, maar hij voegt er aan toe: “... maar vóór alle dingen hebt vurige liefde tot elkander; want de liefde bedekt een menigte van zonden” (1 Petr. 4:7, 8).

Al deze vermaningen, die de Heilige Geest ons hier geeft, helpen ons om de eenheid des Geestes te bewaren in de band des vredes.

Het bewaren van de eenheid

“u beijverende, de eenheid des Geestes te bewaren in de band des vredes” (vs. 3).

Het zal ieder duidelijk zijn, dat de apostel niet van ons vraagt, dat wij de eenheid van “het lichaam” bewaren, want dat recht komt de mensen niet toe, dat is een Goddelijk werk.

God begon dit werk door de Heilige Geest, die uit de hemel neerkwam op de pinksterdag, om aan de gemeente toe te voegen allen, die in de Heer Jezus Christus geloven. Zo maakte Hij hen tot één lichaam van Christus: “door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt” (1 Kor. 12:13).

Ondanks de scheuringen, die helaas in de christenheid hebben plaats gevonden, zijn toch alle ware gelovigen, tot welke kerk of groep in de gehele wereld zij ook mogen behoren, het ene lichaam van Christus. Maar hier dringt de apostel er bij ons op aan, om ons te beijveren “de eenheid des Geestes” te bewaren. Dit betekent dat wij onze uiterste best moeten doen om deze eenheid te bewaren. Met andere woorden: elke gelovige van welk kerkgenootschap of groep ook, is mijn broeder, en evenals ik een lid van het lichaam van Christus. Het is mijn plicht hem lief te hebben en mijn omgang met hem moet hierop gebaseerd zijn.

Wij merken ook op dat de apostel ons niet vraagt ons te beijveren deze eenheid op te bouwen of te bevestigen, maar we moeten hem bewaren en onderhouden. De Heilige Geest heeft deze eenheid al bevestigd, wij behoren hem te bewaren door een warme liefde te openbaren, een liefde zonder schijnheiligheid, jegens alle ware gelovigen, zonder onderscheid des persoons.

De band des vredes

“In de band des vredes...” Dit is niet de vrede, die God aan onze zielen geeft, of de vrede, die ons hart en verstand in Christus Jezus bewaart, maar de vrede, die onze harten verbindt aan al Gods geliefde kinderen.

Het is mogelijk dat er gelovigen zijn, die een volkomen verkeerde opvatting hebben over alle Goddelijke waarheden; en we doen er goed aan hen met alle zachtmoedigheid en nederigheid te helpen de gezonde, Goddelijke principes te begrijpen.

Aan de andere kant moeten wij er toch aan denken, dat het bewaren van de eenheid des Geestes in de band des vredes, niet betekent dat wij iemand in de gemeenschap der gelovigen opnemen, als zijn praktische levenswandel of zijn leerstellige toestand niet goed zijn. Het is erg gevaarlijk dit te doen, terwille van de liefde of het bewaren van de eenheid des Geestes in de band des vredes. Liefde is geen ware christelijke liefde, als we haar handhaven ten koste van de waarheid van God en van Christus.

Zouden we trouw zijn aan de Heer Jezus en oprecht in onze liefde voor Hem, en voor zijn rechten, als we een mens, die niet in praktische heiligheid een goed christelijk leven leidt, toestonden gemeenschap te hebben met de gelovigen?

Of dat we zo'n persoon erkennen als een waar christen, terwijl hij terzelfder tijd verward is in dwaalleringen, en de naam van Christus onze Heer en Meester onteert? Laten wij zorgvuldig toezien, want wij leven in de laatste dagen, dagen van moeilijkheden en verval! De “verborgenheid der wetteloosheid” is aan het werk en maakt zich gereed voor de grote verzoeking en het aannemen van de boze - de antichrist. Sommige theologen ontkennen tegenwoordig de inspiratie van de bijbel, in zijn geheel of gedeeltelijk. Ook ontkennen zij de Godheid van de Heer Jezus Christus, of dat zijn dood aan het kruis nodig was als boetedoening voor zonden, of zij hebben een soortgelijke goddeloze leer. Al deze leringen zijn de zogenaamde christenheid binnengedrongen. Daarom behoort ieder die Christus liefheeft, deze moderne theologen, die zeggen dat zij christenen zijn, geheel en al te vermijden.

Johannes, de apostel der liefde, waarschuwt ons deze valse leringen niet aan te nemen, en helemaal niets met hun leraars te doen te hebben: “Een ieder, die verder gaat, en niet blijft in de leer van Christus, die heeft God niet. Wie in de leer blijft, heeft én de Vader én de Zoon. Indien iemand tot u komt, en deze leer niet brengt, ontvangt hem niet in huis, en zegt tot hem niet: Wees gegroet! want wie tot hem zegt: Wees gegroet! heeft gemeenschap met zijn boze werken” (2 Joh. 9-11).

De Heer Jezus Christus heeft de gemeente gebouwd op de ware belijdenis, die de Vader aan Petrus openbaarde, toen hij zei: “Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God” (Matth. 16:17).

Zodoende behoort hij, die niet belijdt dat de Heer Jezus Christus de Zoon is van de levende God, en die niet in Hem gelooft, noch in de waarde van zijn verzoeningswerk, niet tot de gemeente van Christus. Hij is geen ware christen, zelfs al is hij een actief lid van een van de grootste christelijke kerkgenootschappen.

Daarom is het verkeerd om, hetzij individueel, hetzij gemeenschappelijk, gemeenschap met zo iemand te hebben.

Tegelijkertijd moeten we de eenheid des Geestes bewaren met allen, die de Heer Jezus oprecht liefhebben. Wij moeten hen liefhebben en hen aannemen.

Moge de Heer ons in zijn genade bewaren voor neutraliteit, of voor het bagatelliseren van kwaad, of voor het gemeenschap hebben met hen, die een gevaar zijn voor de naam van onze gezegende Heer, hetzij door hun gedrag, hetzij door hun moderne, zondige principes.

Mogen wij daarentegen ook bewaard blijven voor een bekrompen of sektarische geest. Laat ons alle kinderen van God liefhebben, zelfs hen, die minder begrijpen van en minder inzicht hebben in de voorrechten, die zij in Christus Jezus ontvangen hebben.

Zeven karaktertrekken van de eenheid

“Eén lichaam en één Geest, gelijk gij ook geroepen zijt in één hoop uwer roeping” (vs. 4).

De apostel toont ons in dit vers en de twee volgende verzen zeven karaktertrekken van de eenheid. In vers vier hebben we drie kenmerken die op het eerste deel van de eenheid betrekking hebben. In vers vijf hebben we het tweede deel van deze eenheid, dat ook uit drie karaktertrekken bestaat, en ten slotte hebben we het derde deel in vers 6, dat de zeven karaktertrekken compleet maakt.

De eerste cirkel, waarin alleen de ware gelovige kan binnen gaan, ieder die wedergeboren is en verzegeld met de Heilige Geest der belofte, vinden we in vers 4.

Het ene lichaam bestaat uit allen die gewassen zijn in het kostbare bloed van Christus, en op grond daarvan Hem toebehoren. Zij zijn met Hem verenigd en leden geworden van zijn lichaam. “Want gelijk wij in één lichaam vele leden hebben... zo zijn wij, de velen, één lichaam in Christus, en elk afzonderlijk elkanders leden” (Rom. 12:4-5).

“Eén Geest”, de Heilige Geest, door wie wij gedoopt zijn en leden geworden zijn van het lichaam van Christus. “Want ook wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt... en wij allen zijn met één Geest gedrenkt” (1 Kor. 12:13).

“Gelijk gij ook geroepen zijt in één hoop uwer roeping”. Alle gelovigen hebben deze ene hoop: de wederkomst van onze Heer Jezus Christus, als we Hem gelijk zullen zijn, en Hem zien zoals Hij is.

In het eerste hoofdstuk van deze brief (vers 18) duidt de apostel op de hoop onzer roeping, waar hij zegt: “de hoop zijner roeping”. God is het die roept, en Hij is tevens “de hoop van onze roeping” omdat wij de geroepenen zijn.

“één Heer, één geloof, één doop...” (vs. 5).

Dit vers geeft ons het tweede deel, of de tweede cirkel van deze eenheid, en deze cirkel is wijder dan de eerste. Zij omvat niet alleen de ware gelovigen, maar heeft ook betrekking op hen, die belijden in Christus te geloven, zonder wedergeboren te zijn.

“Eén Heer”: de Heer Jezus Christus, de eeuwige Zoon van God. De gelovige vindt voldoening voor zijn ziel door Hem als Heer en Meester te erkennen, en hij wandelt in een gehoorzaamheid van het hart, door zijn wil als goed en volmaakt te aanvaarden.

Christus is onze Heiland, ja nog meer, Hij is onze Heer en Meester. Het realiseren dat Hij onze Heer is, en een recht op ons en al de zijnen heeft, is de krachtigste drijfveer tot het bewaren van de eenheid des Geestes in de band des vredes.

Maar de titel “Heer” wordt ook gebruikt door hen, die Hem belijden, zonder wedergeboren te zijn. De Heer Jezus doelde op hen toen Hij zei: “niet een ieder, die tegen Mij zegt, Here, Here, zal ingaan in het koninkrijk der hemelen, maar hij, die de wil doet van mijn Vader, die in de hemelen is. Velen zullen te dien dage tot mij zeggen: Here, Here, hebben wij niet door uw naam geprofeteerd, en door uw naam duivelen uitgeworpen en door uw naam vele krachten gedaan? En dan zal ik openlijk tot hen zeggen: ik heb u nooit gekend; gaat weg van mij, werkers der ongerechtigheid!” (Matth. 7:21-23). De dag zal aan het licht brengen wie Christus als Heer erkennen. Hoe verschrikkelijk en gevaarlijk is het voor hen, die Christus belijden, maar niet ware christenen zijn. De tijd zal komen dat iedere tong zal belijden dat Jezus Heer is, tot de heerlijkheid van God de Vader.

“Eén geloof”. De enige manier waarop de mens op de grondslag van de genade kan komen, en eeuwig leven kan verkrijgen, is eenvoudig door het geloof in de Heer Jezus Christus. Wij waren eenmaal geestelijk dood, maar - toen we in de Heer Jezus geloofden, werden we overgezet van de dood in het leven, we ontvingen eeuwig leven. Bovendien betekent “één geloof”: het christelijke geloof, het gemeenschappelijk geloof dat beleden wordt door allen die in Christus geloven, ter onderscheiding van het Joodse geloof, en het geloof van de afgodendienaars (de heidenen).

“Eén doop”. Dit doelt niet op de doop van de Heilige Geest, want dat hebben we reeds in het voorgaande vers gehad, in de uitdrukking “een Geest”. Hier wordt bedoeld de doop met water in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. De christelijke doop moet wel worden onderscheiden van de doop van Johannes de doper, en van de doop (wassingen) van de Joden (vergelijk Hand. 2:38 en 10:48 met Matth. 3:6 en Hebr. 6:2).

De betekenis van de doop is “niet het afleggen van de onreinheid van het vlees, maar de vraag voor God van een goed geweten door de opstanding van Jezus Christus” (1 Petr. 3:21).

In Hand. 8:13 lezen we dat Filippus Simon de tovenaars doopte, toen hij geloof in Christus beleed. Maar het werd al gauw duidelijk dat hij helemaal geen gelovige was.

Een veel ruimere cirkel

“Eén God en Vader van allen, die daar is boven allen, en door allen, en in ons allen” (vs. 6).

We zijn nu gekomen aan de derde cirkel van deze eenheid, een veel grotere cirkel dan de voorafgaande. Het is een voorrecht van de ware gelovigen God te kennen als de éne God en Vader, en in deze wetenschap hebben zij vrede en voldoening voor hun hart. Aan de andere kant zien we hier God als de Bezitter en Meester, die een recht heeft op alle mensen, omdat ze zijn schepselen zijn.

Hij is inderdaad de God van alle mensen: “de Here, de God der geesten van alle levende schepselen” (Num. 27:16). Hij is zowel de God van hen die Hem kennen en in Hem geloven, als van hen, die Hem niet kennen, maar talrijke afgoden aanbidden.

“Wij weten dat een afgod niets is in de wereld, en dat er geen ander God is dan één. Want indien er ook werkelijk zijn, die goden genoemd worden... zo is er toch voor ons maar één God, de Vader, uit wie alle dingen zijn” (1 Kor. 8:4-6).

Wij geloven niet in verscheidene goden, zoals de heidenen, maar in “één God en Vader van allen...”

De Joden in de bedeling der wet kenden deze waarheid niet. Zij dachten dat God alleen *hun* God was, en niet een God voor de rest van de mensheid. Zij kenden Hem niet als de Vader, in de betekenis waarin de gelovigen uit het nieuwe testament Hem kennen.

“Want gij hebt niet ontvangen een geest van slavernij, wederom tot vrees, maar gij hebt ontvangen een geest van zoonschap, door welke wij roepen: Abba Vader! De Geest zelf getuigt met onze geest, dat wij kinderen van God zijn” (Rom. 8:15, 16).

God de Vader, is de éne God en Vader “van allen”, want Hij zorgt voor allen, Hij zorgt voor al zijn schepselen, zelfs als zij Hem loochenen. “Want Hij doet zijn zon opgaan over bozen en goeden, en Hij zendt regen over de rechtvaardigen en onrechtvaardigen” (Matth. 5:45).

Hij is het, die “aan allen leven en adem. en alle dingen geeft... want wij zijn ook zijn geslacht” (Hand. 17:25-28).

“Wij zijn ook zijn geslacht” betekent niet, dat alle mensen zijn kinderen zijn, uit Hem geboren door een nieuwe geboorte; maar het betekent dat zij zijn schepselen zijn, door zijn handen gemaakt, voor wie Hij zorgt, en voor wie Hij belangstelling heeft.

En omdat Hij God en Vader van allen is, is Hij ook “boven allen, en door allen”. Met andere woorden: Hij is de rechtmatige eigenaar en Meester van de gehele schepping.

Ten slotte wordt er gezegd: “en in ons allen”. Dat is het voorrecht van de ware gelovige.

Want als God de éne God en Vader van allen is, die boven allen is, dan is Hij in alle gelovigen, zijn kinderen. Daarom zegt de apostel hier niet: “in allen”, maar “in ons allen”. We zien dus heel duidelijk het grote verschil tussen Gods houding ten opzichte van de gehele wereld, en van zijn kinderen, die uit Hem geboren zijn, door de tweede geboorte. “In ons allen” betekent daarom dat Hij niet alleen met ons is. Hij is ook in ons.

Zo zien we dus in onze overdenking van deze zevenvoudige eenheid, dat de drieënige God vóór en in ons werkt, opdat de eenheid des Geestes bewaard mag blijven in de band des vredes.

In vers 4 zien we de Heilige Geest: “één Geest”; en in vers 5 “de Heer Jezus”: “één Heer”; en in vers 6 de Vader: “één Vader”.

Geestelijke gaven

“Doch aan een ieder van ons is de genade gegeven, naar de maat der gave van Christus” (vs. 7).

In de verzen 7-13 spreekt de Heilige Geest over de geestelijke gaven die de verheerlijkte Christus aan zijn gemeente gaf voor haar opbouwning en groei.

Dit onderwerp van de geestelijke gaven, komt nadat er geschreven is over het bewaren van de eenheid des Geestes in de band des vredes. Wat toch is de waarde van de gaven, hoe belangrijk zij ook zijn, als we niet de eenheid des Geestes bewaren in de band des vredes?

Wat is de waarde van een dienst, hoe groot ook, als de liefde niet aanwezig is bij de leden van het ene lichaam?

De apostel behandelt eerst de gaven, die aan alle gelovigen gegeven zijn. Maar er zijn tevens ook bijzondere gaven, waarover hij in de komende verzen spreekt. Ieder lid van het natuurlijke lichaam heeft zijn doel en werk. De inwendige, ongeziene leden, evenals de uitwendige, zichtbare leden. Zij hebben allen een plaats en een werk te doen voor het welzijn van de overige leden van het lichaam.

Zo heeft ook elk lid van het lichaam van Christus zijn plaats en werkzaamheid, met andere woorden, zijn gave, die hij moet gebruiken voor het welzijn van de overige leden.

Al deze gaven zijn volgens genade: “aan een ieder van ons is de genade gegeven naar de maat der gave van Christus”. Christus, het Hoofd, heeft naar de maat van zijn genade en welgevallen, aan alle leden van zijn lichaam een gave gegeven.

Als de apostel zegt: “naar de maat der gave van Christus”, dan bedoelt hij daarmee, dat de Heer Jezus aan alle gelovigen een gave gegeven heeft naar de maat of bekwaamheid, die Hij hun heeft toebedacht. “Maar nu heeft God de leden gesteld, elk van hen aan het lichaam zoals Hij gewild heeft” (1 Kor. 12:18).

Christus als het Hoofd, is de bron van alle gaven, die Hij aan zijn gemeente heeft gegeven. Het is goed op te merken, dat de Goddelijke Auteur in *deze* brief spreekt over de Heer Jezus, die opgevaren is ten hemel, als de bron der gaven. Daarentegen wijst Hij in de eerste brief aan de Korinthiërs niet op de Heer Jezus als de gever van geestelijke gaven, maar op de Heilige Geest, die de gever is van die gaven (1 Kor. 12:7-12). De reden hiervan is, dat in de brief aan de Korinthiërs de gemeente gezien wordt als in deze wereld. Omdat de Heilige Geest in deze wereld is gekomen, en er nu nog is, wordt Hij daar aangeduid als de gever van geestelijke gaven. In de brief aan de Efeziërs wordt de gemeente gezien, als gezeten in de hemelse gewesten. Daarom wordt de verheerlijkte Heer aangeduid als de gever van deze geestelijke gaven.

“Daarom zegt Hij: “Opgevaren in de hoge, heeft Hij de gevangenis gevangen genomen, en heeft de mensen gaven gegeven” (vs. 8).

De apostel Paulus haalt deze woorden aan uit Psalm 68:19, waar we lezen: “Gij zijt opgevaren naar de hoge: Gij hebt gevangenen meegevoerd; Gij hebt gaven in ontvangst genomen onder de mensen, ja ook van weerspannigen - om daar te wonen, o Here God”.

Het is duidelijk dat David, toen hij deze Psalm schreef, doelde op wat hij beleefde tijdens zijn regering over Israël.

Het duidt op een van de overwinningen over zijn vijanden, toen hij een gedeelte van hen in gevangenschap voerde. Zo is het ook duidelijk dat Koning David, na een overwinning over die vijanden, de buit verdeelde, of “gaven” gaf aan zijn onderdanen.

De apostel Paulus zag dus in de woorden van David een aanduiding van Christus. In de overwinning van een oudtestamentische koning (David) zag hij een beeld van de overwinning van onze gezegende Heer over de dood en over hem, die de macht des doods had, de duivel (Hebr. 2:14).

Vanaf het ogenblik dat Hij terugkeerde tot zijn Vader, heeft Hij niet opgehouden gaven te geven aan de zijnen. Dit begreep Petrus ook, toen hij op de pinksterdag ten opzichte van de Heer Jezus zei: “Hij dan, door de rechterhand van God verhoogd zijnde, en de belofte van de Heilige Geest ontvangende van de Vader, heeft dit uitgestort, dat gij ziet en hoort” (Hand. 2:33).

Zo is dan de Heilige Geest de eerste gave, die de Heer aan zijn gemeente gaf, nadat Hij opgevaren was.

Christus, als Mens verhoogd

“Dit nu: Hij is opgevaren, wat is het anders, dan dat Hij ook nedergedaald is in de benedenste delen der aarde? Die nedergedaald is, is dezelfde, die ook opgevaren is boven al de hemelen, opdat Hij alle dingen vervullen zou” (vs. 9, 10).

De overwinningen die God aan David en andere oudtestamentische helden gaf, waren inderdaad groot. Maar de grootste en heerlijkste overwinning is die van Christus.

Na zijn overwinning over zonde en dood, toen Hij Satan had verslagen, verrees Hij met Goddelijke heerlijkheid, en voer op ten hemel met majesteit en kracht. Vandaar zendt Hij overvloedige zegen neer op hen, die gevangen waren - gevangen door de vijand. Want Christus is het die de sterke overmocht, en de gevangenen redde, toen Hij de ketenen en banden verbrak, waarmee de vijand hen had gebonden. Denk u eens in, Hij, die opgevaren is boven alle hemelen, is dezelfde die eerst nedergedaalde in de benedenste delen van de aarde. Als we niet aan zijn nederbuigende goedheid denken, zullen we nooit in staat zijn de diepte van zijn vernedering te begrijpen. Hij was één met God, Hem gelijk. Hij heeft Zichzelf ontledigd, de gestalte van een slaaf aangenomen en is de mensen gelijk geworden. In gedaante gevonden als een mens, heeft Hij Zichzelf vernederd, en is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de dood des kruises.

De vorst des levens stierf een schandelijke misdadigers dood. Hij droeg onze zonden in zijn lichaam op het hout. Ja, Hij daalde inderdaad neer tot in de benedenste delen van de aarde - met andere woorden - Hij werd begraven in een spelonk en daar begroef Hij onze zonden voor eeuwig.

Wat een nederbuigende goedheid! Zelfs al zouden we onze ogen opslaan naar de hemelen, toch zouden we niet kunnen begrijpen of omvatten tot welke hoogte der hoogten God Hem als *mens* heeft verheven. Hij is de enige mens, uit de doden opgestaan, die verheerlijkt en verhoogd is tot aan de hemelen, ja, ver boven de hemelen.

“Daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd, en Hem een naam gegeven die boven elke naam is”. En als ik Hem daar in geloof aanschouw, heb ik volle zekerheid dat ik in Hem door God ben aangenomen, zoals Hijzelf door zijn Vader is aangenomen.

Hij is opgevaren boven al de hemelen “opdat Hij alle dingen vervullen zou”. Is er een grotere volheid mogelijk, dan dat wij aangenomen zijn in Hem, volmaakt en voor eeuwig? God ziet ons “heilig en onberispelijk voor Hem in liefde”. God heeft ons lief met dezelfde liefde, waarmee Hij zijn Zoon liefheeft (Joh. 17:23).

De Heer Jezus was overgeleverd om onze overtredingen, en opgewekt om onze rechtvaardiging. Zijn tegenwoordigheid daar, ver boven alle hemelen, is de grootste waarborg voor onze rechtvaardiging voor God.

Realiseren wij ons dit gezegende feit? Hij, die opgevaren is, ver boven alle hemelen, is een Mens, uitgenomen de zonde. Hij is verhoogd in de troon van God, maar ofschoon Hij in de hemel is, kan Hij toch als mens medegevoelen met ons, in ons lijden en onze verzoeken en onze smart: “Daar wij dan een grote Hogepriester hebben, die de hemelen is doorgegaan, Jezus, de Zoon van God, zo laten wij de belijdenis vasthouden. Want wij hebben niet een Hogepriester, die geen medelijden kan hebben met onze zwakheden, maar een, die in alle dingen verzocht is gelijk wij, uitgenomen de zonde. Laten wij dan met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen en genade vinden tot tijdige hulp” (Hebr. 4:14-16).

Ja, laten wij in elke omstandigheid van het leven tot Hem gaan, en Hem alles vertellen, want zijn hart is vol medegevoel en barmhartigheid en zijn hand is uitgestrekt om ons tijdig hulp te verlenen.

Apostelen en profeten

“En Hij heeft sommigen gegeven tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leraars” (vs. 11).

Christus is het verheerlijkte Hoofd in de hemel, en Hij alleen heeft de macht en het gezag deze verschillende gaven te geven aan wie Hij wil.

De eerste twee gaven, die van apostelen en profeten, zijn de twee gaven die de Heer gebruikt heeft om de gemeente te vestigen.

Het is een grote vergissing te denken, dat er nu nog in de gemeente apostelen en profeten zijn, of dat er nu nog mensen zijn, die apostolische macht hebben door opvolging. De Heer Jezus, toen Hij op aarde was, had twaalf discipelen uitverkoren, die Hij apostelen noemde (Luk. 6:13).

Hun dienst was toen niet het oprichten van de gemeente, maar was beperkt tot de verloren schapen van het huis van Israël (Matth. 10:5, 6). Nadat de Heer het werk der verzoening had volbracht, en uit de doden was opgestaan door de heerlijkheid van de Vader, gaf Hij aan deze zelfde apostelen een nieuwe dienst. Hij gaf hen de unieke gave apostelen te zijn voor de prediking van het evangelie aan alle schepselen. Hun nieuwe zending was afhankelijk van de hemelvaart van de Heer en van de uitstorting van de Heilige Geest op hen, opdat zij vervuld en gesterkt zouden zijn voor de uitoefening van deze nieuwe dienst. Het was, als we het zo mogen noemen, een opbouwende dienst: "...gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Jezus Christus zelf hoeksteen is" (Ef. 2:20).

"En sommigen tot profeten". In het begin heeft God mensen gegeven, die geen apostelen waren, maar die wel geïnspireerd waren, zoals Markus en Lukas. Zij waren profeten, en zij waren niet de enigen. Er waren nog meer profeten, hoewel ze niet op dezelfde wijze geïnspireerd werden, zoals Agabus. (Hand. 21:10, 11).

Zij waren gegeven, omdat de geïnspireerde geschriften nog niet compleet waren, ten tijde van de oprichting van de gemeente. Daarom gaf God aan deze profeten openbaringen of profetieën, die betrekking hadden op een bepaalde moeilijkheid, opdat de gedachte van God gekend zou zijn in een bestaande situatie.

Dit wordt bedoeld bij wat wij lezen omtrent de gelovigen te Korinthe. Als een van de gelovigen zou spreken in de gemeente, tot opbouw van zijn medegelovigen, dan was er de vermaning: "indien aan een ander, die daar zit, iets geopenbaard wordt, dat de eerste zwijge" (1 Kor. 14:30).

Openbaring, betekent hier dus, dat iemand geïnspireerd zou worden om te spreken tot bemoediging van de gemeente, in een zekere situatie of over een Goddelijk beginsel.

Nadat de geïnspireerde geschriften compleet waren (dat wil zeggen vanaf Genesis tot en met Openbaring), was er geen aanleiding meer voor nieuwe openbaringen. Daarom is alles wat zich nu een nieuwe openbaring noemt, een ontkenning van het feit dat de Goddelijke geïnspireerde geschriften compleet zijn. In die geschriften vinden we alles wat wij moeten weten voor ons persoonlijk geloofsleven en het gedrag van de gezamenlijke gelovigen, als gemeente.

Ongetwijfeld heeft God van tijd tot tijd begaafde mensen verwekt, die in hun dienst gelijk zijn aan de profeten. Zij werden door de Heer gebruikt om een Goddelijke waarheid uit de Schrift, die eeuwen lang verborgen was geweest, weer aan het licht te brengen en er met nadruk op te wijzen.

Eén van deze waarheden was bijvoorbeeld de leer van rechtvaardiging door geloof, zonder werken. Eeuwen lang had de vijand deze waarheid verborgen voor de ogen van de christenen. Toen verwekte God Luther, die Hij gebruikte tot verlichting van miljoenen mensen, zodat zij de Goddelijke waarheid konden begrijpen, dat "de rechtvaardige zal leven door geloof".

Zo ging het ook met de waarheid aangaande de tweede komst van de Heer, als de hoop van de gemeente. Ook deze waarheid was eeuwen lang verborgen. Niet lang geleden echter heeft God begaafde mensen opgewekt die, hoewel ze geen profeten waren in de betekenis van dit vers, toch een soortgelijke dienst hadden als de profeten van vroeger, toen de Heer hen gebruikte om deze kostbare waarheid te doen herleven, en het licht er van te doen schijnen in de harten van vele kinderen Gods, en zo hen te vervullen met een grote vreugde.

Dit leidde tot een praktische afscheiding van alles wat niet van God was.

Waar vinden we in de bijbelbeschouwingen van de Middeleeuwen de waarheid van de roeping der gemeente, en het feit dat zij het lichaam van Christus is en een hemelse positie heeft?

Waar vinden we boeken die ons duidelijk de hoop der gemeente aantonen, nl. de komst van Christus voor de gelovigen, opdat zij met Hem mogen zijn en met Hem in zijn heerlijkheid delen?

Deze en nog meerdere waarheden waren vele eeuwen lang verborgen, en zelfs ware christenen onbekend, totdat de Heer toegewijde mannen gaf en hen gebruikte om deze kostbare waarheden te verklaren en te verduidelijken.

Er zijn nog andere profeten, die verschillen van de profeten die de Heer samen met de apostelen gebruikte voor de opbouw van de gemeente. Deze profeten spraken tot alle gelovigen “tot stichting en vermaning en vertroosting” (1 Kor. 14:3).

Deze profeten zijn *altijd* aanwezig in de gemeente, zolang zij op aarde is, totdat de Heer komt.

Evangelisten

“En sommigen tot evangelisten”. Wat een belangrijke gave! De dienst van evangeliseren geeft de prediker het voorrecht om de blijde boodschap van genade te brengen aan een zondige wereld die ten onder gaat.

Evangeliseren is niet beperkt tot de kring van de gemeente, waar de herder en leraar dienen. Het werkterrein is hier “de hele wijde wereld”. Daarom is de dienst van de evangelist een grote zegen voor de gemeente, omdat hij verloren zondaren tot Christus brengt, die door God bij de gemeente worden gevoegd.

Het is uiterst belangrijk dat wij ons realiseren, dat, als men in een plaatselijke gemeente geen belang stelt in de prediking van het evangelie, zij daardoor bewijst een zwakke gemeente te zijn met een laag, geestelijk niveau. Het is onmogelijk dat daar groei is, of een toename in aantal van hen, die de Heer volgen.

Iemand maakte eens de opmerking: “de plaatselijke gemeente, die te kort schiet in evangeliseren, graaft haar eigen graf”.

Sommige gelovigen denken dat de dienst van de evangelist minder belangrijk is dan de dienst van de herder en leraar, maar deze gedachte is geheel ongegrond.

De apostel Paulus was een evangelist, en Timotheüs, en bovenal de Heer Jezus zelf. Hij ging in de dorpen en steden om te prediken en te leren aangaande het koninkrijk Gods.

Het hart van de evangelist is door de Heer vervuld met een liefde voor verloren zielen. Een heilige geestdrift dringt hem om zielen tot de Heiland te brengen. O, mocht de Heer de harten van vele gelovigen vervullen met een diepe liefde voor de verlorenen en hen sterken met de Geest, opdat zij uitgaan om de blijde boodschap aan de verlorenen te brengen. “De oogst is wel groot, maar arbeiders zijn er weinig. Smeekt dan de Heer van de oogst, dat Hij arbeiders in zijn oogst uitstoot” (Matth. 9:37, 38).

Herders en leraars

“En sommigen tot herders”. Het werk van de evangelist is het prediken van het evangelie aan verloren zondaren. Het kenmerkende van een ware herder is, dat zijn hart vervuld is van medelijden en zorg voor de vrede en het welzijn van de kudde van Christus. De evangelist vindt mensen, die verloren zijn en dwalen in de wildernis van deze wereld, en brengt hen naar een plaats waar bescherming en vrede is. De herder zal de gelovigen voeden in de weiden van Gods Woord. Hij stelt belang in hen allen en tracht de zwakken te sterken, de treurende te vertroosten, die in moeilijkheden zijn te bemoedigen; hij tracht de terneergeslagenen, de zwakken en de falenden op te richten. Hij stelt belang in elk schaap van de kudde van Christus, ook als zij ziek zijn of op hun sterfbed liggen.

Toen de Heer Jezus Christus, de grote Herder der schapen, die opgewekt was uit de doden, Petrus ontmoette aan de zee van Tiberias, vroeg Hij hem driemaal: “Hebt gij Mij lief?” Het antwoord was: “Ja, Heer, Gij weet dat ik U liefheb”.

Toen zei de Heer tot hem: “Weid mijn lammeren”... “Hoed mijn schapen”... “Weid mijn schapen”. (Joh. 21:15-17).

Petrus was dus niet alleen aangesteld als apostel, maar ook als herder. Wat een belangrijke dienst. Deze gave verkrijgt men niet door te studeren aan universiteit of seminarie. De Heer Zelf geeft de herder een hart vol warme liefde voor de schapen.

“En leraars”. Nu moeten we het onderscheid zien tussen een herder en een leraar.

De Heer kenmerkt de herder door hem geestelijk inzicht te geven om de schapen van de kudde van Christus te weiden. Hij stelt belang in hen en is bezorgd voor hen allen, in hun verschillende omstandigheden.

Aan de leraar heeft de Heer een diep inzicht gegeven wat betreft het begrijpen van zijn Woord, en de bekwaamheid om het aan de gelovigen uit te leggen.

In 1 Kor. 12:8 lezen we: “Want aan de een wordt door de Geest gegeven het woord van *wijsheid*, en aan een ander het woord van *kennis* volgens dezelfde Geest”.

We kunnen zeggen dat de dienst van de herder zich onderscheidt door het woord van “wijsheid”, wijsheid om de kudde van Christus te hoeden, en hen te helpen in al hun problemen en omstandigheden.

De dienst van de leraar onderscheidt zich echter door het woord van “kennis”, want hij is in staat het woord der waarheid duidelijk te verklaren en uit te leggen, zodat de gelovigen het begrijpen en er door opgebouwd worden.

De Heer kan aan een en dezelfde persoon geven herder en leraar te zijn. Dit zijn dan de gaven die nodig zijn voor de gemeente, en die er zullen bestaan, zolang de gemeente in deze wereld is. Dit in onderscheid met andere gaven, die genoemd worden in 1 Kor. 12 en 14, en die nodig waren voor de bevestiging van de prediking van het evangelie, toen de gemeente werd opgericht. “En de Heer werkte mede, en bevestigde het woord door tekenen, die daarop volgden” (Mark. 16:20; zie ook Hebr. 2:3, 4).

Om de gelovigen te volmaken

“Tot de volmaking der heiligen: voor het werk der bediening voor de opbouw van het lichaam van Christus” (vs. 12).

De apostel toont ons hier het doel, waarvoor de Heer de geestelijke gaven schonk. Het doel van de dienst van de apostelen, profeten, evangelisten, herders en leraars is: “de volmaking der heiligen”, hun geestelijke groei. Dit is de wil van de Heer voor de gelovigen. Hij wil dat zij volmaakt zijn, volgroeit in kennis en praktische levenshouding.

Al zijn de apostelen en profeten, die het fundament legden van de gemeente, nu niet meer lichamelijk aanwezig bij de gelovigen op aarde, toch hebben wij hun geschriften - de evangeliën, de Handelingen der apostelen, de brieven en de Openbaring, waarin we alles hebben wat nodig is voor de gemeente van Christus, tot aan het eind van haar getuigenis in deze wereld.

Hij heeft sommigen tot evangelisten gegeven, om zielen tot Christus te brengen. Hij gaf ook sommigen tot herders en leraars voor het welzijn van zijn volk.

En het doel van de Heer in dit alles is: “de volmaking der heiligen”, die wordt bewerkt door de dienst van zijn dienstknechten, die Hij tot deze dienst heeft toegerust. Deze dienst wordt door de Heer gebruikt voor de opbouw van het lichaam van Christus. Hij voedt de leden van zijn lichaam door middel van de geestelijke gaven die Hij rijkelijk aan de gemeente heeft gegeven tot haar opbouw.

Tot de volheid van Christus

“totdat wij allen gekomen zullen zijn tot de eenheid des geloofs en der kennis van de Zoon van God, tot een volwassen man, tot de maat van de volle wasdom der volheid van Christus” (vs. 13).

De Heer Jezus Christus alleen, en niemand anders, stond voor de aandacht van de apostel bij het schrijven van deze verzen. Het doel van God in het geven van geestelijke gaven, is, dat de gelovigen opgebouwd zouden worden en geestelijk zouden groeien, zodat hun enig doel en streven Christus zelf zou zijn.

Het is heerlijk dat wij weten verzoend te zijn door de dood van onze Heer Jezus. Maar God verlangt bovenal dat wij geestelijk groeien, en meer en meer toenemen in de kennis van de Zoon van God Zelf. Geloof in het verzoenend werk van Christus op het kruis is noodzakelijk voor de ziel. Maar van hoeveel meer betekenis is het voor de gelovige als het geloof zich bezighoudt met de Heer Jezus, als de gezegende Zoon van God.

Van welk een onschatbare waarde is ook het voorrecht dat wij allen tot de eenheid van het geloof mogen komen, d.w.z. het gemeenschappelijk geloof, dat eenmaal aan de heiligen was gegeven. Wij mogen dieper indringen in het geloof, in alles wat Christus betreft, de hoogte van zijn heerlijkheid en zijn unieke positie. Wij mogen groeien in de kennis van de Zoon van God.

“Tot een volwassen man, tot de maat van de volle wasdom der volheid van Christus”.

Dit betekent dat wij de Heer Jezus in het leven van alle dag mogen kennen, dat Hij ons enig doel in het leven moet zijn, dat Hij alles voor ons behoort te zijn: doel en streven, de blijdschap en vreugde van ons hart.

Wij zullen deze heerlijke en blijde toestand volkomen bereiken in de heerlijkheid, als de Heer Jezus zal komen om ons op te nemen, opdat wij Hem gelijk zullen zijn, én Hem zien zoals Hij is.

Het doel van de Heilige Geest met ons is echter, dat wij hier op aarde geestelijk groeien, vóór we in de heerlijkheid komen. Dit wordt bevestigd door wat de apostel in het volgende vers zegt: “opdat wij niet meer onmondigen zouden zijn”.

Groeien en vasthouden

“opdat wij niet meer onmondigen zouden zijn, heen en weer bewogen en rondgevoerd door alle wind van leer, door de bedriegerij der mensen, door hun arglistigheid in kunstgrepen der dwaling; maar de waarheid vasthoudende in liefde, in alles zouden opwassen tot Hem, die het hoofd is, Christus”. (vs. 14, 15).

We zien hier het duidelijke verschil tussen “een volwassen man” uit het voorgaande vers, en de “onmondigen, heen en weer bewogen en rondgevoerd door alle wind van leer”.

Gods bedoeling met het geven van de geestelijke gaven is, dat de gelovigen zouden groeien in de genade en kennis van onze Heer Jezus Christus. Hij wil niet dat de gelovigen onmondig blijven, zonder stabiliteit en standvastigheid, “rondgevoerd door alle wind der leer door de bedriegerij der mensen, door hun arglistigheid in kunstgrepen der dwaling”.

Wij leven in de laatste dagen, “de gevaarlijke tijden”, waarin de dwaalleraren zullen toenemen, die allerlei bedriegerij gebruiken om de gelovigen, die geestelijk onmondig zijn gebleven, af te trekken en te misleiden.

Iedere gelovige zij daarom gewaarschuwd, toe te zien dat hij niet bedrogen wordt door de leringen van de dwaalleraren die er tegenwoordig zijn. Het biddend bestuderen van het Woord van God, “de zuivere melk”, is het meest belangrijke behoedmiddel voor de bedriegerij der mensen.

Waarheid en liefde

“Maar de waarheid vasthouden in liefde”. Dit betekent dat wij geen kinderen moeten zijn, maar moeten groeien in het begrijpen van de Goddelijke waarheid, en daarover spreken in een geest van liefde. Het is buitengewoon belangrijk dat wij trouw vasthouden aan de Goddelijke waarheid, en deze moedig en eerlijk verkondigen.

Het is even belangrijk dat wij dit doen in een geest van liefde, zonder een geest van hoogmoed te tonen, of ons in te beelden dat wij beter zijn dan anderen, die misschien minder kennis der waarheid bezitten dan wij van God ontvangen hebben.

Het is geen verdienste van onszelf, zoals we lezen in 1 Kor. 4:7: “En wat hebt gij, dat gij niet ontvangen hebt? Waarom roemt gij, alsof gij het niet ontvangen had?” Met andere woorden: Is niet alles wat gij hebt, een gave van God?

“En indien ik de profetie heb, en ik weet al de verborgenheden en al de kennis, en indien ik al het geloof heb, zodat ik bergen verzet, maar ik heb geen liefde, zo ben ik niets” (1 Kor. 13:2).

Wij zien deze twee: waarheid en liefde, in volmaakte harmonie in onze Heer Jezus Christus, die “het ware licht” was (Joh. 8).

Hij openbaarde op volmaakte wijze de waarheid, en tegelijkertijd was Hij de waarheid zelf (Joh. 14).

Hij was ook de gepersonifieerde liefde. Niemand heeft groter liefde dan deze, dat iemand zijn leven stelt voor zijn vrienden (Joh. 15:13). Hij stelde zijn leven zelfs voor zijn vijanden.

Als we dus de geopenbaarde waarheid van Gods Woord moeten vasthouden en onbevreesd met heilige stoutmoedigheid verkondigen, moeten we toch ook nederig zijn en zo de gezonde leer met genadige ootmoed versieren.

“Maar de. waarheid vasthoudende in liefde, in alles zouden opwassen tot Hem, die het hoofd is, Christus”. Dit is Gods bedoeling met al zijn kinderen. Hij wil dat we in alles toenemen, dat wil zeggen in elk onderdeel van ons leven. Dit opwassen zal ons leiden tot ons heerlijk hoofd, onze Heer Jezus, en tot het tonen van zijn volmaaktheden in ons dagelijks leven.

Het werk van de leden

“Uit wie het ganse lichaam, wel te zamen gevoegd, en verbonden door alle ondersteunende geledingen, naar de werking van elk deel in zijn maat, de wasdom van het lichaam bewerkt tot zijns zelfs opbouw in de liefde” (vs. 16).

Het beeld dat ons hier voorgesteld wordt, is ontleend aan de leden van het menselijk lichaam. Zoals elk onderdeel, groot of klein, zijn doel in het lichaam heeft om het geheel te doen functioneren en andere organen te beschermen, is er ook een vaste orde in de gemeente van Christus, dat zijn lichaam is.

Als elk lid van het lichaam van Christus de van het hoofd ontvangen taak verricht, kan dit lichaam door de ondersteunende geledingen die groei bewerken.

Dit geschiedt naar de werking van elk deel in zijn maat, dat wil zeggen, naar de bekwaamheid, die aan elk onderdeel is toevertrouwd. Op deze wijze wordt de wasdom van het lichaam bewerkt tot zijns zelfs opbouw in de liefde. Elk lid ontvangt van de Heer Jezus, het hoofd van het lichaam, aanwijzing en leiding om zijn plicht te verstaan ten aanzien van de overige leden. Ook ontvangt hij van Hem kracht en hulp om die plicht te vervullen, zodat die opbouw van het lichaam in de liefde plaats vindt. Moge de Heer ons meer inzicht geven in onze persoonlijke verantwoordelijkheid als leden van het lichaam van Christus met betrekking tot de groei en de opbouw van de overige leden, in liefde.

Niet meer wandelen als de heidenen

“Ik zeg dan dit, en betuig het in de Heer, dat gij niet meer wandelt evenals de andere volken wandelen in de ijdelheid van hun gemoed” (vs. 17).

De apostel dringt er bij de gelovigen op aan dat ze niet zouden wandelen zoals de heidenen. Daarom stelt hij hun de Heer Jezus voor, in wie zij geloofden en in wie zij gezegend waren met alle geestelijke zegeningen in de hemelse gewesten.

“Ik betuig dit in *de Heer*”.

Wij, gelovigen, die tot leden van zijn lichaam gemaakt zijn, staan onder de heerschappij van de almachtige Heer, en daarom behoort onze wandel niet te zijn als die van ongelovigen. De gelovigen in Efeze hadden tot de afgodische volkeren behoord, maar zij hadden zich tot God bekeerd van hun afgoden en Christus als Heer en Heiland aangenomen. Daarom waarschuwt de apostel hen voor het gevaar terug te vallen tot het leven en de gewoonten verbonden met de onreine dienst der afgoden, of daar iets mee van doen te hebben. Ongelovigen, verslaafd “in de ijdelheid van hun gemoed” wandelen in zonde en onreinheid, en daar zij God niet hebben willen erkennen, heeft God hen overgegeven aan een verkeerde geest om dingen te doen die niet betamen (Rom. 1).

En wat de apostel zegt tot de gelovigen in Efeze, zegt de Heilige Geest ook tot ons.

“Verduisterd in het verstand, vervreemd van het leven Gods, wegens de onwetendheid, die in hen is, wegens de verharding van hun harten” (vs. 18).

Verduisterd in hun verstand is een andere wijze van uitdrukken van de toestand beschreven in Rom. 1:21: “hun onverstandig hart is verduisterd geworden”. Zij bezitten niet het geringste sprankje Goddelijk licht. Zo is de toestand van deze arme zielen, ver van God, “vervreemd van het leven Gods”, dat wil zeggen zij hebben geen Goddelijk leven. Want: “Wie de Zoon heeft, heeft het leven, wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet” (1 Joh: 5:12).

Deze heidenen hebben een verduisterd verstand, zijn vervreemd van het leven Gods wegens de verharding of blindheid van hun hart. Daarom zond de Heer Jezus zijn dienstknecht Paulus, nadat Hij hem op de weg naar Damaskus verschenen was, naar die arme heidenen met deze woorden: “tot welke ik u zend om hun ogen te openen, dat zij zich bekeren van de duisternis tot het licht, en van de macht van Satan tot God, opdat zij vergeving van zonden ontvangen en een erf deel onder de heiligden” (Hand. 26:18).

“Die, ongevoelig geworden, zichzelf hebben overgegeven aan de ontuchtigheid, om alle onreinheid gretig te bedrijven” (vs. 19).

God heeft ieder mens een geweten gegeven, waardoor hij goed en kwaad kan onderscheiden. Deze heidenen hadden zich zo zeer in het kwade verhard, dat zij eindelijk dat verschrikkelijke stadium bereikt hadden, het laagste punt waartoe een mens kan vervallen: zij waren ongevoelig geworden.

Hun geweten werkte in het geheel niet meer, was als het ware dood. Zij zijn mensen geworden, wier gewetens zijn toegeschroeid, daarom bedrijven zij kwaad zonder het te merken. Zij drinken ongerechtigheid als water en hebben geen berouw in hun hart over het kwaad dat zij doen. Omdat zij ongevoelig geworden zijn, hebben zij zich overgegeven aan de ontuchtigheid om alle onreinheid gretig te bedrijven.

Wonderbare genade van God! Vóór zij tot geloof in de Heer Jezus kwamen, was dit ook de boze toestand, waarin de heiligen te Efeze verkeerden.

Hij is inderdaad een machtige Heiland, die de diepst gezonken zondaars tot zich roept om in Hem te geloven en hen aanneemt; en Hij wil hen redden uit hun verdorven en lage toestand en zij zullen eeuwig leven ontvangen.

Nu zijn zij een nieuwe schepping geworden, het oude is voorbij gegaan, het is alles nieuw geworden. Geprezen zij de naam van Christus, onze Heiland!

Christus onze leermeester

“Maar gij hebt Christus alzo niet geleerd, indien gij Hem althans gehoord hebt en in Hem onderwezen zijt, gelijk de waarheid in Jezus is” (vs. 20, 21).

Het Goddelijke beschermingsmiddel om gevrijwaard te worden van een wandel zoals de volkeren, ligt in Christus Jezus Zelf. Hij is niet alleen een Heiland, die redt van het eeuwig gericht en verlorenheid door zijn dood aan het kruis. Maar zijn leven, dat Hij leefde op deze aarde, als Mens opgestaan uit de doden, die nu verheerlijkt is aan ‘s Vaders rechterhand, is het voorbeeld voor de ware gelovige. Als de onvergelykbare leraar is Hij tegelijk ook de allerbelangrijkste les die wij hebben te

leren: “gij hebt Christus geleerd”. “Christus leren” kan beoefend worden in gemeenschap met Hem bij het bestuderen van Gods Woord.

“Wij allen, met ongedekt aangezicht de heerlijkheid van de Heer aanschouwende, worden naar hetzelfde beeld veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als door de Heer, de Geest” (2 Kor. 3:18). “Gij hebt Christus geleerd... gij hebt Hem gehoord”. De Heilige Geest verbindt ons hier rechtstreeks met Christus. De apostel Johannes vertelt ons, wat hij zelf en andere apostelen van Christus hadden gehoord, opdat wij gemeenschap met hen mochten hebben in hetgeen zij van Hem hadden gehoord, en dat onze blijdschap volkomen mocht zijn (1 Joh. 1).

Wat we hier vinden heeft echter nog een rijkere betekenis. Paulus zegt immers niet: gij hebt van Christus gehoord, maar: gij hebt Christus gehoord. Dat is het voorrecht van ons die Hem toebehooren, dat we Christus zelf geleerd hebben, dat wij Hemzelf persoonlijk gehoord hebben. Zoals Hij Zelf gezegd heeft: De schapen volgen Hem, omdat zij zijn stem kennen. En ik heb andere schapen, die van deze stal niet zijn, ook die moet ik toebrengen, en zij zullen mijn stem horen. Mijn schapen horen mijn stem, en ik ken ze, en zij volgen mij (Joh. 10).

“Gij hebt hem gehoord en zijt in hem onderwezen, gelijk de waarheid in Jezus is”. De absolute waarheid is in Christus Zelf, en buiten Hem is geen waarheid. “Ik ben de weg, de waarheid en het leven”. Als wij dus de waarheid omtrent de mens willen leren, zullen we die nimmer ontdekken in Adam, de eerste mens, die in zijn verantwoordelijkheid voor God faalde. Maar wij zullen de gehele waarheid zien in de volmaakte mens - de tweede mens - die hier naar Gods gedachten wandelde.

Als wij de waarheid omtrent God willen leren kennen, zullen wij die nimmer in enig mens kunnen ontdekken, of in iets buiten Christus. Hij alleen kon zeggen: “Ik en de Vader zijn één. Wie mij gezien heeft, heeft de Vader gezien”. (Joh. 10:14).

Ook als we Gods gedachten over de zonde willen weten, zullen we die uitsluitend leren kennen bij het kruis van Christus. Daar zien we onze gezegende Heiland onze plaats innemen en ontdekken we al het verschrikkelijke van de zonde. De waarheid is in Jezus. Het is alsof de verheerlijkte Christus daarboven ons bij de hand neemt en ons tot Zichzelf trekt als degene die hier op aarde leefde, opdat wij zouden leren te wandelen zoals Hij deed.

Ten slotte zullen we ten aanzien van geen enkele zaak de waarheid leren kennen, dan alleen in Jezus. Het is volkomen duidelijk, dat Jezus is de Christus, en dat de Christus is Jezus. De Heilige Geest plaatst deze twee namen niet voor onze aandacht zonder een bepaald doel. In de eerste plaats wordt de naam Christus genoemd. Gij hebt Christus alzo niet geleerd! De Heilige Geest leert ons verstaan al de zegeningen en voorrechten, die ons deel zijn in de opgestane en verheerlijkte Christus in de hemel. Daarna noemt de Heilige Geest zijn naam Jezus, de naam die Hij bij zijn omwandeling op aarde droeg. Daarin wordt ons getoond, wat onze plicht is in onze wandel en gedrag zoals gezien werd in volle waarheid in Hem die ons een voorbeeld gaf, opdat wij zijn voetstappen zouden volgen. “Zoals Hij gewandeld heeft, wandelt gij ook alzo”.

De oude mens afgelegd

“Dat gij, wat de vorige wandel betreft, de oude mens hebt afgelegd, die verdorven wordt naar de begeerlijkheid der verleiding” (vs. 22).

Hoe kan ik wandelen zoals Christus wandelde, toen Hij in deze wereld was, wetende dat ik van de eerste mens Adam een gevallen en verdorven natuur heb geërfd? De waarheid, zoals die in Jezus is, luidt, dat wij wat onze vorige wandel betreft, de oude mens hebben afgelegd. Dit betekent niet, dat die oude mens hervormd en verbeterd is, want er kan niets goeds van hem verwacht worden. Maar het is Gods wil, dat ik door als gelovige die oude natuur af te leggen, heel het doen en laten van die oude verdorven mens verloochen. Die oude mens is de oude natuur, die enkel behagen heeft in de begeerlijkheden der verleiding, die gerechtigheid en heiligheid niet bemint. Want die oude natuur is machteloos en kan God niet behagen door iets goeds of heiligs te doen: “Het bedenken van het vlees is vijandschap tegen God, want het onderwerpt zich aan de wet Gods niet, want het kan ook niet” (Rom. 8:7).

De Heer Jezus verlangt niet van de oude mens om een verkeerde leefwijze af te leggen. De pogingen van de oude mens, om op de een of andere manier zijn gedrag en begeerten te wijzigen en zo God te behagen, zou zijn het doen van nieuwe wijn in oude zakken.

“En niemand doet nieuwe wijn in oude zakken; anders zal de nieuwe wijn de oude zakken doen bersten, en hij zal uitgestort worden, en de zakken zijn bedorven. Maar nieuwe wijn moet men in nieuwe zakken doen, en beide tezamen blijven behouden. En Jezus die wist wat er leefde in de harten van de farizeeën zei tot hen: Niemand, die oude wijn gedronken heeft, wil terstond nieuwe, want hij zegt: de oude is beter!” (Luk. 5:37-39).

Dit is de toestand van het onwedergeboren hart, het geeft de voorkeur aan de verdorven oude mens en zijn verleidelijke, tijdelijke genoegens boven een leven van rechtvaardigheid en heiligheid. Het afleggen van de oude mens bestaat daarin, dat we onze blik op het kruis van Christus vestigen in volle geloofs zekerheid, wetende, dat de oude mens aan het kruis genageld werd: “Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan zij, opdat wij niet meer de zonde dienen. Alzo ook gij, houdt u voor de zonde dood, maar voor God levend in Christus Jezus” (Rom. 6:6 en 11).

Nu is het belangrijk te weten, dat met dit afleggen van de oude mens niet bedoeld wordt, dat daarvan niets in ons overblijft, of dat er geen neiging om te zondigen meer aanwezig zou zijn. Dat zou zelfmisleiding betekenen, zegt Johannes en de waarheid zou niet in ons zijn (1 Joh. 1:8).

Ook de apostel Paulus, die tot de gelovigen gezegd had: gij zijt gestorven, en uw leven is met Christus verborgen in God, voegt er aan toe: “doodt dan de leden die op de aarde zijn” (Kol 3:3, 5). Het feit van ons gestorven zijn met Christus of het afleggen van de oude mens betekent niet, dat wij de staat der volmaaktheid bereikt hebben. Paulus zelf zegt hierover: “Niet dat ik reeds de prijs verkregen heb, of reeds volmaakt ben, maar ik jaag er naar, of ik die ook grijpen mocht, aangezien ik door Christus Jezus ook gegrepen ben. Broeders, ik acht van mijzelf niet, dat ik die gegrepen heb; maar één ding doe ik: vergetende hetgeen achter is, en mij uitstrekkende naar hetgeen vóór is, jaag ik, het wit aanschouwende, naar de prijs der hemelse roeping Gods in Christus Jezus” (Fil. 3:12-14).

We willen nog opmerken, dat, als we zeggen de staat van volmaaktheid nog niet bereikt te hebben, we hiermee niet bedoelen iets af te doen aan de noodzakelijkheid van een nauwgezette levenswandel en het leiden van een leven in praktische heiligheid. Maar wij zien op tot de Heilige, die ons geroepen heeft, om heilig te zijn in al onze wandel (1 Petr. 1:15, 16).

Ook de apostel Johannes stelt dit feit duidelijk vast: “Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, zo misleiden wij onszelf”. Maar ook voegt hij er aan toe: “Mijn kinderen, ik schrijf u deze dingen, opdat gij niet zondigt” (1 Joh. 1:8; 2:1).

De nieuwe mens

“En vernieuwd zijt in de geest van uw gemoed, en de nieuwe mens hebt aangedaan, die naar God geschapen is in ware gerechtigheid en heiligheid” (vs. 23, 24).

Na gesproken te hebben over het afleggen van de oude mens en zijn verdorven gedrag, toont de apostel verder de noodzakelijkheid aan van de vernieuwing in de geest van ons gemoed. Hiermee wordt bedoeld, dat onze vernieuwde geest gevoed en gesterkt wordt, zodat onze geest vervuld is met heilige verlangens en zuivere begeerten.

Zoals we zorg dragen dat ons lichaam wordt gevoed en verzorgd om het in goede conditie te houden, te vernieuwen en te sterken, zo moeten we ook onze nieuwe natuur verfrissen en versterken door hem te voeden met het Woord van God, “de zuivere melk van het woord”, en door gemeenschapsoefening met de Heer en met de zijnen.

Door deze Goddelijke middelen wordt de geest van ons gemoed vernieuwd. We zullen nooit een ijverige en geestelijke gelovige aantreffen, die zich niet op deze wijze met het Woord van God heeft gevoed en dat Woord werkelijk liefheeft. Hij zal een man zijn, die in nauwe gemeenschap leeft met de Heer, en ook broederlijke liefde tonen jegens zijn medegelovigen.

Het aandoen van de nieuwe mens, die naar God geschapen is, vond ongetwijfeld plaats op het ogenblik, dat Christus als Heiland werd aangenomen en de wedergeboorte plaats had. Hier wordt echter bedoeld de praktische verwerking hiervan, het tonen aan alle mensen van die nieuwe natuur, die de gelovige in zijn binnenste heeft ontvangen. Deze mens is een nieuwe schepping, in tegenstelling tot de eerste, die gefaald heeft, en beantwoordt aan Gods doel. Het is “een mens in Christus”. Van deze mens worden twee dingen gezegd, die in de praktijk getoond moeten worden: ware gerechtigheid en heiligheid.

Die gerechtigheid toont de gelovige in zijn omgang met de mensen, en de heiligheid in zijn wandel voor God. Het eerste heeft betrekking op alles wat de mensen in onze levenspraktijk waarnemen, en het tweede op alles wat God in het binnenste van ons hart ziet. Als wij dus een nieuwe schepping geworden zijn, behoren we de nieuwe mens aan te doen, een leven te leiden dat totaal verschillend is van het leven naar de oude mens met zijn verdorven begeerten. Daarom behoort het het streven van iedere gelovige te zijn om Hem te dienen zonder vrees, in heiligheid en gerechtigheid, al onze dagen (Luk. 1:74, 75).

Waarheid spreken

“Daarom legt de leugen af, en spreekt de waarheid, een ieder met zijn naaste; want wij zijn elkanders leden” (vs. 25).

Past het de gelovige, die de oude mens heeft afgelegd en de nieuwe heeft aangedaan, om oneerlijk en onoprecht te zijn in zijn werken en woorden?

De gewoonte van liegen behoort tot de oude, bedorven natuur van ongelovigen, “wier deel. is in de poel die met vuur en zwavel brandt, hetwelk is de tweede dood... Buiten zijn... een ieder die de leugen liefheeft en doet” (Openb. 21:8; 22:15).

Allen die de waarheid, zoals die in Jezus is, kennen, behoren niet meer te liegen, maar altijd de waarheid te spreken en daarin de Heer na te volgen, wiens woorden de nauwkeurige uitdrukking vormden van wat Hij werkelijk was. Op de vraag “Wie zijt gij?” antwoordde de Heer: geheel wat ik u ook zeg” (Joh. 8:25). Wat iemand zegt, is de weerspiegeling van wat hij innerlijk is.

“Want wij zijn elkanders leden”. Dit is een belangrijk argument. Als iemand niet de waarheid spreekt tot zijn naaste, die net als hijzelf een lid is van het ene lichaam, bedriegt hij niet alleen zijn naaste, maar in werkelijkheid ook zichzelf.

Is het logisch dat een lid van ons natuurlijk lichaam iets zou doen in het nadeel van de andere leden? Wat nadelig is voor het ene lid, is ook nadelig voor de overige leden, en wat nuttig is voor het ene lid, is ook nuttig voor het andere. Zo is het ook met het lichaam van Christus. Daarom dient het lid, dat de waarheid spreekt tegen enig ander lid, niet alleen dit lid, maar ook zichzelf. Moge het gebed van de psalmist van de oude dag ook het onze zijn: “Mogen de woorden van mijn mond en de overleggingen van mijn hart U welgevallig zijn, o Here, mijn rots en mijn verlosser” (Ps. 19:15).

Het toornig zijn van een gelovige

“Wordt toornig en zondigt niet; de zon ga over uw toornigheid niet onder; en geeft de duivel geen plaats” (vs. 26, 27).

Er zijn gelovigen die menen, dat toorn altijd verkeerd is en een christen niet past. Dit is niet waar, en we geloven niet te overdrijven wanneer we zeggen, dat in sommige gevallen de afwezigheid van toorn zondig is en niet gepast voor de gelovige die Christus liefheeft en voor zijn eer opkomt. Het is echter zeer belangrijk ons te onderzoeken over het motief, de grond van onze toorn. Als het iets is wat onszelf betreft, of onze eigen eer, zou het geen rechtvaardige toorn zijn, maar zou van toepassing zijn, wat Jakobus zegt: “De toorn van een man volbrengt Gods gerechtigheid niet” (Jak. 1:20).

Aan de andere kant bestaat er ook een toorn, die in overeenstemming is met de wil van God. Wij zien dit bijvoorbeeld bij Christus Zelf, want wij lezen van Hem: “En hen rondom met toorn aanzijnde, bedroefd zijnde over de verharding van hun harten” (Mark. 3:5).

De toorn van de Heer Jezus die wij bij verschillende gelegenheden zien, was op zijn plaats en Hij zondigde in zijn toorn nimmer. Hij werd toornig toen hij mensen zag, die van de tempel een huis van koophandel maakten, en Hij maakte een gesel van touwtjes en dreef hen uit de tempel (Joh. 2:13).

Ook toen Hij zijn “Wee u” uitsprak over de huichelachtige schriftgeleerden en farizeeën, omdat zij de huizen van de weduwen opaten onder de schijn lange gebeden te doen (Matth. 23:14).

Als ik daarom iets zou zien of horen, dat beledigend is voor de persoon van de Heer en zijn eer aantast, en ik zou daaronder koud en onbewogen blijven, zou ik niet in de toestand zijn, waarin een gelovige, die Christus liefheeft en voor zijn eer opkomt, behoort te verkeren. De afwezigheid van toorn zou hier een groot gemis aan waardering verraden van de eer van onze gezegende Heer.

Dit is heel belangrijk, want er zijn gelovigen die denken dat zo’n geest in tegenspraak is met de liefde. Maar deze gedachte heeft geen enkele grond, want liefde, die ijvert voor de waarheid, kan de zonde niet negeren. Er staat immers geschreven: “De liefde verblijdt zich niet over de ongerechtigheid, maar verblijdt zich met de waarheid” (1 Kor. 13:6).

Het is daarom absurd de liefde te willen handhaven ten koste van de waarheid van God en Christus, want dit zou geen ware liefde zijn, maar huichelarij.

Er is echter een gevaar, waaraan wij allen gemakkelijk bloot staan, en dat is toorn die grenst aan zonde. Daarom zegt de Heilige Geest: “Wordt toornig en zondigt niet”.

Het Goddelijk middel om deze zonde te voorkomen, is ons af te vragen of onze toorn de eer van God betreft of niet. Daarom moeten we, wanneer we toornig zijn, in de tegenwoordigheid van God treden en het daar overgeven en laten.

Daarom zegt de apostel: “Laat de zon niet ondergaan over uw toornigheid”.

Als er toorn of haat in het hart zou blijven, zou dit niet uit God zijn. En als de zon ondergaat, behoort ik in een toestand van volle vrede en gemeenschap met de Heer te zijn. Anders zal ik zijn in een toestand van grote geagiteerdheid, beroofd van de vreugde der gemeenschap met God. In het laatste geval moet ik niet gaan slapen, maar mijn zonde belijden aan mijn broeder op wie ik toornig geweest ben, en dan neerknielen en de Heer mijn zonde belijden. Als we dit niet doen, geven we de duivel plaats, en wanneer er gevoelens van bitterheid of haat in ons hart zouden blijven, zouden we de vijand de kans geven in ons leven binnen te treden.

We moeten daarom waakzaam zijn en op onze hoede, want de boze probeert ons leven te beïnvloeden om ons onze geestelijke blijdschap te ontnemen en ons te beroven van de heerlijke gemeenschap met onze Heer en Meester.

Laten we daarom altijd snel bereid zijn om te vergeven, “opdat de satan op ons geen voordeel behale; want zijn gedachten zijn ons niet onbekend” (2 Kor. 2:10, 11).

Niet meer stelen, maar werken

“Wie gestolen heeft, stele niet meer, maar arbeide veeleer, en werke met zijn eigen handen het goede, opdat hij hebbe mee te delen aan hem, die gebrek heeft” (vs. 28).

Eens waren de gelovigen te Efeze afgodendienaars geweest, zonder kennis van God. Zij hadden alle soorten boosheid en slechtheid bedreven, en ook na hun bekering stonden zij aan het gevaar bloot met die praktijken door te gaan, en te stelen zoals zij vroeger gedaan hadden. Laat geen enkele christen denken, dat hij niet voor deze zonde openstaat, vooral niet als hij zich niet afhankelijk zou voelen en een beroep op de genade van de Heer zou doen. Want de Heilige Geest richt zich niet alleen tot de Efeziërs, maar ook tot ons en tot de gelovigen van alle tijden en plaatsen.

Nu stonden de heiligen te Efeze klaarblijkelijk op een hoge trap van geestelijk leven. De apostel had hun bekend gemaakt met hun hemelse positie als leden van het lichaam van Christus. Zij wisten dat God, de Vader, hen gezegend had met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten in Christus. Ook dat zij opgewekt waren met Christus en in Hem medegezet waren in de hemelse gewesten. Ondanks dit alles vermaant de apostel hen: “Wie gestolen heeft, stele niet meer”. Laten wij ons dus

niet inbeelden boven deze verzoeking verheven te zijn, of dat wij deze zonde nooit zouden kunnen bedrijven. Moge de Heer ons bij zijn genade bewaren.

“Die gestolen heeft, stele niet meer”. Hoe vriendelijk klinkt deze taal der genade tot hen die deze genade kennen. Welk een enorm verschil met de dreigende taal der wet (Ex. 21:16; 22:1-3).

Er zijn verschillende vormen van diefstal.

Daar is b.v. de bediende of werkman die tijd steelt op zijn werk, of iemand die de eer en goede naam van een ander rooft.

Maar hoeveel gelovigen zijn er die God beroven van wat Hem toekomt van het geld en goed, dat God hun heeft toevertrouwd?

“Mag een mens God beroven? Toch berooft gij mij. En dan zegt gij: Waarin beroven wij U? In de tienden en de heffing... Mij berooft gij” (Mal. 3:8, 9).

De genade, die werkt in het hart van de gelovige van het nieuwe testament, wil er hem toe brengen vrijwillig overvloediger te geven, dan de wet in het Oude Testament eiste (2 Kor. 8:3-5).

Het is niet voldoende, dat de gelovige eerlijk is en niet steelt. Het onderwijs gaat hier veel verder: “hij arbeide veeleer en werke met zijn eigen handen het goede, opdat hij hebbe mee te delen aan hem, die gebrek lijdt”.

Welk een grote genade van God! De twee handen, die vroeger gebruikt werden om te stelen, zijn nu geheiligd en gewijd om gebruikt te worden tot uitdelen aan behoeftigen.

“Zo iemand in Christus Jezus is, die is een nieuwe schepping, het oude is voorbijgegaan, het is alles nieuw geworden”. Onesimus was een onnutte slaaf en een dief, maar nadat de genade van God de Heiland, hem bevrijdde, werd hij “een getrouwe en geliefde broeder” (Kol. 4:9).

Eén van Gods gewaardeerde dienstknechten heeft eens gezegd: “Ik zou naar de gerechtigheid van de wet handelen, als ik niet ging stelen wat een ander toebehoort, maar ik zou niet handelen naar het beginsel van genade en ware heiligheid, als ik niet met anderen deelde de goede dingen, die God mij heeft toevertrouwd”.

De vreugde van het geven is veel groter dan die van het ontvangen! “Wie nu het goed der wereld heeft, en zijn broeder gebrek ziet lijden, en zijn hart voor hem sluit, hoe blijft de liefde Gods in hem?” (1 Joh. 3:17).

Laten we nooit vergeten het woord uit Hebr. 13:16: “vergeet de mededeelzaamheid en de weldadigheid niet, want aan zulke offeranden heeft God een welbehagen”.

Onze conversatie

“Geen vuil woord ga uit uw mond, maar veeleer een dat goed is, tot nodige stichting, opdat het genade geve aan hen, die horen” (vs. 29).

De apostel verandert nu van onderwerp, en gaat over van zijn onderwijs over goede werken en het geven aan de armen, om te waarschuwen tegen verkeerde omgang. Hij spreekt over woorden van genade en gezonde gesprekken, die opbouwend zijn. Het Woord van God ruimt een belangrijke plaats in voor deze gewichtige zaak. De woorden van onze lippen zijn een spiegel, die precies de innerlijke toestand van ons hart weergeeft. “Want uit de overvloed van het hart spreekt de mond” (Matth. 12:34). Jakobus zegt: “Indien iemand in woorden niet struikelt, die is een volmaakt man, bekwaam om ook het gehele lichaam in toom te houden” (Jak. 3:2).

Wat is het een heerlijke ervaring om bij iemand te zitten, wiens hart overloopt van woorden van genade, die de luisteraars opbouwen! En welk een enorme geestelijke schade kan er omgekeerd aangericht worden, wanneer over onze lippen komt: “oneerbaarheid, zotteklap en gekkernij, welke niet betamen” (Ef. 5:4). Ook kritische en hatelijke opmerkingen over anderen kunnen veel kwaad veroorzaken. De Spreukendichter zegt: “Doe weg van u de valsheid van mond en houd ver van u de verkeerdheid der lippen (hfdst. 4:24).

“Uw woord zij altijd in genade, met zout besprengd, opdat gij moogt weten, hoe gij een ieder moet antwoorden” (Kol. 4:6). Zout is goed en heeft zijn waarde, hoewel het iets slechts niet goed kan maken. Maar het is bederfwerend en bewaart dus het goede voor bederf. Het is de waarheid, die de ziel in heiligheid bewaart. Als er dus zout in onze harten en zielen is, zullen onze woorden zuiver en gezond zijn en onze conversatie zal bevorderlijk zijn voor de vrede met anderen. Daarom zei de Heer Jezus: “Hebt zout in uzelf en houdt vrede onder elkander” (Mark. 9:50).

We behoren dus alleen te spreken wat goed is tot stichting. Reine woorden kunnen alleen voortkomen uit een rein hart: “Mijn hart trilt van blijde woorden” (Ps. 45:1, ook vertaald met “goede woorden”).

“Uit dezelfde mond komt zegen en vloek. Dit moest niet zo zijn, mijn broeders. Welt ook de fontein uit dezelfde ader het zoet en het bitter op?” (Jak. 3:10, 11).

Laten we ons niet inbeelden dat allerlei woorden geen gevolg hebben. Lezen we maar eens wat Jakobus zegt over de verschrikkelijke uitwerking van wat over onze lippen komt.

We moeten bedenken, dat in de veelheid van woorden de overtreding niet ontbreekt, en daarom waakzaam zijn, opdat wat we zeggen kan bijdragen tot de nodige stichting van anderen.

De Heilige Geest bedroeven

“En bedroeft de Heilige Geest van God niet, door welke gij verzegeld zijt tot de dag der verlossing” (vs. 30).

De Heilige Geest is de Goddelijke Persoon die op aarde kwam op de pinksterdag, nadat de Heer Jezus het werk der verlossing voltooid had door zijn sterven op het kruis, opgestaan was uit de doden door de heerlijkheid van de Vader, en opgevaren was naar de hemel om Zich aan de rechterhand van zijn Vader te zetten.

De Heilige Geest is meer dan een gevoel, een ervaring of een kracht; Hij is een Goddelijke Persoon, gelijk aan de Vader en de Zoon. Hij spreekt, zendt arbeiders uit om het evangelie te verkondigen (Hand. 13:2, 4) en hij overtuigt de wereld (Joh. 16:8), Hij vertroost de gelovigen door uit Christus te nemen en hun te verkondigen, bemoedigt en leidt hen (Joh. 16:13, 15; Rom. 8:14). Hij kan ook bedroefd worden, wanneer gelovigen niet in heiligheid wandelen, want Hij is de *Heilige Geest*.

Hij woont in ieder gelovige, kent elke gedachte, die in ons opkomt, hoort elk woord dat we spreken en ziet alles wat we doen. Daarom vermaant de apostel: “Bedroeft de Heilige Geest van God niet”. Als we dit zouden doen, betekent dit niet, dat de Heilige Geest ons zou verlaten. Als we de Heilige Geest bezitten, zal Hij, naar het woord van de Heer, bij ons en in ons blijven (Joh. 14:16, 17). Dit is het voorrecht van de nieuwtestamentische gelovige.

David bad: “Neem uw Heilige Geest niet van mij”. In deze bedeling der genade is zo’n gebed niet op zijn plaats, want de ware gelovige heeft de Heilige Geest inwonend en is daarmee verzegeld tot de dag der verlossing.

De Heilige Geest verlaat ons dus niet, maar wordt wel bedroefd als wij niet in heiligheid naar Gods wil handelen. Daarom missen velen hun blijdschap en vreugde in de kostbare gemeenschap met de Heer.

Als wij in heiligheid en getrouwheid voor de Heer wandelen, kan de Heilige Geest onze harten met blijdschap vervullen, en uit Christus nemen om het ons te verkondigen. In het eerste hoofdstuk van deze brief zegt de apostel: “Nadat gij geloofd hebt, zijt gij verzegeld met de Heilige Geest der belofte, die het onderpand is van onze erfenis, tot de verlossing der verkregen bezitting, tot lof van zijn heerlijkheid” (vs. 13, 14).

We zien dus dat de apostel hierop terugkomt, om de nadruk te leggen op de kostbare waarheid, dat we verzegeld zijn geworden met de Heilige Geest, een blijvende verzegeling tot de dag der verlossing. Met de dag der verlossing wordt niet bedoeld de verlossing van onze ziel. Die vinden we in hoofdstuk 1:7: “in wie wij de verlossing hebben door zijn bloed, de vergeving der misdaden”.

Hier wordt bedoeld de verlossing van onze lichamen bij de komst van de Heer Jezus Christus van de hemel, om ons tot Zich te nemen en zo onze zwakke lichamen te verlossen. “Die het lichaam van onze vernedering veranderen zal tot gelijkvormigheid aan het lichaam van zijn heerlijkheid” (Fil. 3:21).

Daarom zal de Heer komen om elke gelovige tot Zich te nemen en Hij zal niemand achterlaten. Elke gelovige is immers een lid van het ene lichaam en het is absoluut onmogelijk, dat het lichaam in de heerlijkheid zou zijn en dat één van de leden zou ontbreken, hoe gering en zwak het ook wezen mag.

De verkeerde en de goede gezindheid

“Alle bitterheid en gramschap en toorn en geschreeuw en lastering worde van u weggedaan met alle kwaadheid” (vs. 31).

De apostel waarschuwt ons hier tegen enige zonden, die de Heilige Geest, die in ons is, zouden bedroeven, als wij ze toelieten.

Hij begint met ons te waarschuwen tegen het kwaad, dat diep in ons hart ligt: de bitterheid.

Bitterheid is het tegengestelde van zoetheid. Deze bitterheid berooft het hart van de zoete, innerlijke vreugde en vrede en maakt het somber en ellendig. Bitterheid behoort tot de karakteristieke kenmerken van ongelovigen, van wie gezegd wordt: “hun mond is vol vervloeking en bitterheid” (Rom. 3:14).

Jakobus waarschuwt de gelovigen tegen bittere nijd of jaloersheid in het hart (Jak. 3:11-15).

Verder waarschuwt de apostel ons voor uit deze bitterheid voortkomende zonden, die in ons hart geen plaats moeten hebben.

Ja, geliefde broeders, wij moeten al deze dingen uit ons hart weg doen. Wij zeggen met grote nadruk, dat, als wij van deze zonden niet bevrijd worden door de kracht van de Heilige Geest, we geen waarachtig christelijk leven kunnen leid. Laten we dus waakzaam zijn, dat deze verkeerde dingen niet in ons midden gevonden worden. Dit is alleen mogelijk, als we gebruik maken van de genade en de hulp van onze God.

“Maar weest jegens elkander goedertieren, mededogend, elkander vergevende, gelijk ook God in Christus u vergeven heeft” (vs. 32).

Het ware christelijk geloof stelt in staat de verkeerdheden en zonden die de Heilige Geest bedroeven, op een afstand te houden. Maar het werkt meer uit dan dit. Het toont de kostbare deugden en eigenschappen van Christus in ons leven. Als we dus goedertieren en mededogend jegens anderen willen zijn, moeten we het voorbeeld van de Heer hierin navolgen.

Als we vergeven willen, moeten we dit doen naar de Goddelijke maatstaf: gelijk ook God in Christus Jezus u vergeven heeft.

Zou er iemand zijn, die zo erg tegen mij gezondigd heeft, als ik gedaan heb tegen God? Als God dus al mijn zonden vergeven heeft om Christus' wil, moet ik op dezelfde wijze mijn broeder vergeven.

Misschien maakt iemand de tegenwerping, dat hij of zij die tegen hem zondigde het niet verdient dat hem of haar vergeving geschonken wordt. Maar dan vragen wij: Verdient u dan wel de Goddelijke vergeving?

Het is absoluut onmogelijk dat iemand tegen u op een ergere wijze zondigde, dan u het deed tegen God.

En toch heeft God ons al onze zonden vergeven. En dat is de maatstaf waarnaar wij elkander behoren te vergeven.

Heer Jezus, geef, dat wij door Uw genade U beter leren kennen, van U te leren en meer op U te lijken. Amen.

Hoofdstuk 5:1-21 -- De christelijke leefregel

Navolgers van God

“Weest dan navolgers van God als geliefde kinderen” (vs. 1).

Wij zien hier de nauwe samenhang tussen deze woorden en de laatste woorden van het voorafgaande hoofdstuk. Nadat de apostel gezegd heeft, dat wij goedertieren, mededogend en ten opzichte van elkander vergevengszind zouden zijn, zoals God ons om Christus' wil vergeven heeft, geeft hij ons in hfdst. 5:1 het volmaakte voorbeeld in God Zelf, opdat wij Hem in alles zouden navolgen als geliefde kinderen.

Deze waarschuwing wordt uitsluitend gericht tot ware gelovigen, want het is onmogelijk dat van een niet wedergeboren mens, die dus de nieuwe natuur niet heeft ontvangen, verwacht zou worden een navolger van God te zijn, of de voetstappen van Christus te drukken.

Het wandelen in de voetstappen van Christus is niet het middel om tot verlossing en wedergeboorte te komen, maar het vloeit voort uit onze verlossing en het bezit van eeuwig leven.

Elke poging van de mens om God na te volgen voordat hij de Goddelijke natuur door wedergeboorte deelachtig is geworden, moet op een volkomen mislukking uitlopen. Alleen “geliefde kinderen” zijn in staat door de genade en hulp van God navolgers van Hem te zijn.

Van de ongelovigen zegt Christus: “Gij zijt uit de vader de duivel, en wilt de begeerten van uw vader doen” (Joh. 8:44).

Het is vanzelfsprekend dat kinderen hun vaders willen imiteren en net doen als zij. Dat is ook met ons die geloven het geval. God heeft ons door zijn genade behouden en ons zijn Goddelijke natuur geschonken. Daarom verwacht Hij nu van ons, dat wij zijn navolgers zijn. Hij is in alles ons voorbeeld, in gedachten, woorden en werken.

Daarom bestaat de christelijke leefregel niet uit een herhaald “gij zult” en “gij zult niet”, maar de maatstaf is de openbaring van God Zelf in zijn geliefde Zoon, onze Heer Jezus Christus.

“Weest, als kinderen der gehoorzaamheid, niet gelijkvormig aan de begeerlijkheden van vroeger, gedurende uw onwetendheid; maar gelijk Hij, die u geroepen heeft, heilig is, zo weest ook gij heilig in al uw wandel” (1 Petr. 1:14, 15). “Wie zegt, dat hij in Hem blijft, behoort ook zelf zo te wandelen, gelijk Hij gewandeld heeft” (1 Joh. 2:6).

Het mag vreemd schijnen, dat wij geroepen worden om navolgers van God te zijn, die wij niet gezien hebben. De Schrift geeft op die vraag een duidelijk antwoord: “Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon die in de schoot des Vaders is, die heeft Hem verklaard” (Joh. 1:18). “Die Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien” (Joh. 14:9). “Want in Hem woont de ganse volheid der Godheid lichamelijk” (Kol. 2:9).

De wandel in liefde

“En wandelt in liefde, gelijk ook Christus ons liefgehad heeft, en zichzelf voor ons overgegeven heeft als een offerande en een slachtoffer, Gode tot een welriekende reuk” (vs. 2).

In deze brief spreekt de apostel op een bijzondere wijze over de wandel van de christen. Onze wandel moet in overeenstemming zijn met de bijzondere voorrechten, die ons deel werden, en die ons in het eerste deel van de brief werden voorgesteld.

In dit hoofdstuk wordt op drieërlei wijze over onze wandel gesproken: een wandel in liefde (vs. 2), een wandel in het licht (vs. 8), en een wandel in voorzichtigheid (vs. 15).

Eens waren de mensen tot wie Paulus zich richt arme zondaars, dood in zonden en misdaden, maar zij hebben de liefde van Christus leren kennen, de liefde die Hij in zijn plaatsvervangend sterven op het kruis openbaarde. Zij hebben daarin leren geloven en werden van de dood overgebracht tot het

leven. Zo werd de liefde van God uitgestort in hun harten door de Heilige Geest die hen gegeven werd.

Van hen verwacht God nu dat zij wandelen in de liefde. Het is niet voldoende dat we die liefde kennen, we moeten er ook praktisch in wandelen. “Kinderen, laat ons niet liefhebben met het woord, noch met de tong, maar met de daad en waarheid” (1 Joh. 3:18).

De liefde van Christus voor ons was zo groot dat zelfs de dood die niet kon blussen, of ook maar voor een moment kon onderbreken, want Hij heeft Zichzelf voor ons overgegeven.

Dat is ware liefde, die zichzelf opoffert. Tot die liefde worden wij geroepen, dat wij Hem daarin navolgen. Liefde vindt er zijn bevrediging in het voorwerp der liefde te dienen. De gelovige, die Christus navolgt in de liefde, zal zijn bevrediging en vreugde vinden in het dienen van anderen.

Het offer van Christus

De Heilige Geest beschrijft hier het offer van Christus vanuit verschillende gezichtspunten. Christus gaf Zichzelf voor ons op het kruis als een zondoffer: “die zelf onze zonden in zijn lichaam gedragen heeft op het hout”. De Vorst des levens stierf, opdat wij door zijn dood zouden leven.

Maar in de uitdrukking: “als een offerande en een slachtoffer Gode tot een welriekende reuk”, vinden we een ander waardevol aspect van zijn werk belicht.

Hier wordt een toespeling gemaakt op het spijsoffer (Lev. 2), waarin we een type vinden van de innerlijke reinheid en volkomenheid van de Heer in zijn leven op aarde. Ook wordt hier een toespeling gemaakt op het brandoffer (Lev. 1), een beeld van Christus, niet als Zich opofferend voor ons, maar voor God. Voor God is Hij degene die “Zichzelf vernederde en gehoorzaam werd tot de dood, ja, tot de dood aan het kruis”.

Hij was de enige mens die God volkomen gehoorzaamde en verheerlijkte, zowel in zijn leven als in zijn sterven op het kruis. “Maar opdat de wereld erkenne, dat Ik de Vader liefheb, doe Ik ook alzo, gelijk mij de Vader geboden heeft. Staat op, laat ons van hier gaan” (Joh. 14:31). Waar gingen zij heen? Naar het kruis, waar Hij het werk voltooide, dat de Vader Hem te doen gegeven had (Joh. 17:4). Ja, Hij was het brandoffer, waarvan de geur tot God opsteeg en zijn hart bevredigde, “Gode tot een welriekende reuk”.

Zowel in zijn plaatsvervangend offer, als in zijn overgave tot verheerlijking van God, werden zijn volmaaktheden ons toegerekend. Zo ziet God ons tot in alle eeuwigheid in Hem, aangenaam voor God en geliefd met dezelfde liefde waarmee de Vader Hem liefheeft. Bij het zien van zulke hoogten, waartoe de liefde van God de Vader en van de Heer Jezus Christus ons gebracht heeft, kunnen we slechts onze hoofden buigen en bewonderend aanbidden.

Wat gelovigen betaamt

“Maar hoererij en alle onreinheid of gierigheid worde onder u zelfs niet genoemd, gelijk het heiligen betaamt” (vs. 3).

De apostel verandert hier plotseling van onderwerp door ons te waarschuwen tegen de hier genoemde zonden, in plaats van te spreken over de wandel in liefde, zoals Christus deed.

De heiligen in Efeze behoorden vóór hun geloof in Christus tot de afgodische heidenen, hadden al deze onreine zonden bedreven en hadden de waarschuwing nodig om niet daarin terug te vallen.

Maar de gelovigen in onze dagen hebben deze waarschuwing evenzeer nodig, want het menselijk hart blijft hetzelfde, verandert en verbetert niet, ondanks moderne beschaving en opvoeding.

Vóór Paulus' tijd werden deze praktijken beoefend, en in de dagen dat de apostel leefde was het niet beter geworden. En in onze tijd neemt het kwaad toe door de moderne uitvindingen, die toen nog niet bestonden, zoals de bioscoop, de danszalen en theaters, pornografische lectuur en meer dergelijke middelen. Daarom hebben we waakzaam te zijn en in het gebed te volharden, om voor deze hoererij en onreinheid bewaard te worden, evenals voor de gierigheid.

Het woord “gierig”, in hoofdstuk 4:19 vertaald met “gretig”, heeft niet alleen betrekking op materiële dingen zoals geld. Het sluit ook in de zondige begeerte om vleeselijke verlangens te bevredigen, zoals die hier genoemd worden. Wij moeten niet vergeten dat wij dezelfde zondige, gevallen natuur bezitten als alle mensen. Wat ons van ongelovigen onderscheidt is, dat wij een Goddelijke natuur ontvangen hebben. De Heilige Geest geeft aan die nieuwe natuur de kracht om de werken van het vlees te doden en onze zondige begeerten te overwinnen.

Het is niet alleen onze plicht deze zonden niet te bedrijven, maar zij behoren zelfs niet genoemd te worden, want zij betamen heiligen niet. Heiligen behoren niet alleen zulke dingen na te laten, maar er zelfs niet over te spreken of aan te denken. Die dingen zijn “schandelijk zelfs om te zeggen” (vs. 12).

Verkeerd gebruik van de tong

“Noch oneerbaarheid, noch zotteklap, of gekkernij, die niet betamen, maar veeleer dankzegging” (vs. 4).

Deze waarschuwing heeft in het bijzonder betrekking op de tong, en wordt in één adem genoemd met de ernstige dingen van het voorgaande vers. We moeten oppassen dat in onze gesprekken de harten en gedachten niet afgetrokken worden naar verkeerde, onwelvoegelijke dingen. Dat wordt hier genoemd: oneerbaarheid.

Zotteklap is dwaze, onverstandige praat, die een gelovige niet betaamt. Ook gekkernij, losse taal, die voor humor door moet gaan, wordt door de Heilige Geest op de lijst der zonden van onreinheid geplaatst. Helaas wordt deze zonde ook bedreven door gelovigen, die graag om hun geestigheid bewonderd willen worden, grappen vertellen om anderen aan het lachen te maken en daarbij uitdrukkingen gebruiken, die onbehoorlijk zijn voor gelovigen.

Daarbij worden soms dubbelzinnige woorden gebruikt, die de gevoelens van aanwezigen kunnen kwetsen of de eer aantasten van afwezigen. Zij vergeten wat de dichter zei: “Er zijn er, wier gepraat werkt als dolksteken, maar de tong der wijzen brengt genezing aan” (Spr. 12:18).

De bijbel verbiedt het lachen volstrekt niet. Iemand heeft eens gezegd: “Ik ben bang voor mensen, die zó heilig geworden zijn, dat zij verbieden te lachen. Het is juist een belangrijk punt waarin de mens zich van andere schepselen onderscheidt, dat hij lachen kan”. En hij vervolgde: “Zo min de geleerden ooit een aap gevonden hebben die lachen kan, zo min zullen zij ooit de ontbrekende schakel vinden tussen de mens en de aap”.

Maar de “gekkernij” waartegen hier gewaarschuwd wordt, is gevaarlijk voor het geestelijk leven. In plaats van aan deze onbetamelijke zotteklap of gekkernij, behoren onze lippen gewijd te zijn aan de Heer en over te lopen van lof en aanbidding.

De geestelijk gezinde christen, die de genade van God, die hem redde, waardeert, zal oog hebben voor de betekenis van de plaats die deze genade hem gaf. Hij zal daarom zotteklap en gekkernij vermijden, en woorden spreken van dankzegging en liederen tot lof en prijs van de Heer.

Kenmerken van een gelovige

“Want dit hebt gij geleerd en weet gij, dat geen hoereerder, of onreine, of gierigaard, die een afgodendienaar is, erfdeel heeft in het koninkrijk van Christus en van God” (vs. 5).

De apostel herinnert de gelovigen er aan, dat wat hij schrijft niet iets nieuws is, maar dat het hun allen bekend is, dat wie in deze zonden wandelt onmogelijk een waar kind van God kan zijn. Zo iemand heeft geen erfdeel in het koninkrijk van Christus en van God.

De overvloedige genade van God, die redding biedt aan de diepst gezonken zondaar, is verschenen. Die genade bevrijdt van het eeuwig oordeel en van de macht der zonde. Het zuivere en Goddelijke principe zal nooit van karakter veranderen. Daarom zal de mens, die Gods genadig aanbod om gered te worden, afwijst en er de voorkeur aan geeft in die onreine zonden te blijven leven, geen enkel aandeel hebben in die eeuwige erfenis.

Gods onbegrensde liefde heeft een oplossing gevonden voor het probleem der zonde in het kruis van Christus, want zijn heiligheid kan de zonde niet ongestraft laten. Het is onmogelijk dat God en de zonde samen kunnen gaan. Daarom waarschuwt de apostel de gelovigen, de kinderen Gods, die een heerlijke erfenis hebben in het koninkrijk van Christus en van God, toch niet in deze zonden te vallen, waarin de ongelovigen leven, die aan deze erfenis geen deel hebben.

Paulus zegt dat de gierigaard gelijk staat met de afgodendienaar. Dat is ook zo, want hij dient een afgod en die afgod is hij zelf. Zijn hele bestaan is er op gericht zichzelf en zijn onreine lusten en begeerten te bevredigen.

“Niemand misleide u met ijdele woorden; want om deze dingen komt de toorn van God over de zonen der ongehoorzaamheid. Weest dan hun medegenoten niet” (vs. 6, 7).

We vinden hier een apostolische waarschuwing om geen vreemde gedachten en meningen te accepteren, en niet in te gaan op lange redeneringen over de genade van God. Deze mensen veranderen de genade van God in ontuchtigheid, menend dat genade plaats inruimt voor de zonde. Daarom verzekert de apostel hen, dat de toorn van God komen zal over de zonen der ongehoorzaamheid en over hen die in de zonde leven. Wij hebben te bidden voor dezulken, dat God Zich over hen ontfermen mag en hen verlossen, maar wij mogen met hen geen gemeenschap hebben.

De wandel in het licht

“Want eertijds waart gij duisternis, maar nu zijt gij licht in de Heer; wandelt als kinderen des lichts” (vs. 8).

In het begin van dit hoofdstuk lazen we de opwekking om in de liefde te wandelen. Hier wekt de Heilige Geest ons op te wandelen in het licht en wijst op het grote verschil tussen de toestand in het verleden en wat we nu door genade geworden zijn.

In hoofdstuk twee vinden we een vergelijking tussen dood en leven, hier de vergelijking tussen duisternis en licht. Wij zijn nu geworden licht in de Heer, en daarom behoren we niets te doen te hebben met de zonen der ongehoorzaamheid: “Weest hun medegenoten niet”. Er zijn inderdaad twee grote koninkrijken, het rijk van Satan - het rijk der duisternis - en het rijk van de Heer Jezus - het rijk van licht.

De ongelovigen zijn bewust onderworpen aan de macht der duisternis, want zij hebben de duisternis liever dan het licht omdat hun werken boos zijn (Joh. 3:19). Zij zijn niet alleen *in* de duisternis, maar zichzelf zijn duisternis, en al hun werken zijn duisternis, omdat zij niets anders kennen.

De gelovige *was* eens duisternis, maar toen hij Jezus Christus, het licht der wereld, als zijn persoonlijke Heiland aannam, verlostte God de Vader hem uit de macht der duisternis en bracht hem over in het koninkrijk van de Zoon zijner liefde (Kol. 1:13). “Want God, die gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, Hij is het, die geschieden heeft in onze harten tot de lichtglans van de kennis van de heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus” (2 Kor. 4. 6).

Zoals we vroeger niet alleen *in* de duisternis maar *zelf* duisternis waren, zo zijn we nu niet alleen *in* het licht maar zelf “licht in de Heer”. Daarom behoren wij als kinderen des lichts te wandelen. Wij kunnen toch niet meer wandelen in dingen, waaraan de gedachte ons zelfs beschaamd maakt. Er moet inderdaad een groot verschil gezien worden tussen ons leven en dat van ongelovigen, daar wij eenmaal duisternis *waren*, maar *nu* licht geworden zijn in de Heer.

Toen de Heer Jezus Christus in deze wereld was, kon Hij van Zichzelf zeggen: “Ik ben het licht der wereld” (Joh. 8:12). Maar Hij heeft aan de zijnen de grote eer en het voorrecht geschonken in dezelfde positie op aarde te verkeren, toen Hij zei: “Gij zijt het licht der wereld... laat uw licht also schijnen voor de mensen, dat zij uw goede werken zien mogen en uw Vader die in de hemelen is verheerlijken” (Matth. 5:15, 16).

Om dit licht te laten schijnen, moeten wij voortdurend met de Heilige Geest vervuld zijn en zo de aandacht van de mensen trekken, niet op onszelf, maar opdat Christus in ons leven gezien mag worden en God de Vader verheerlijkt.

De Heer Jezus zei van Johannes de dooper, dat hij de brandende en schijnende lamp was (Joh. 5:35). Het doel van Johannes was om zijn licht te laten schijnen op de weg van anderen, opdat zij tot Christus zouden komen, en niet tot hemzelf.

Is het ook ons verlangen schijnende lichten te zijn? Dit vraagt zelfverloochening en zelfopoffering, het vereist de bereidwilligheid een brandend en schijnend licht te zijn, de bereidwilligheid om zelf niets te zijn opdat Christus alles kan wezen. “Opdat gij onberispelijk en rein moogt zijn, onstraffelijke kinderen Gods in het midden van een verdraaid en verdorven geslacht, onder hetwelk gij schijnt als lichten in de wereld” (Fil. 2:15).

De spreukendichter zei: “Het pad der rechtvaardigen is als het glanzende morgenlicht, dat steeds helderder straalt tot de volle dag” (Spr. 4:18).

Vruchten van het licht

“Want de vrucht des lichts is in alle goedheid, en gerechtigheid, en waarheid” (vs. 9).

De apostel stelt ons hier drie dingen voor als vrucht van het licht: goedheid, gerechtigheid en waarheid. Deze vrucht wordt natuurlijk gewerkt door de Heilige Geest. In Galaten 5 wordt gesproken over de vrucht van de Geest, in tegenstelling tot de werken van het vlees. Hier gaat het om de tegenstelling duisternis en licht.

Het is Gods bedoeling met ons dat goedheid, gerechtigheid en waarheid bij ons gezien worden, in overeenstemming met de nieuwe natuur, die ons in Christus Jezus is geschonken. Die nieuwe natuur vindt zijn behagen in deze dingen. Van hoeveel belang is het navolgers te zijn van God in zijn goedheid jegens ons, en dat wij vriendelijk en goed zijn ten opzichte van alle mensen, voor hen die ons liefhebben, maar ook voor hen die ons niet liefhebben. Deze genade behoort de kinderen des lichts te kenmerken.

Onze gedachten, woorden en daden behoren ook in overeenstemming te zijn met de gerechtigheid. Daardoor behoren kinderen des lichts zich te onderscheiden van de kinderen der duisternis, die door ongerechtigheid en zelfzucht gekenmerkt worden.

Een ander kenmerk van de kinderen des lichts is, dat zij wandelen in de waarheid. “Zie, Gij wilt waarheid in het verborgene”, zegt de psalmist (Ps. 51:8). Dan is er in ons christelijk leven als kinderen des lichts geen plaats voor huichelachtigheid en vroom voordoen. Het Goddelijk licht toereert in ons leven geen enkele vorm van onoprechtheid en boosheid.

“Beproevende wat de Heer welbehaaglijk is” (vs. 10).

Het woord “beproeven” betekent “toetsen”, onderzoeken wat voor de Heer aangenaam is. Alle kinderen des lichts behoren het verlangen te hebben om zekerheid te verkrijgen in alle dingen, hoe zij zich hebben te gedragen.

Het past een waar christen niet, zonder dit toetsen, eenvoudig te zeggen: “Ik denk”, of: “ik vind”, of: “naar mijn mening is dit het beste”; “ik zie in dit of dat helemaal geen kwaad” en dergelijke redeneringen.

Ook moet een gelovige nimmer handelen uit zelfzuchtige motieven, maar zich steeds voornemen: Ik wil voor de genade van God en de kracht van de inwonende Heilige Geest, Christus volgen, mij daarom afvragen of de Heer zou goedkeuren als ik dit of dat zou doen. Alleen door de vraag te stellen of de naam des Heren er door verheerlijkt zou worden, als ik dit of dat zou doen, of naar deze of die plaats zou gaan, zullen we kunnen ontdekken, wat de Heer welbehaaglijk is.

Licht en duisternis gescheiden

“En hebt geen gemeenschap met de onvruchtbare werken der duisternis, maar bestraft ze ook veeleer” (vs. 11).

Het is voor de gelovige niet mogelijk gemeenschap te hebben met de kinderen der ongehoorzaamheid, die in de duisternis leven, zonder door hun boze en onreine werken en zondige activiteiten

verontreinigd te worden. Daarom vinden we in de brieven van Paulus zoveel waarschuwingen tegen vermenging en gemeenschap met ongelovigen. “Ik heb u in de brief geschreven dat gij geen omgang zoudt hebben met hoereerders” (1 Kor. 5:9). “Trekt geen ongelijk juk aan met ongelovigen! Want welk deelgenootschap heeft de gerechtigheid met de ongerechtigheid? Of welke gemeenschap het licht met de duisternis? En welke overeenstemming Christus met Belial? Of welk deel een gelovige met een ongelovige?” (2 Kor. 6:14, 15).

Daarom moeten gelovigen geen enkele verbinding aangaan met ongelovigen op geen enkel terrein van het leven, noch in het huwelijk noch in zakelijk compagnonschap, verenigingen, godsdienstige sekten of bewegingen, die niet naar de Schrift zijn. “God is licht en er is in hem gans geen duisternis. Indien wij zeggen dat wij gemeenschap met hem hebben, en wij wandelen in de duisternis, zo liegen wij en doen de waarheid niet” (1 Joh. 1:5, 6).

Wij moeten niet alleen geen gemeenschap hebben met de onvruchtbare werken der duisternis, maar ze ook bestraffen door een toegewijde levenshouding en gezonde woorden. Wij doen geheel verkeerdt wanneer wij sympathiseren met het kwade, of de zonde bagatelliseren of verontschuldigen. Toen Christus op aarde wandelde, was zijn leven een voortdurend protest tegen de gedachten en activiteiten van zondige mensen. Hierin moeten we Christus navolgen, en door te wandelen in het licht de onvruchtbare werken der duisternis bestraffen.

“Want wat in het verborgen door hen gedaan wordt, is schandelijk zelfsom te zeggen” (vs. 12).

De voorzichtige gelovige, wiens hart en geest vervuld is met Christus en zijn reinheid, zal alleen bedenken wat eervol en rein is, en zich niet bezig houden met de onreinheid en oneerbaarheid van de goddelozen. Hij zal er zelfs geen gedachte aan wijden en zijn tong niet verontreinigen door te spreken over de geheime schandelijke dingen van de kinderen der ongehoorzaamheid, die in de duisternis leven.

Het licht maakt alles openbaar

“Maar alle dingen, door het licht bestraft zijnde, worden openbaar; want wat alles openbaar maakt is het licht” (vs. 13).

Uit wat in vers 11 is gezegd, moeten we niet de gevolgtrekking maken, dat we rond zouden moeten gaan om de zonden van anderen uit te zoeken en aan de kaak te stellen. Het wil zeggen dat door de werkzaamheid van het licht alle werken der duisternis geopenbaard en bestraft worden. Of in andere woorden: als ons praktisch leven vlekkeloos, heilig en aan Christus onderworpen is, zodat we Hem in alles navolgen, zal *het licht* zelf de zondige toestand en daden openbaren van hen die ons omringen, en hen bestraffen. Want er is niets dat de waarheid aangaande de zonde duidelijker openbaart dan het licht. “Want een ieder die kwaad doet, haat het licht, en komt tot het licht niet, opdat zijn werken niet bestraft worden. Maar die de waarheid doet, komt tot het licht, opdat zijn werken openbaar worden, dat zij in God gedaan zijn” (Joh. 3:20, 21).

“Wat openbaar maakt, is het licht”. Waar het licht overheerst, kan het kwaad niet verborgen blijven, omdat het licht het ware karakter daarvan toont.

Toen de Heer Jezus op aarde was, bestrafte Hij de farizeeën om hun huichelarij. Vóór Hij dit deed, was dit kwaad in zijn ware karakter aan de discipelen en andere Joden niet bekend, maar toen Christus het licht van zijn waarheid op hen liet schijnen, werden hun zonden in hun ware karakter openbaar.

Zonder het licht kunnen wij daarom de dingen niet in hun ware karakter onderscheiden.

Waar God ons in zijn genade tot “licht in de Heer” gemaakt heeft, behoren wij nu onberispelijk en rein te wandelen als onstraffelijke kinderen Gods, temidden van een verdraaid en verdorven geslacht, waaronder wij schijnen als lichten in de wereld (Fil. 2:15).

Op deze wijze kunnen wij een gids zijn, en tot zegen voor hen die leven in duisternis en schaduw des doods.

Ontwaken

“Daarom zegt Hij: Ontwaak, gij die slaapt, en sta op uit de doden, en Christus zal over u lichten” (vs. 14).

De Heilige Geest richt dit woord niet tot ongelovigen, maar tot gelovigen, tot hen die uit de dood overgegaan zijn tot het leven. Zij zijn daarom niet meer geestelijk dood, maar levend in en met Christus. Maar zij genieten niet van dit nieuwe leven met al zijn vreugden. Hoewel zij door genade behouden zijn, hebben zij de vreugde des heils verloren. Zij hebben toegegeven aan slaap en zwakheid. Zij hebben hun geestelijke kracht en eerste liefde verloren. Zij zijn in slaap gevallen te midden van de graven van hen die geestelijk dood zijn. Uiterlijk is er geen verschil meer tussen hen en degenen die dood zijn in misdaden en zonden.

Is dit helaas niet een natuurgetrouw beeld van velen van Gods kinderen? Men kan geen verschil meer zien tussen hen en ongelovigen. Daarom richt de apostel zich tot elke zorgeloze slaper en roept hem toe, wakker te worden uit zijn geestelijke slaap en op te staan.

Het woord dat Paulus hier aanhaalt, komt letterlijk zo niet voor in de geschriften van het oude testament. Wij vinden een dergelijke uitspraak in het eerste vers van Jesaja zestig, waar staat: “Sta op, wordt verlicht, want uw licht komt en de heerlijkheid des Heren gaat over u op”.

Deze oproep van de profeet Jesaja kwam tot het Joodse volk vanwege de boze toestand waarin het verkeerde, opdat het daaruit zou opstaan. En dit met het oog op het feit dat de heerlijkheid des Heren over hen opgegaan was te midden van de intense duisternis die rondom hen heerste:

Dit is ook de roepstem van de Heer tot de zijnen in deze bedeling der genade. Hoe kunnen de levenden zich onder de doden bevinden? We lezen van één man, die leefde te midden der graven in het land der Gadarenen. Moge de Heer ons bewaren voor zulk een beklagenswaardige toestand.

Wondervolle genade van de Heer! Het is zijn verlangen, dat zijn volk zich verheugt in het licht en de zonneshijn van zijn aangezicht. Daarom komt deze oproep tot ieder van ons persoonlijk, zij staat in het enkelvoud.

Iemand die slaapt kan het licht niet zien schijnen. En zou de gelovige die in slaap is gevallen, genieten kunnen van het licht dat de Heer Jezus Christus geeft, het licht dat van zijn lieflijk aangezicht over hen straalt?

Mogen wij toch gevonden worden in een toestand van geestelijk wakker zijn en van voortdurende gemeenschap met onze gezegende Heer! Dan zullen we kunnen genieten van het licht dat Hij geeft, totdat Hij komt en wij Hem zullen zien, gelijk Hij is.

Voorzichtig wandelen

“Ziet dan toe, dat gij voorzichtig wandelt, niet als onwijzen, maar als wijzen, de gelegen tijd uitkopen, omdat de dagen boos zijn” (vs. 15, 16).

Na de opwekking om te wandelen in de liefde (vs. 1), volgde die om te wandelen in het licht (vs. 8) en nu komt de vermaning om voorzichtig te wandelen.

Dit is de zevende en laatste keer, dat in deze brief gesproken wordt over de wandel en het gedrag van de gelovige; in deze brief waarin het hoge standpunt en de rijke zegeningen van de gemeente als het lichaam van Christus in het licht worden gesteld. Juist daarom legt de Heilige Geest, meer dan in één andere brief de nadruk op de praktische wandel. Want naar de mate van de verhevenheid van onze positie, neemt de verantwoordelijkheid toe om te wandelen in overeenstemming met die positie.

Met voorzichtig wandelen wordt bedoeld, dat de gelovige acht moet geven op zijn stappen, en aldoor geestelijk op zijn hoede moet zijn in volkomen afhankelijkheid van, en vertrouwen op de Heer en zijn genade en bijstand.

Van de wereld waarin wij leven staat geschreven: “de tegenwoordige boze eeuw” (Gal. 1:4), “de gehele wereld ligt in de boze” (1 Joh. 5:19), en dat Satan is de overste van deze wereld.

Daarom moeten we waakzaam zijn en op onze hoede zijn, want de duivel is de vijand van Christus, en ook onze vijand, die alle mogelijke voetangels en klemmen op onze weg legt en kuilen graaft om ons te doen vallen. We moeten niet als dwazen, maar als wijzen wandelen, opdat we weten waar we elke voetstap moeten zetten.

Alleen als we voorzichtig en op onze hoede zijn, zullen we als wijzen weten, hoe we elke stap moeten zetten in overeenstemming met de wil van de Heer, zullen we weten wat we in een bepaald geval moeten zeggen of doen. Dan zullen we ook weten welke vrienden we moeten kiezen en van hun vriendschap profiteren.

Alleen hij die zich ten doel stelt, dat zijn gedrag tot eer des Heren zal zijn, is werkelijk een wijs man. Maar de onverstandige zwerft doelloos door deze wereld zonder vrucht, hij bekommert zich niet over de gevolgen van zijn slecht gedrag en wordt in alles teleurgesteld. Dit is inderdaad de wandel van een dwaas! Daarom waarschuwt de apostel ons, om niet te wandelen met de ongelovigen en geen gemeenschap te hebben met hun werken.

Wees voorzichtig en let er op, hoe u wandelt, en doe niets dat tot oneer is van de naam des Heren. Doe ook niets, dat schadelijk zou zijn voor uw geestelijk leven, omdat gij anderen hetzelfde ziet doen. Wees verstandig: “Laten uw ogen voorwaarts blikken en uw oogopslag rechtuit zijn. Laat uw voet een effen pad inslaan en laten al uw wegen vast zijn. Wijk noch ter rechter- noch ter linkerhand af, houd uw voet verwijderd van het kwade” (Spr. 4:24-27).

De tijd ten volle benutten

“De gelegen tijd uitkopen omdat de dagen boos zijn”.

De gelovige moet van elke gelegenheid gebruik maken en zich de goede kansen niet laten ontglippen, om een getuige voor de Heer te zijn en zich door Hem te laten gebruiken. De tijd vliegt! Gisteren is voorbij en komt nooit terug. Ook vandaag gaat voorbij en wie zal hem terug kunnen brengen? Hoe oud men ook worden mag, het einde komt plotseling. “De dagen onzer jaren, daarin zijn zeventig jaren, en, indien wij sterk zijn, tachtig jaren, want het gaat snel voorbij en wij vliegen heen” (Ps. 90:10). Daarom moet de wijze de gelegen tijd uitkopen, elk ogenblik nuttig gebruiken tot eer van de Heer, vóór de kans voorbij is.

De komst van de Heer is zeer nabij. De tijd waarin wij Hem kunnen verheerlijken, voor Hem kunnen getuigen en Hem dienen, is de tijd waarin wij nu leven. Laten wij het voorbeeld van de Heer volgen en werken zolang het dag is; de nacht komt, wanneer niemand werken kan (Joh. 9:4).

“Zo dan, mijn geliefde broeders, weest standvastig, onbeweeglijk altijd overvloedig in het werk des Heren, daar gij weet, dat uw arbeid niet ijdel is in de Heer” (1 Kor. 15:58).

Het feit dat de dagen boos zijn, maakt het te meer noodzakelijk om deze vermaningen ter harte te nemen. De deur is nog open, de kansen zijn er nog om de Heer te dienen en van Hem te getuigen. Maar wij weten niet hoe lang dit nog duurt, daarom moeten we de gelegen tijd uitkopen.

Gods wil kennen

“Daarom weest niet onverstandig, maar verstaat welke de wil des Heren is” (vs. 17).

Alleen het verstaan van de wil des Heren maakt het ons mogelijk als verstandigen te wandelen. Wij kunnen God danken, dat Hij ons het levende Woord gegeven heeft, waardoor we zijn volmaakte wil kunnen kennen. Zonder die kostelijke bijbel, het Woord van God, zouden we de gedachten van de Heer niet kunnen leren kennen.

In de bijbel maakt God ons bekend met alles wat Hij wilde, dat wij weten zouden. Daarom is het onmogelijk uit een andere bron de wil van de Heer te leren verstaan. Het Woord is het richtsnoer voor het christelijk leven, en de inwonende Heilige Geest geeft ons de kracht naar dit Goddelijk Woord te leven.

Het is verdrietig en beschamend dat vele gelovigen de studie van het Woord van God verwaarlozen, waardoor God hun geestelijk leven wil opbouwen. Daarom dringen we er bij alle gelovigen op aan het Woord dagelijks te onderzoeken, het systematisch en biddend te bestuderen en zo voedsel te vinden voor het geestelijk leven. We vinden daarin de gezonde melk en het voedende brood voor de ziel. Dat Woord is een lamp voor onze voet en een licht op ons pad. Indien we ons aan de invloed van dit Woord onttrekken, zullen we in de zonde vallen. Dan moeten we die zonde belijden en ook belijden, dat we het lezen van zijn Woord hebben verwaarloosd. En als we dit doen, zullen we in vertrouwen op zijn hulp het Woord onderzoeken en ware wijsheid en inzicht verkrijgen.

Vervuld met de Geest

“En wordt niet dronken van wijn, waarin losbandigheid is, maar weest vervuld met de Geest” (vs. 18).

De apostel brengt hier twee dingen voor onze aandacht, die een uiterlijke overeenstemming vertonen, maar toch zeer verschillend zijn. Iemand die dronken is van wijn, gedraagt zich totaal anders dan in normale omstandigheden. Hij doet dingen en zegt woorden, die hij in nuchtere toestand nooit gedaan of gezegd zou hebben, omdat de drankduivel zich van hem heeft meester gemaakt. Dit is vanzelfsprekend iets wat een christen in zijn leven niet mag toelaten.

Zijn leven behoort integendeel geheel onder de macht te staan van de Heilige Geest. Dan zal hij daardoor in staat zijn geestelijke woorden te spreken en heilige daden te verrichten, waartoe hij in eigen kracht nooit in staat zou zijn.

Vele ongelovigen zoeken valse vreugde en geluk in het gebruik van alcohol, waarin losbandigheid is. De drank legt beslag op de geest en het verstand, roofst de eer en verwoest ten slotte geest en lichaam.

Wat staan er in de bijbel niet een groot aantal waarschuwingen tegen dit drinken! “De wijn is een spotter, de drank een luidruchtige, ieder die zich daaraan overgeeft, is onwijs” (Spr. 20:1).

“Verkeer niet met wie zich te buiten gaan aan wijn. Bij wie is ach? bij wie is wee? bij wie is twist? bij wie geklaag? bij wie zijn wonden zonder reden? bij wie troebele ogen? Bij hen die laat opzitten bij de wijn, die komen om de gemengde drank te proeven. Zie niet naar de wijn, wanneer hij roodachtig fonkelt, wanneer hij in de beker parelt; vlot glijdt hij naar binnen, ten slotte bijt hij als een slang en spuwt gif als een adder. Dan zien uw ogen vreemde dingen en uw hart spreekt wartaal; gij zijt als een die in het hart der zee ligt, als een, die op het uiteinde van een ra ligt. Men heeft mij geslagen, ik voelde geen pijn, mij gebeukt, ik merkte niets; wanneer zal ik wakker worden? Dan zoek ik hem weer op (Spr. 23:20, 29-35).

Er zijn nog veel meer zulke plaatsen in Gods Woord, die duidelijk aantonen, dat zulke dingen bij gelovigen niet gevonden behoren te worden. Integendeel, de gelovige behoort voortdurend vervuld te zijn met de Heilige Geest. Laat niemand denken dat dit alleen een ervaring is, weggelegd voor een enkele begunstigde of een speciale groep van gelovigen; het is het voorrecht voor alle ware gelovigen en behoort daarom aller ervaring te zijn.

De noodzakelijkheid om ons te beijveren vervuld te zijn met de Geest, betekent echter niet, dat we steeds moeten bidden om de doop met de Heilige Geest. Iedere gelovige is immers gedoopt door de Heilige Geest: “Want ook wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt” (1 Kor. 12:13).

Men moet wel begrijpen, dat het vervuld zijn met de Heilige Geest niet betekent, dat we nu wonderen kunnen verrichten en in tongen kunnen spreken. “God heeft ons niet gegeven een geest van vreesachtigheid, maar van kracht, en van liefde, en van bezadigdheid” (2 Tim. 1:7). De werkzaamheid van de Heilige Geest is er in de eerste plaats op gericht “uit Christus te nemen en ons te verkondigen”. Hij brengt er ons toe de deugden, schoonheid en volmaaktheid van Christus te beschouwen en trekt op die wijze onze harten en genegenheden tot Hem, zodat wij Hem meer liefhebben en meer toegewijd aan Hem leven.

Hoe meer wij tijd nemen ons met Hem bezig te houden en zijn gezegende persoon te aanschouwen, hoe meer we naar zijn beeld zullen worden veranderd (2 Kor. 3:18).

Psalmen, lofzangen en geestelijke liederen

“Sprekende tot elkander in psalmen en lofzangen en geestelijke liederen, zingende en psalmende de Heer in uw hart” (vs. 19).

Welke heerlijke uitwerkingen heeft de inwonende Heilige Geest op de gelovigen! Als zij van die Geest vervuld zijn, hebben zij geen tijd om over iets anders te spreken dan over de Heer. Hij wil gaarne naar de zijnen luisteren, die Hij liefheeft, als zij tot elkander spreken over Hem en over zijn liefde en genade. “Dan spreken zij die de Heer vrezen onder elkander, ieder tot zijn naaste: De Here bemerkte het toch en hoorde het en er werd een gedenkboek voor zijn aangezicht geschreven, ten goede van hen, die de Here vrezen en zijn naam in ere houden” (Mal. 3:16).

De harten van de gelovigen, die vervuld zijn met de Geest, vloeien over met psalmen en liederen tot eer van de Heer. De wijze waarop zij tot elkaar spreken in geestelijke liederen is tot eer van de Heer en verkwikt hun eigen harten. Ik zal de Here zingen, zolang ik leef, ik zal mijn God psalmzingen, zolang ik nog ben; moge mijn overdenking Hem behagen. Ik zal mij in de Here verheugen” (Ps. 104:33, 34).

In zijn brief aan de Kolossers schrijft Paulus: “Het woord van Christus wone rijkelijk in u, in alle wijsheid elkander lerende en vermanende met psalmen, lofzangen, geestelijke liederen; in genade Gode zingende in uw harten” (hfdst. 3:16).

In Kolosse zien wij dat de psalmen, lofzangen en geestelijke liederen de vrucht zijn van het woord van Christus, dat in hen woont, terwijl dit in de brief aan de Efeziërs gezien wordt als een vrucht van de inwonende Heilige Geest. Dit is geen tegenstelling, want Woord en Geest gaan samen. De gelovige, die vervuld is met de Heilige Geest onderwerpt zich aan het woord, dat een richtsnoer is voor leven en wandel. Tot en onder elkander sprekende in liederen, doen wij in onze samenkomsten, waar we in de naam des Heren samen zijn en elkander in één geest zoeken op te bouwen.

Psalmen. Het volk van God in het oude testament zong uit het boek

der psalmen, en ongetwijfeld vinden we daarin prachtige uitingen, die ook de ervaringen zijn van de gelovigen op hun pelgrimsreis door deze wereld. Hoewel in de taal van de psalmen niet de positie van de gemeente en de daarmee verbonden zegeningen tot uitdrukking wordt gebracht, zijn er heel wat gedeelten die we kunnen zingen, omdat ze toepasselijk zijn op onze omstandigheden en geloofservaringen.

Lofzangen. Hierin worden niet onze omstandigheden en ervaringen bezongen, maar God onze Vader in zijn majesteit en heerlijkheid en

genade, en onze Heer Jezus Christus in al zijn volmaaktheden, zijn alles overtreffende liefde, en zijn werk der verlossing. Het zijn dus uitingen van lof en dank en aanbidding jegens God de Vader en de Heer Jezus Christus.

Geestelijke liederen. Deze liederen zijn, in tegenstelling tot de wereldse, gedicht over onderwerpen die het christelijk leven betreffen, zoals praktische heiligmaking, toewijding aan de Heer, geloofsvertrouwen in alle omstandigheden van het leven, het gebed, onderzoek van Gods Woord, verdieping van het geestelijk leven. Daartoe behoren ook de evangelisatielieder, waarin zondaars oproepen worden tot bekering en geloof in de Heer Jezus Christus.

Ook bij het zingen moeten we bedenken, dat de Heer verlangt te zien “waarheid in het binnenste”. Het belangrijkste is daarom niet de stem en de melodie, maar dat de woorden werkelijk opwellen uit een hart, dat gevuld is met de Heilige Geest. Het gaat erom, dat de Heer daarin verheerlijkt wordt: “Gode zingende in uw harten”.

Nog maar een korte tijd en de Heer zal toegezongen worden in de hemel met de woorden van het nieuwe lied. Maar reeds hier mogen we ons in Hem verblijden en daarvan uitdrukking geven in onze liederen.

“Dient de Here met vreugde, komt voor zijn aangezicht met gejubel. Gaat met een loflied zijn poorten binnen, zijn voorhoven met lofgevang, looft hem, prijst zijn naam” (Ps. 100).

“Welzalig het volk dat de jubelroep kent, zij wandelen Heer in het licht van uw aanschijn; in uw naam juichen zij de ganse dag” (Ps. 89:16, 17).

Dankbaar zijn en onderdanig

“Dankende te allen tijde voor alle dingen de God en Vader in de naam van onze Heer Jezus Christus” (vs. 20).

De gelovige, die met de Heilige Geest is vervuld, vindt altijd een reden tot lof en dank. Dit is een kenmerk van een werkelijk geestelijk leven in gezonde praktische heiligheid.

God wil dat wij in alle omstandigheden van ons leven dankbaar zijn. “Dankt God in alles, want dit is de wil van God in Christus Jezus over u” (1 Thess. 5:18). “Weest in geen ding bezorgd, maar laat uw begeerten in alles, door gebed en smeking, met dankzegging, bekend worden bij God” (Fil. 4:6).

Als wij ons volkomen onderwerpen aan de wil van God en aan de werkzaamheid van de Heilige Geest kunnen we volkomen rustig zijn in de wetenschap, dat alle dingen medewerken ten goede voor hen die God liefhebben (Rom. 8:28). Laten wij ook op dit punt onze harten onderzoeken. Danken wij God voor alles? Danken wij Hem voor moeilijkheden en lijden, zoals wij Hem danken voor rust en vrede? Het is heel gemakkelijk Hem voor sommige dingen te danken, maar het is beschamend voor ons, als we in andere omstandigheden opstandig worden en murmureren, omdat ze met onze menselijke verlangens niet in overeenstemming zijn. Maar ook daarin zijn verborgen zegeningen voor onze ziel en past ons dankzegging, ook al begrijpen wij het nog niet.

Als iemand ziek is en een operatie moet ondergaan, zal die operatie ongetwijfeld pijn en ongemak veroorzaken. Maar hij onderwerpt er zich aan, omdat hij weet dat hierdoor zijn ziekte genezen en zijn leven gespaard kan worden, en hij zal de chirurg dankbaar zijn voor de pijnlijke behandeling.

Zo gaat het ook met ons in geestelijk opzicht, als onze God en Vader ons in moeilijke omstandigheden brengt, om ons te reinigen van dingen, die ongezond zijn voor ons geestelijk leven. Hij is de landman, die de vruchtdragende ranken snoeit, opdat zij meer vrucht dragen. Hij is onze liefhebende Vader, die van het begin het einde weet en daarom alles bewerkt voor ons bestwil en tot ons nut.

Moge de Heer ons dus bewaren voor een ontevreden en opstandige geest. Laten we integendeel dankbaar zijn jegens onze God en Vader, en die dankzegging brengen in de naam van onze Heer Jezus Christus.

“Elkander onderdanig zijnde in de vreze van Christus” (vs. 21).

Een ander kenmerk van het vervuld zijn met de Heilige Geest is, dat zulke gelovigen elkander onderdanig zijn. Gelovigen, die in de naam van de Heer Jezus vergaderd zijn, zullen dit moeten kunnen waarnemen. Want dit aan elkaar onderworpen zijn in de vreze des Heren, zal ons bewaren voor tweedracht en verdeeldheid, voor zelfzucht, jaloersheid en bitterheid.

Het onderworpen zijn aan de Heer Jezus, onze Meester, zal er ons toe brengen ook aan elkander onderdanig te zijn, als we de ander uitnemender achten dan onszelf.

Samenvattend kunnen we dus zeggen, dat de gelovige, die vervuld is met de Heilige Geest, een gelovige is die is vervuld met blijdschap (vs. 19), vervuld is met lof en dank (vs. 20), en onderdanig is (vs. 21).

Dit zijn de normen voor het ware geestelijk leven.

Hoofdstuk 5:22-6:9 -- Familieverhoudingen in het christelijk gezin

De vrouw

“Gij, vrouwen, weest aan uw eigen mannen onderdanig als aan de Heer” (vs. 22).

Met dit vers begint de Heilige Geest zijn onderwijs over familiebetrekkingen en banden in het christelijk gezin. De Heer, die zijn bijzondere zegen en vrede schenkt aan ieder persoonlijk, wil dat ook het christelijk gezin van deze zegeningen geniet.

Zoals Hij een plaats wil innemen in onze harten, wil Hij ook zijn plaats hebben in onze huizen. Gelukkig te prijzen is het christelijk gezin, waar Christus de plaats inneemt waarop Hij recht heeft. De enige mogelijkheid om zeker te zijn van de zegen des Heren in onze gezinnen, ligt daarin dat we de Heer de eerste plaats geven en ons aan zijn Woord onderwerpen.

Dit onderwerp staat niet los van het voorgaande vers: “elkander onderdanig zijnde in de vreze des Heren”. Integendeel, deze gedachte is ook normatief voor debetrekkingen en wederzijdse verplichtingen van de leden van het gezin.

Daarom begint de apostel zijn onderwijs over dit onderwerp, door zich eerst tot de vrouw te richten en haar te wijzen op de plicht van onderdanigheid. Deze duidelijke uitspraak stuit in onze dagen op verzet, en veel vrouwen, vooral in meer ontwikkelde kringen, zijn daardoor van God en zijn Woord verwijderd geraakt. Maar de gelovige vrouw behoort dit Woord ter harte te nemen, opdat Christus in haar mag wonen en zij weten mag, hoe zij in alle dingen heeft te handelen.

Het is mogelijk, dat een vrouw verstandiger is dan haar man, maar als dit betere inzicht gepaard gaat met onderdanigheid, zal zij daardoor voor hem tot zegen zijn. Ja, zelfs als een vrouw een man heeft die geen ware gelovige is, moet zij hem onderdanig zijn en hem zo door haar Goddelijk gedrag voor Christus winnen (1 Petr. 3:1, 2). Dit betekent natuurlijk niet, dat zij met een ongelovige zou mogen trouwen. Een vrouw is vrij te trouwen wie zij wil, maar alleen in de Heer. (1 Kor. 7:39). En in 2 Kor. 6 vinden we de waarschuwing geen ongelijk juk aan te trekken met ongelovigen.

God zei tot Eva: “Naar uw man zal uw begeerte uitgaan, en hij zal over u heersen” (Gen. 3:16). Zij immers had de grenzen overtreden, die God haar gesteld had, en zo haar zwakheid bewezen toen ze toegaf aan de verleiding van Satan, ofschoon haar een plaats van onderwerping gegeven was.

Daarom schrijft de apostel ook: “De vrouw late zich leren in stilheid, in alle onderdanigheid; doch ik laat aan een vrouw niet toe, dat zij lere, noch over de man heerse, maar ik wil, dat zij in stilheid zij. Want Adam is eerst gemaakt, daarna Eva; en Adam is niet verleid, maar de vrouw, verleid zijnde is in overtreding geweest” (1 Tim. 2:11-14). Adam at vrijwillig, maar Eva werd verleid, en dit toonde, dat de vrouw gemakkelijker verleid wordt dan de man, omdat zij zich meer laat leiden door haar gevoelens dan door haar verstand.

De vrouw heeft haar gezegende plaats in het gezin, waar gebeden wordt en het Woord wordt gelezen en van harte gehoorzaamd. De onderdanigheid van de vrouw is geen dienstbaarheid of slavernij, maar een onderdanigheid, die voortvloeit uit liefde. Het sieraad van de gelovige vrouw is haar onderdanigheid aan de man “in de Heer”, is dus een gevolg van haar onderdanigheid aan de Heer Zelf. Dit wordt zeer duidelijk uit Kol. 3:18: “Gij, vrouwen, weest uw mannen onderdanig, gelijk het betaamt in de Heer”.

Dit toont ook, dat haar onderdanigheid aan de man niet mag leiden tot ongehoorzaamheid aan de Heer, want wij moeten God meer vrezen dan mensen. De onderdanigheid van de vrouw moet dus een uitvloeisel zijn van haar onderdanigheid aan de Heer Zelf.

Wederzijdse plichten

“Want de man is het hoofd van de vrouw, gelijk ook Christus het hoofd van de gemeente is: hij is de behouder van het lichaam. Maar gelijk de gemeente aan Christus onderdanig is, zo ook de vrouwen aan haar eigen mannen in alles” (vs. 23, 24).

Hier noemt de apostel de reden waarom de vrouw aan haar man onderdanig moet zijn. Zoals onze Heer Jezus Christus het hoofd van de gemeente is, zo is de man het hoofd van de vrouw. En zoals Christus die gemeente liefheeft en voor haar welzijn zorgt zolang zij op aarde is, zo is dit ook de taak van de man ten opzichte van zijn vrouw. De plaats als hoofd is hem niet gegeven om over haar te regeren, haar ruw te behandelen, maar integendeel om voor haar te zorgen en bekommerd te zijn

om haar welzijn en geluk. Aan de andere kant is het de plicht van de vrouw haar man in alles onderdanig te zijn, zoals de gemeente onderdanig is aan Christus.

Welk een mooie en verheven taal gebruikt de Heilige Geest, wanneer Hij spreekt over de wederzijdse verplichtingen van man en vrouw in het huwelijk. Deze heilige huwelijksverhouding behoort een beeld te zijn van de betrekking tussen Christus en zijn gemeente.

We hebben in het eerste hoofdstuk gezien dat deze betrekking wordt voorgesteld onder het symbool van een lichaam. Christus, verheerlijkt aan de rechterhand van God in de hemelse gewesten is daarvan het hoofd en de ware gelovigen zijn de leden.

Verder vinden we in hoofdstuk twee deze betrekking voorgesteld onder het beeld van een gebouw, waarvan Christus de hoeksteen is en de gelovigen samengevoegd zijn tot een woonplaats van God in de Geest.

Maar in dit hoofdstuk zien we die betrekking voorgesteld in de verhouding van man en vrouw. De Heer Jezus Christus Zelf is de hemelse bruidegom en de gemeente is zijn bruid, die Hij liefheeft en voor wie Hij Zichzelf overgaf. Spoedig zal de bruiloft plaats vinden van de bruid des Lams met haar gezegende bruidegom (Openb. 19:7-9).

De man

“Gij, mannen, hebt uw eigen vrouwen lief, zoals ook Christus de gemeente heeft liefgehad en zichzelf voor haar heeft overgegeven” (vs. 25).

Het is de plicht van de vrouw aan haar man onderdanig te zijn, zoals de gemeente aan Christus. Maar het is ook de plicht van de man om zijn vrouw lief te hebben, zoals Christus de gemeente liefheeft. Voor allebei vinden we hier de norm.

Christus heeft de gemeente liefgehad met een liefde, die sterker was dan de dood. Ja, daar zien we juist de grote macht en diepte van die liefde. Als de man zó zijn liefde tot zijn vrouw toont, zal zij zich graag aan hem onderwerpen.

De gelovige, in wiens leven Christus als Heer gezien wordt, zal zich in onzelfzuchtige, opofferende liefde geven voor zijn vrouw, daardoor haar hart en genegenheden winnen en ontdekken, dat zij van haar kant hem wil behagen en met hem samenwerken. Zou er een gelukkiger huis gevonden kunnen worden dan waar deze toestand aangetroffen wordt?

Kan een man hartelijke samenwerking van zijn vrouw verwachten, als hij ruw en ongevoelig is jegens haar? “Mannen, hebt uw vrouwen lief en weest niet bitter tegen haar” (Kol. 3:19). Kan bitterheid en ruwheid een stimulans zijn voor de vrouw in volle overgave met haar man samen te werken? Het is alleen de liefde, die het hart van de vrouw kan bereiken en er haar toe zal brengen zich volledig aan haar man te geven en toe te wijden. De mate waarmee Christus de gemeente heeft liefgehad, en Zichzelf heeft overgegeven, moet voor de man de norm zijn van de liefde voor zijn vrouw.

In het leven en de dienst van Paulus was Christus alles. Daarom kan hij niet anders, ook bij het bespreken van dit onderwerp, dan de persoon van Christus voorstellen in zijn wondergrote liefde. Als de liefde van de man beslag weet te leggen op het hart van de vrouw, zal zijn liefde beantwoord worden met haar volledig vertrouwen en het verlangen om door hem geliefd te worden. Hoeveel te meer behoren wij onze liefde jegens onze hemelse bruidegom te tonen in een volkomen onderwerping aan Hem!

De Heer gaf voor de gemeente niet alleen alles wat Hij bezat, maar Hij gaf Zichzelf. Hij leed niet alleen voor haar, maar gaf zijn leven voor haar. Hoe wonderbaar is uw liefde, Heer Jezus. Voor ons gaaf t Gij uw leven, opdat wij leven zouden, opdat wij het leven zouden hebben en het overvloedig zouden hebben. Lof en eer zij uw aanbiddelijke naam!

Welk een heerlijke verlossing, welk een heerlijke gevolgen had zijn overgave in liefde. Nu ziet God de gemeente voor Zich zonder zonde, want haar zonden zijn voor eeuwig uitgewist. Het werk der verlossing is volbracht. Satan is overwonnen, de toorn en het gericht heeft afgedaan. Het

handschrift dat tegen ons was, bestaande in inzetten is aan het kruis genageld en de vijandschap is voor altijd te niet gedaan. Als resultaat hiervan ontstond de nieuwe mens. De Goddelijke grondslag hiervoor is gelegd door het offer van Christus voor ons. Wij zijn nabij gebracht door het kostbare bloed van Christus.

Laten we nooit vergeten, dat de betekenis van onze verlossing geheel verankerd ligt in de kostbaarheid voor God van de persoon van de Heer Jezus Christus. Dat wat de waarde en kostbaarheid geeft aan zijn werk is wat Hij is in Zichzelf, in zijn heerlijke persoon. Want wat onze harten in liefde voor Hem doet ontgloeien, en ons brengt tot toegewijde dienst, is niet enkel gelegen in wat Hij voor ons *deed*, maar ook wat Hij in zijn persoon voor ons is.

Het werk van Christus

“Opdat Hij haar heiligde, haar reinigende door de wassing van het water door het woord” (vs. 26).

De liefde van Christus voor zijn gemeente is een eeuwige liefde. Die liefde bracht Hem er toe Zichzelf voor haar over te geven, toen Hij haar verlossing volbracht op het kruis van Golgotha. Dat werk werd eens en voor altijd gedaan en hoeft nooit herhaald te worden, “want door één offerande heeft Hij voor altijd volmaakt degenen die geheiligd worden” (Hebr. 10:14).

Maar die liefde hield daarmee niet op. Zij blijft dezelfde in het heden en in de toekomst. In het verleden verloor Hij de gemeente door zijn sterven, in het heden bewijst Hij die liefde door de gemeente te heiligen en te reinigen door zijn Woord, en in de toekomst zal Hij die bewijzen door de gemeente te verheerlijken bij zijn wederkomst.

Heiligen. We moeten opmerken dat het woord “heiligen” tweeërlei betekenis heeft. Op grond van zijn werk zijn wij geheiligd, zijn wij volkomen heilig voor God geworden. In Christus is dit onze onveranderlijke, eeuwige positie. Maar door zijn Geest werkt de Heer ook voortdurend in ons, om in ons leven een toestand van praktische heiligheid te voorschijn te brengen. Hoe meer we de Heilige Geest toelaten in ons leven heerschappij te voeren, hoe meer we zullen toenemen in een leven van praktische heiliging. Daarom moeten we ons voortdurend beijveren in heiligheid te wandelen.

Reinigen. Ef. 5:26 toont ons welk een enorme waarde en betekenis het Woord van God voor ons heeft.

Toen wij tot geloof kwamen, ondergingen wij het bad der wedergeboorte en vernieuwing van de Heilige Geest (Titus 3:5). Dit bedoelde Christus, toen Hij tot Nicodemus zei: “Voorwaar, voorwaar, ik zeg u: zo iemand niet geboren wordt uit water (het Woord van God) en Geest (de Heilige Geest), kan hij het koninkrijk Gods niet ingaan” (Joh. 3:5). Deze wassing door het bad der wedergeboorte heeft plaats gevonden, toen we Christus als Heiland en Verlosser aannamen en kan niet meer worden herhaald.

Maar wij hebben wel voortdurend nodig de reiniging door het Woord: “Die geheel gewassen is, heeft niet nodig dan de voeten te wassen” (Joh. 13:10).

Het is wel duidelijk dat met “wassing van het water” hier niet de doop bedoeld wordt. De apostel verklaart dit duidelijk door te zeggen: “de wassing van het water door het woord”.

Het is altijd nodig het Woord van God biddend te lezen. De psalmist zegt: “De wet des Heren is volmaakt, zij verkwikt de ziel; de getuigenis des Heren is betrouwbaar, zij schenkt wijsheid aan de onverstandige... Ook laat uw knecht zich daardoor ernstig vermanen, in het houden er van ligt rijke beloning” (Ps. 19:8, 12).

Onberispelijk en heilig

“Opdat Hij de gemeente Zichzelf zou voorstellen, verheerlijkt, geen vlek of rimpel of iets dergelijks hebbende, maar opdat zij heilig en onberispelijk zou zijn” (vs. 27).

De Heer Jezus gaf Zichzelf voor de gemeente en dronk voor haar de bittere beker der gramschap van God. Dit was noodzakelijk om zijn Goddelijk doel met haar te bereiken. Als de grote hogepriester is Hij nu bezig die gemeente te heiligen en te reinigen door de wassing van het water door het woord. Ook dit is noodzakelijk om Zichzelf de gemeente heilig en onberispelijk voor te kunnen stellen.

Daarboven, in de heerlijkheid, zal Hij Zich verheugen die gemeente bij Zich te hebben. Daar zal ook de gemeente, de bruid, de vrouw des Lams, zich verblijden in haar volmaakte, eeuwige zegen.

Dan zal die gemeente deel hebben aan zijn heerlijkheid, zoals Hij op aarde sprak in zijn gebed tot de Vader: “Ik heb hun de heerlijkheid gegeven, die Gij mij gegeven hebt. Vader, ik wil, dat waar ik ben, ook die bij mij zijn, die Gij mij gegeven hebt, opdat zij mijn heerlijkheid mogen aanschouwen, die Gij mij gegeven hebt” (Joh. 17:22, 24).

Johannes zag, toen hij als gevangene op het eiland Patmos vertoefde, de bruid, de vrouw des Lams, “hebbende de heerlijkheid Gods” (Openb. 21:11). Dan zal de gemeente geen heiliging en reiniging meer nodig hebben, want daar is de volmaaktheid bereikt. Daar zal de gemeente geen zwakheid meer hebben, die haar hier kenmerkt, en alle vlekken en rimpels zullen verdwenen zijn. De gezegende bruidegom zal haar aanschouwen in al haar schoonheid.

Maar reeds nu we nog op aarde zijn, en zo lang wij daar zijn, wil Hij door zijn Geest in ons bewerken dat wij heilig, in de vreze Gods, voor Hem gevonden worden, totdat wij in de heerlijkheid aankomen en daar volmaakt onberispelijk zullen zijn.

De Goddelijke norm der liefde

“Alzo zijn ook de mannen schuldig hun eigen vrouwen lief te hebben, gelijk hun eigen lichamen. Wie zijn eigen vrouw liefheeft, heeft zichzelf lief. Want niemand heeft ooit zijn eigen vlees gehaat, maar hij voedt en koestert het, evenals ook Christus de gemeente” (vs. 28, 29).

Hier brengt de apostel ons de Goddelijke norm voor de aandacht, waarnaar mannen hun vrouwen behoren lief te hebben. Zoals Christus de gemeente, die zijn lichaam is, heeft liefgehad, en Zich voor haar heeft overgegeven, opdat Hij haar blijdschap zou geven en zij deelgenoot met Hem zou zijn in zijn heerlijkheid, zo moeten mannen hun vrouwen liefhebben als hun eigen lichaam.

De Heer Jezus stelde deze waarheid in het licht op een bijzonder mooie wijze, toen Hij tot de farizeeën zei: “Hebt gij niet gelezen, dat Hij, die ze gemaakt heeft, ze van den beginne gemaakt heeft man en vrouw, en gezegd heeft: Daarom zal een mens vader en moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen, en die twee zullen tot één vlees zijn, zodat zij niet meer twee zijn, maar één vlees?” (Matth. 19:4-6).

Dus zijn man en vrouw één lichaam. Daarom moeten de mannen met hun vrouwen omgaan naar dit beginsel, dat zij hun vrouwen liefhebben als hun eigen lichamen. Wie zijn vrouw liefheeft, heeft zichzelf lief, en omgekeerd, wie haar hoont en minacht, hoont en minacht zichzelf.

Het is vanzelfsprekend, dat ieder zijn eigen lichaam liefheeft. Niemand met een gezond verstand zal zijn eigen lichaam haten en veronachtzamen, maar het integendeel verzorgen, “voeden en koesteren”. Daarom moet de gelovige man voor zijn vrouw zorgen, en alles doen wat hij kan om haar gelukkig te maken, want zij is zijn lichaam. De Heilige Geest toont ons hier de Heer Jezus als het volmaakte voorbeeld, want Hij draagt altijd zorg voor de gemeente, die zijn lichaam is. Hij voedt en koestert haar en gebruikt alle middelen der genade tot haar welzijn.

Het is een vertroostende en bemoedigende gedachte, te weten, dat de Heer Jezus, het verheerlijkte hoofd in de hemel, elk lid van zijn lichaam voedt en koestert, zolang het in deze wereld vertoeft. Welk een Goddelijke garantie!

Een nauwe verbinding

“Want wij zijn leden van zijn lichaam, van zijn vlees en van zijn benen” (vs. 30).

Hier vinden we de reden waarom Christus zijn gemeente voedt en koestert; het is omdat wij leden zijn van zijn lichaam, van zijn vlees en van zijn benen.

Zoals Eva uit Adam werd geformeerd, zo is de gemeente uit Christus ontstaan. God had een rib uit Adams zijde genomen en daaruit Eva gemaakt, zodat Adam van haar zeggen kon: “Dit is been van mijn gebeente en vlees van mijn vlees; deze zal “mannin” heten, omdat zij uit de man genomen is” (Gen. 2:23). Wij zijn even nauw met Christus verbonden als Eva dat met Adam was. Welk een kostelijke eenheid.

De woorden “van zijn vlees en van zijn benen” betekenen niet dat Christus vlees werd zoals wij zijn, maar dat wij leden zijn geworden van zijn lichaam, van zijn vlees en van zijn benen - een intieme verbinding met de opgewekte en verheerlijkte Christus in de hemel. Wij zijn een deel van Hem geworden, nauw met Hem verbonden, nu Hij is in de tegenwoordigheid van God. Zulk een verbinding met Hem kon nog niet bestaan toen Hij op aarde rondging.

De vleeswording van Christus en zijn deelnemen aan ons menselijk lichaam is een waarheid, die niet in de brief aan de Efeziërs wordt geleerd, maar in Hebr. 2.

Het huwelijk

“Daarom zal een mens zijn vader en moeder verlaten, en zijn vrouw aanhangen, en die twee zullen tot één vlees zijn” (vs. 31).

De apostel haalt hier de woorden aan, die Mozes gebruikte, toen hij beschreef dat Eva tot Adam werd gebracht.

Onze gezegende Heer haalde dezelfde woorden aan en drukte daarop zijn stempel, toen Hij zei: “en die twee zullen tot één vlees zijn, zodat zij niet meer twee, maar één vlees zijn. Hetgeen dan God heeft samengevoegd, scheidde de mens niet” (Mark. 10:7-9).

Wat kan aan deze woorden van de Heer worden toegevoegd? De grote leraar heeft gesproken, en daaraan hebben alle groten der aarde zich in gehoorzaamheid te onderwerpen. Hij herstelde de heiligheid van het huwelijk zoals het was voor de zonde in de wereld kwam.

De heilige huwelijksband tussen man en vrouw is de intiemste betrekking die er bestaat, intiemer zelfs dan die tussen ouders en kinderen.

“Deze verborgenheid is groot, maar ik zeg dit op Christus en de gemeente” (vs. 32).

Het woord “verborgenheid” komt herhaaldelijk in deze brief voor. In hoofdstuk 1:9 vinden we de verborgenheid van zijn wil, in hoofdstuk drie zegt Paulus, dat hij inzicht had in de verborgenheid (vs. 3), terwijl hij daarna verder spreekt over de verborgenheid van Christus (vs. 4) en over de bedeling der verborgenheid (vs. 9).

Hier spreekt hij over een verborgenheid “die groot is”. Daarbij doelt hij stellig niet op de huwelijksverhouding, maar op de betrekking tussen Christus en de gemeente. Dit blijkt duidelijk uit wat volgt: “ik zeg dit op Christus en op de gemeente”.

Toch is niet tegenstaande dit, de huwelijksverbinding tussen man en vrouw een heilige band, door God Zelf gelegd, waarvan de Heer Jezus zei: “Wat God samengevoegd heeft, scheidde de mens niet”.

“Zo dan ook gij, een ieder van u hebbe zijn eigen vrouw zo lief als zichzelf; en wat de vrouw aangaat, dat zij de man vreze” (vs. 33).

De Heilige Geest legt er nog eens weer de nadruk op dat man en vrouw beiden hun wederzijdse verplichtingen ten opzichte van elkaar uitoefenen. Dit is een belangrijke zaak en voorwaarde voor een gelukkig gezinsleven. Wij vinden deze vermaning ook in andere schriftgedeelten, want God wil niet alleen verheerlijkt worden in het leven van individuele personen, maar ook in onze gezinnen als zodanig.

In het eerste gedeelte van 1 Petrus 3 vinden we ook deze vermaning en hij voegt er aan toe: “Opdat uw gebeden niet verhinderd worden” (vs. 7).

Hoe belangrijk is dit woord!

Als in een christelijk gezin deze Goddelijke orde niet in acht genomen wordt, man noch vrouw hun persoonlijke verantwoordelijkheid in praktijk brengen, en hun verhouding dus niet is zoals zij behoort te zijn, zullen hun gebeden stellig nooit de troon der genade bereiken.

Daarentegen zal in het christelijke gezin, waar die Goddelijke orde in acht genomen wordt, gebeden en dankzeggingen en lofliederen als reukwerk opstijgen en aangenaam zijn voor God de Vader en onze Heer Jezus Christus.

Welk een zegen is er weggelegd voor man en vrouw, die met hun kinderen, als God hun die gegeven heeft, samen neerknielen tot dank en gebed, en samen lofliederen zingen en het Woord van God lezen! Het ware te wensen dat het in alle christelijke gezinnen zo toeging!

“Welzalig ieder die de Here vreest, die in zijn wegen wandelt, want gij zult eten de opbrengst van uw handen; welzalig gij, het zal u welgaan. Uw vrouw zal zijn als een vruchtbare wijnstok binnen in uw huis; uw zonen als olijscheuten rondom uw dis. Zie, zo zal de man gezegend worden, die de Here vreest” (Ps. 128:1-4).

Kinderen

“Gij, kinderen, weest uw ouders gehoorzaam in de Heer; want dit is recht” (hfdst. 6:1).

De eerste negen verzen van het hoofdstuk 6 staan in nauwe betrekking tot het laatste gedeelte van het voorgaand hoofdstuk, omdat de apostel hier voortgaat in bijzonderheden te spreken over de verplichtingen in het gezinsleven.

In de voorafgaande verzen sprak hij reeds over de wederzijdse verplichtingen van man en vrouw.

Het uitgangspunt is het huwelijk, als vrucht daarvan worden kinderen geboren en de wederzijdse verplichtingen worden hier aangetoond. Zoals het de plicht is voor de man zijn vrouw lief te hebben, en voor de vrouw aan haar man onderdanig te zijn, is het ook de plicht van de kinderen onderdanig en gehoorzaam te zijn aan hun ouders. Dit hoort een kenmerk te zijn van de kinderen, jongens en meisjes, die in een christelijk gezin worden opgevoed.

In de brief aan de Romeinen, en ook in de tweede brief aan Timotheüs, vinden we een lange zondenlijst. De eerste handelt over de zonden van de heidenen, die de ware, levende God niet kennen, en daaronder vinden we ongehoorzaamheid aan de ouders (Rom. 1:29-31). De tweede lijst beschrijft de mensen, die in de gevaarlijke tijd der laatste dagen leven, de tijd van Laodicéa. Ook daarin neemt de ongehoorzaamheid aan de ouders een grote plaats in (2 Tim. 3:2).

Dit is één van de tekenen der laatste dagen. Het hart van de mensen is niet veranderd. Wat gezegd kon worden van de heidenen en afgodendienaars uit de oude tijd, geldt nog voor de mensen van onze tijd, die van het zogenaamde christendom en modernisme.

Maar de apostel spreekt tot hen, die de Heer Jezus kennen. Hij spreekt immers over “gehoorzamen in de Heer”, en we kunnen geen gehoorzaamheid in de Heer verwachten van hen die Hem niet kennen, noch met Hem in betrekking staan.

Er worden twee redenen in het Woord van God gegeven, waarom de kinderen hun ouders moeten gehoorzamen. De eerste vinden we hier: “want dit is recht”, en de tweede in Kol. 3:20: “want dit is welbehaaglijk in de Heer”.

Zoals in alles, is de Heer Jezus Christus Zelf het volmaakte voorbeeld, want Hij was gehoorzaam en onderdanig aan zijn moeder Maria en haar man Jozef, zoals we lezen in Luk. 2:51: “En hij ging met hen af, en kwam te Nazareth, en hij was hun onderdanig”.

Het was te wensen, dat alle kinderen hierin het voorbeeld van de Heer volgden in de wetenschap, dat dit recht is. En als gehoorzaamheid recht is, dan is ongehoorzaamheid zonde.

“Eer uw vader en moeder”, - hetwelk het eerste gebod is met een belofte” “opdat het u welga, en gij lang leeft op de aarde” (vs. 2, 3).

Hier legt de apostel de nadruk op de grote belangrijkheid in Gods ogen, dat kinderen hun ouders eren. De eerste vier van de tien geboden, hoe belangrijk zij ook zijn, bevatten geen beloften voor het onderhouden daarvan. Maar in het vijfde gebod, dat spreekt over het eren van de ouders, vinden we die wel (Ex. 20:12).

Als God wilde dat onder het oude verbond de kinderen hun ouders eerden, zou dit dan minder gelden voor het nieuwe testament?

Zoals aan onze gehoorzaamheid aan de Heer een zegen verbonden is, heeft gehoorzaamheid van de kinderen aan hun ouders voor hen goede gevolgen, en daarom moeten gelovige kinderen hun ouders gehoorzamen en eren.

Maar omgekeerd heeft ongehoorzaamheid aan de ouders zijn slechte gevolgen. We lezen in Spreuken 20:20 de waarschuwende woorden: “Wie zijn vader en zijn moeder vervloekt, diens lamp wordt uitgeblust ten tijde der dichte duisternis”. En in Spr. 30:17: “Het oog dat de vader bespot en de gehoorzaamheid aan de moeder veracht, dat zullen de raven der beek uitpikken en de jonge arenden opeten”.

Mochten toch alle kinderen, jongens en meisjes, ook bij het volwassen worden, hun ouders gehoorzamen en eren, daarin Gods goedkeuring wegdragen, en de kracht van zijn belofte ondervinden.

160

Vaders

“En gij, vader, verwekt uw kinderen niet tot toorn, maar voedt hen op in de tucht en vermaning des Heren” (vs. 4).

Hebben de kinderen hun verplichting jegens de ouders, dezen zijn ook geroepen niet ruw met hun kinderen om te gaan. Zowel de vaders als de moeders moeten in nauwe gemeenschap met de Heer leven, opdat Hij hun de nodige genade en wijsheid kan geven bij de opvoeding van hun kinderen.

Het is zeer ernstig, als ouders zorgeloos zouden zijn wat de opvoeding van hun kinderen betreft. Het zal hun onzegbaar verdriet en het gericht van God brengen, zoals dit gebeurde met de priester Eli en zijn gezin (1 Sam. 2:27-36).

Maar aan de andere kant moeten ouders ook niet te hard zijn jegens hun kinderen. Wanneer correctie en tucht noodzakelijk zijn, moet dit nooit gedaan worden in verbitterde boosheid, maar in liefde, die alleen het geluk van het kind op het oog heeft.

Vaak treden vaders hard tegen hun kinderen op, zijn onredelijk in hun straf en slaan in een boze bui en woede. Handelt God de Vader met ons op deze wijze? Zulke ouders zullen een struikelblok zijn voor hun kinderen en hen van de Heer verwijderen. “Gij, vaders, tergt uw kinderen niet, opdat zij niet moedeloos worden” (Kol. 3:21).

Laten de ouders er zich dus van onthouden hard tegen hun kinderen te spreken of hen hard te behandelen. Laten zij ook van hun kinderen geen dingen eisen, die hun krachten te boven gaan, alsof zij volwassenen zijn, zoals zijzelf. Maar laten zij rekening houden met hun leeftijd en bevattingsvermogen. Ouders zijn geroepen hun kinderen op te voeden in de tucht en vermaning des Heren, en daarbij niet vergeten, dat zij ook eenmaal kinderen waren, voor zij ouders werden. Zoals hun ouders een geduld en lankmoedigheid nodig hadden bij hun opvoeding, moeten zij dit nu beoefenen bij hun eigen kinderen.

Vaders en moeders moeten voor en met hun kinderen bidden. Zij moeten bedacht zijn op hun geestelijk en lichamelijk welzijn van hun geboorte af, de hele kinderleeftijd door tot in hun volwassenheid. Ouders moeten er de tijd voor nemen om hun kinderen op de goede weg te leiden, hen aanmoedigen het goede soort boeken te lezen en hen te waarschuwen tegen literatuur, die een slechte invloed kan hebben op hun geestelijk leven, hun persoonlijkheid en gedrag. Zij moeten op de hoogte zijn van de liefhebberijen van hun kinderen en daarin belangstellen, ze behulpzaam zijn bij het kiezen van hun vrienden. De ware christelijke opvoeding is zó waardevol en kan door niets anders vervangen worden. De ouders moeten deze opvoeding en het onderwijs uit de Heilige Schrift aangaande geloof in Jezus Christus en een christelijke wandel niet overlaten aan de zondagsschool, bijbelklas of gemeentelijke samenkomst. Zij moeten de eersten zijn om het Goddelijk zaad in de

ontvankelijke harten te zaaien en ze er zo toe te brengen, dat zij de Heer Jezus als hun persoonlijke verlosser aannemen

Elke aardse erfenis, die ouders aan hun kinderen kunnen nalaten, is waardeloos vergeleken bij het kostbaarste, dat zij hun kinderen kunnen geven, en dat is ze op te voeden in de tucht en vermaning des Heren. En dat niet alleen met woorden, maar vooral ook door een goed voorbeeld. Kinderen moeten in hun ouders het duidelijkste voorbeeld zien van een heilig en God gewijd leven. De Heer Jezus zei: “Het is niet de wil van uw hemelse Vader dat één van deze kleinen verloren zou gaan” (Matth. 18:14). En Hij gaf deze duidelijke instructie: “Laat de kinderen tot mij komen, en verhindert ze niet, want voor dezulken is het koninkrijk der hemelen” (Mark 10:14).

Wij hebben in Timotheüs een prachtig voorbeeld van opvoeding van de kinderen thuis, en de vruchten daarvan. Want Paulus schrijft aan hem: “Doch gij, blijft in wat ge geleerd hebt, en waarvan gij overtuigd zijt, wetende van wie gij het hebt geleerd, en omdat gij van kindsbeen af de Heilige Schriften kent, die u wijs kunnen maken tot behoudenis, door het geloof, dat in Christus Jezus is” (2 Tim. 3:14, 15). Ongetwijfeld had Timotheüs gehoorzaamheid en eerbied voor zijn ouders geleerd uit de Heilige Schrift, toen hij als kind aan de knieën van zijn moeder en grootmoeder zat (2 Tim. 1:5). Zij hebben hem opgevoed in de tucht en vermaning des Heren. Hij heeft de Schriften thuis geleerd en stellig zullen zijn moeder en grootmoeder een grote beloning ontvangen voor de rechterstoel van Christus.

Slaven of dienstknechten

“Gij, slaven, weest uw heren naar het vlees gehoorzaam met vreze en beven, in eenvoudigheid van uw hart, als aan Christus” (vs. 5).

De apostel vervolgt zijn onderwijs over onderworpenheid en gehoorzaamheid, en past dit nu toe op de slaven ten opzichte van hun meesters. Ongetwijfeld is dit onderricht niet alleen toe te passen op de verhouding van slaven en meesters, maar ook op die van werknemers en werkgevers, van knechten en bazen, van ambtenaren en chefs. Dit blijkt duidelijk uit vers acht: “hetzij slaaf, hetzij vrije”. Als ieder dit Goddelijk beginsel in acht zou nemen, zouden er heel wat problemen tussen werknemers en hun werkgevers voorkomen worden, met hun gevolgen van oproer en revolutie.

In de tijd dat de apostel deze brief schreef, was de slavenhandel een gewone zaak in heel de wereld, en in het bijzonder in het Romeinse rijk, dat toen het hoogtepunt van zijn macht had bereikt. Deze toestand was niet naar de wil van God, want Hij wil dat alle mensen vrij zijn. Toch liet de geest van het evangelie de slaven niet toe tegen hun meesters op te staan. Maar in de brief van Paulus aan Filémon vinden we Gods gedachten ten aanzien van de vrijmaking van slaven, niet door dwang, maar door liefde en vrede. Paulus dringt er bij Filémon op aan, om de ongehoorzame slaaf Onesimus weer aan te nemen, “niet langer als een slaaf, maar als meer dan een slaaf, als een geliefde broeder, vooral voor mij, en hoeveel te meer dan voor u, zowel in het vlees als in de Heer. Indien gij dan mij voor een deelgenoot houdt, neem hem aan als mij” (vers 16, 17).

Zo schrijft hij ook in de eerste brief aan de Korinthiërs: “Een ieder blijve in de roeping waarin hij geroepen is. Zijt gij als slaaf geroepen, bekommer u daarover niet; wanneer gij ook vrij kunt worden, gebruik dat liever. Want de slaaf, die in de Heer geroepen is, is een vrijgelatene van de Heer; desgelijks is ook de vrije die geroepen is, een slaaf van Christus” (1 Kor. 7:20-22).

Het is dus duidelijk, slaven moeten hun meesters gehoorzamen in vreze en beven, of, met andere woorden, zij moeten zorg dragen hun plichten niet te verwaarlozen, want zij moeten hun werk verrichten eerlijk en met een eenvoudig hart, in getrouwheid als aan Christus. Dit zal hun harten voldoening en blijdschap geven.

“Niet met ogendienst, als mensenbehagers, maar als slaven van Christus, de wil Gods van harte doende met goedwilligheid dienende als de Heer en niet de mensen” (vs. 6, 7).

Het is duidelijk dat ogendienst in wezen oneerlijk is. Als een ondergeschikte zijn werk alleen goed doet in tegenwoordigheid van zijn werkgever om hem te behagen, en bij zijn afwezigheid zijn werk verwaarloost, is dit niet eerlijk. De gelovige echter, die zich bewust is een slaaf van Christus te zijn,

zal zijn werk niet doen als een mensenbeheger, maar om daarin van harte de wil van de Heer te doen. Hij dient daarin niet de mensen, maar de Heer.

Hij zal daarom zijn werk verrichten, hoe moeilijk het ook zijn mag, met het oog op Christus gevestigd, en niet op de mensen voor wie hij werkt. Deze houding heeft waarde voor God, al vindt ze bij mensen misschien geen waardering.

De beloning door de Heer

“Wetende, dat wat een ieder goed doet, hij dat van de Heer zal ontvangen, hetzij slaaf, hetzij vrije” (vs. 8).

Het trouw vervullen van de taak, die de Heer voor een ieder van ons heeft bepaald, zal door de Heer Zelf beloond worden, ook al zou die trouwe en eerlijke plichtsvervulling door de aardse werkgever niet gewaardeerd worden. De Heer zal zijn eerlijkheid en oprechtheid nooit vergeten: “Dwaalt niet, God laat zich niet bespotten. Want al wat een mens zaait, dat zal hij ook maaien” (Gal. 6:7).

Getrouwe christen, wees er van verzekerd, hoe gering uw positie in deze wereld ook wezen mag, dat getrouwheid beloond zal worden in dit leven en in het toekomstige. In deze wereld zijn sommige mensen rijk en anderen arm, sommigen zijn meesters, anderen slaven, sommigen hebben een hoge positie, anderen een lage, sommigen zijn eerlijk, anderen oneerlijk. Maar van al deze verschillen zal er geen spoor meer over zijn, wanneer allen voor God rekenschap zullen moeten geven van het leven, dat zij in deze wereld geleid hebben.

Dan zullen vele trouwe gelovigen, arm en onbekend in deze wereld, van de Heer de blijde woorden horen: “Wel, goede en getrouwe slaaf, over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u zetten; ga in tot de vreugde van uw Heer” (Matth. 25:23).

Laat dus iedere gelovige die eerlijk leeft, al is zijn positie in deze wereld nog zo gering, bemoediging en troost putten uit de belofte, dat, wat een ieder goed doet, hij dat van de Heer zal ontvangen.

Waardeert uw chef uw eerlijkheid niet? Wees er zeker van dat God het wel doet, en er u voor belonen zal. Is uw chef hard tegen u, en wordt u oneerlijk behandeld zoals dit met Jozef gebeurde? Ga rustig door, en vertrouw op Gods beloning.

“Wentel uw weg op de Here en vertrouw op Hem, en Hij zal het maken; Hij zal uw gerechtigheid doen opgaan als het licht, en uw recht als de middag. Weest stil voor de Here en verbeid Hem” (Ps. 37:5-7).

Meesters of heren

“En gij, heren, doet jegens hen hetzelfde, en laat de dreiging na, wetende, dat zowel hun als uw Heer in de hemelen is, en er bij Hem geen aanneming des persoons is” (vs. 9).

De apostel besluit dit speciale gedeelte over de betrekkingen en wederzijdse verplichtingen in het christelijk huis met zijn aanwijzingen voor de meesters.

Daarmee zien wij, dat hij niet één bepaalde groep op het oog heeft, maar zich richt tot alle. Eerst wijst hij vrouw en man op hun wederzijdse verplichtingen, daarna kinderen en ouders, en tenslotte ondergeschikten en heren.

De Heer, die toeziet op het gedrag van ondergeschikten en de trouwe beloont, let evenzeer op de heren. Ieder van hen zal óf het loon ontvangen óf de smartelijke bestraffing van Hem, die Heer is over allen. Omdat Hij Heer is, past het de gelovige heren niet hun ondergeschikten te dreigen of hun beloften te doen, die zij toch niet kunnen nakomen. Uit de woorden: “doet jegens hen hetzelfde”, blijkt, dat voor hen dezelfde beginselen gelden, die de apostel tevoren de ondergeschikten heeft voorgehouden.

Ook bij de meesters wordt goede wil en trouw verwacht, en zij hebben evengoed de belangen van hun ondergeschikten te behartigen als deze de belangen van hun meesters. Daarom niet hardvochtig zijn en dreigen, maar vriendelijk en meevoelend zijn.

Wreedheid en hardheid kenmerken de ongoddelijken, die geen weet hebben van Gods genade en ontferming. “De rechtvaardige weet, wat toekomt aan zijn vee, maar de barmhartigheid van de goddelozen is wreed” (Spr. 12:10).

Als nu de rechtvaardige weet wat toekomt aan zijn vee, hoeveel te meer moet hij dit weten van een menselijk wezen zoals hijzelf, al is dit dan ook een slaaf. Het is de plicht van de heren om meelevend te zijn met hun ondergeschikten en hen niet te beroven van hun loon of hun rechten. Zij moeten niet meer van hen vragen dan zij presteren kunnen, en een open oog hebben voor hun gezondheid en hun geestelijk en lichamelijk welzijn.

Hoe indringend richt Jakobus zich tot de heren met de woorden: “Welaan nu, gij rijken, weent en huilt over de ellenden, die over u komen. Uw rijkdom is verrot, en uw klederen zijn door de mot verteerd. Uw goud en zilver is verroest, en hun roest zal tot een getuigenis tegen u zijn, en zal uw vlees als een vuur verteren; gij hebt schatten vergaderd in de laatste dagen. Zie, het loon der arbeiders, die uw velden geoogst hebben, dat door u verkort is, roept; en het geschrei der maaiers is gekomen tot de oren van de Heer Zebaoth. Gij hebt weelderig geleefd op aarde en wellusten gevolgd; gij hebt uw harten gevoed als op de dag der slachting” (Jak. 5:1-5).

“Wetende dat zowel hun als uw Heer in de hemelen is, en dat er geen aanneming des persoons is”. Zoals de Heer met ons handelt in liefde en meegevoel, zó moeten heren hun ondergeschikten tegemoet treden. Wij staan allen onder het gezag van dezelfde Heer. En zoals de ondergeschikten voor hun superieuren rekenschap moeten afleggen over hun werken, zullen wij dit allen moeten doen voor de rechterstoel van Christus. Zowel de harde meesters als de ontrouwe dienstknechten zullen dit ondervinden, want er is bij Hem geen aanzien des persoons. Daarom behoren alle gelovigen, heren en slaven, werkgevers en werknemers hun verplichtingen na te komen. Als we dit niet doen, zijn we een aanstoot voor hen, die ver van Christus zijn.

Het is opmerkelijk dat deze brief begint met ons de hemelse positie te tonen, als leden van het lichaam van Christus, verheerlijkt aan de rechterhand van de Vader in de hemel. We zien hoe de Vader ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in Christus in de hemelse gewesten. Dan zien we, dat er onder die leden ook arme slaven zijn, die een harde behandeling ondergaan. Maar de Heer zij dank, ook zij hebben dezelfde heerlijke hoop en zullen behoren tot hen, die het nieuwe lied zingen in de hemel: “Gij hebt hen gemaakt tot koningen en tot priesters voor onze God; en zij zullen over de aarde heersen” (Openb. 5:10).

Dat we toch allen trouw voor de Heer mogen leven in de positie, waarin Hij ons hier heeft geplaatst, uitzijnde naar het heerlijke ogenblik, dat Hij komen zal en een eind zal maken aan onze pelgrimstocht in deze wereld en ons te verplaatsen in de eeuwige heerlijkheid.

Hoofdstuk 6:10-24 -- De geestelijke wapenrusting

Sterkt u in de Heer

“Voorts, broeders, sterkt u in de Heer en in de kracht zijner sterkte” (vs. 10).

Wij zijn nu tot het laatste gedeelte van de brief gekomen, dat zich speciaal bezig houdt met de geestelijke strijd tegen de machten der duisternis, die ons zonder ophouden trachten te beroven van het genot der geestelijke zegeningen, waarmee we in Christus gezegend zijn.

Eens schonk God aan zijn aardse volk het beloofde land; een land, dat vloeide van melk en honig. Daar moesten zij strijden tegen wrede vijanden om het land praktisch in bezit te nemen en van de vruchten te genieten. Zo is het ook met de ware gelovigen. Ook zij hebben te strijden tegen de machten der duisternis, om de geestelijke zegeningen te kunnen genieten.

Vele gelovigen denken, ten onrechte, dat het land Kanaän een beeld is van de hemel, die de gelovigen bij hun sterven binnengaan. Zij zien de Jordaan dan als een beeld van de lichamelijke dood. Maar als we even nadenken, zien we, dat dit niet klopt. Want toen de Israëlieten het land Kanaän binnentrokken, wachtte hen een bittere strijd tegen de vijand, die hun het genot van het land onmogelijk wilde maken. En dit kan toch niet een beeld zijn van de hemelse rust. Daar zijn geen vijanden meer en daar wordt geen strijd gestreden. Kanaän stelt ons de hemelse gewesten voor, waarin we in

Christus geplaatst zijn, en waar we de geestelijke zegeningen kunnen genieten, terwijl we ons nog lichamelijk op aarde bevinden. En om die zegeningen te kunnen genieten, moeten we onze geestelijke vijanden bekampen. Dit zijn de duivel en zijn legerscharen, die ons voortdurend tegenstaan en ons het genot van die zegeningen trachten te beroven. Daartoe moeten we ons sterken in de Heer en in de kracht zijner sterkte. Welke bemoedigende woorden zijn dit voor ons, gelovigen. In onszelf zijn wij zwak, en onze vijanden zijn veel sterker dan wij. Maar in de Heer, in zijn macht en kracht, vinden we alles wat we nodig hebben. We lazen van die uitnemende grootheid zijner kracht, van de kracht zijner sterkte, die Hij gewerkt heeft in Christus, door Hem uit de doden op te wekken (Ef. 1:19, 20). Diezelfde kracht staat ons nu ter beschikking.

In onszelf zijn we als de klipdassen, die een machteloos volk zijn, maar hun woning maken in de rots (Spr. 30:26). Hoe machtig onze vijanden ook mogen zijn, onze kracht is in de rots, de rots der eeuwen. Om ons van die kracht te verzekeren, moeten we van elk genademiddel gebruik maken, gedurig bidden, het Woord van God lezen en overdenken en de gemeenschap met andere gelovigen zoeken.

De listen van de duivel

“Doet de gehele wapenrusting Gods aan, opdat gij kunt staande blijven tegen de listen van de duivel” (vs. 11).

Dit gedeelte vormt wel een groot contrast met het voorgaande, waar ons de gezegende sfeer van het christelijk gezin in al zijn verhoudingen wordt geschilderd.

Wij betreden nu het terrein van de geestelijke strijd, de worsteling met de duivel en zijn geestelijke legerscharen.

En voor die strijd hebben we de *gehele* wapenrusting van God nodig. De onderdelen van die wapenrusting worden ons naderhand genoemd. Die wapenrusting moeten we aandoen. Bij hoofdstuk 4:24 hebben we gezien, wat we aan moeten doen om als *heiligen* te wandelen, maar hier wordt ons gezegd wat we als *soldaten* van de Heer Jezus moeten aandoen. Dat is de gehele wapenrusting Gods om staande te kunnen blijven. Dat is immers de positie waarin God ons wenst te zien. We moeten opmerken, dat het hier gaat om staande te blijven tegen de *listen*, en niet tegen de *macht* van de duivel. De Heer Jezus heeft zowel over de macht als de list van de duivel getriomfeerd, toen Hij hem aan het kruis overwon: “opdat Hij door de dood te niet zou doen hem, die de macht des doods had, dat is de duivel” (Hebr. 2:14). Daarom moeten we hem als een overwonnen vijand beschouwen. Met het oog hierop kon Jakobus zeggen: “Wederstaat de duivel en hij zal van u vlieden” (hfdst. 4:7). Waar we zijn macht niet meer hoeven te vrezen, moeten we ons tegen zijn listen staande houden. “En geen wonder; want de satan zelf neemt de gedaante aan van een engel des lichts” (2 Kor. 11:14).

Satan is de vijand van God en van Christus en daarom ook van de gelovigen, die aan zijn listen en verleidingen bloot staan. Hij heeft een ervaring van bijna 6000 jaar, waarin hij zijn verleidend werk kon verrichten en zijn listen tonen. Hij kwam eerst tot Eva door middel van de slang, die listiger was dan al het gedierte van het veld. En nog altijd is hij “de oude slang”. Maar Gode zij dank, die ons leidt tot de overwinning van Christus.

De aard van de vijanden

“Want wij hebben de strijd niet tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de geestelijke machten der boosheid in de hemelse gewesten” (vs. 12).

Oorlogen tussen de mensen onderling nemen toe en worden met steeds helser en vernietigender wapens gestreden. Maar hier gaat het niet om een strijd tegen mensen van bloed en vlees, maar om een geestelijke strijd tegen onzichtbare machten der duisternis. En dat is een veel moeilijker strijd. Het is onmogelijk deze vijanden te overwinnen, als we niet de volle wapenrusting Gods aandoen.

Deze vijanden zijn voortdurend bezig ons te verhinderen God in ons leven te verheerlijken en onze geestelijke zegeningen te genieten. Wie zich van dit feit niet bewust is, stelt zijn geestelijk leven bloot aan allerlei gevaren.

In de eerste brief van Petrus worden de gelovigen gezien als vreemdelingen en pelgrims in deze wereld (hfdst. 2:11). Zij worden vermaand nuchter te zijn en te waken, “uw tegenpartij, de duivel, gaat om als een brullende leeuw, zoekende wie hij zou kunnen verslinden” (hfdst. 5:8). Dit heeft op aarde plaats.

Maar in de brief aan de Efeziërs wordt ons getoond, dat we vijanden hebben in de hemelse gewesten, waar wij in Christus mede gezet zijn en waar onze geestelijke zegeningen genoten kunnen worden. Daar vinden we ook de overheden en machten, aan wie nu door de gemeente de veelvuldige wijsheid van God bekend gemaakt wordt.

Weerstaan en standhouden

“Daarom neemt de gehele wapenrusting Gods op, opdat gij kunt wederstaan in de boze dag, en, alles volbracht hebbende, staande blijven” (vs. 13).

De apostel herhaalt hier zijn oproep om de gehele wapenrusting van God op te nemen. De gehele legermacht der duisternis is in slagorde tegen ons geschaard, en in eigen kracht vermogen wij niets daartegen. Daarom is het noodzakelijk voor iedere gelovige die wapenrusting aan te doen en niet weer af te leggen.

Het is goed om duidelijk het verschil te zien tussen deze bedekking en die waarmee wij door Gods genade in Christus bekleed zijn. Ieder die zijn vertrouwen op de Heer Jezus gesteld heeft, en gelooft in de kracht van zijn verzoenend werk op het kruis, is geworden tot gerechtigheid van God; die is door God bekleed “met het beste kleet”. Hierin zien we onze positie voor God in Christus, deze klederen hebben we niet zelf aangedaan, maar God heeft ons er mee bekleed, Maar wanneer het om de strijd gaat, zijn we verantwoordelijk zelf alle stukken van de wapenrusting aan te trekken.

Reeds in het vorig hoofdstuk wees Paulus er op dat de dagen boos zijn. Maar hier klinkt die waarschuwing nog veel indringender. In deze wereld leven we eigenlijk altijd in de boze dag, daar Satan de overste van deze wereld is. Maar “de boze dag” wordt door gelovigen soms bijzonder ervaren, wanneer de vijand in bepaalde omstandigheden extra werkt. Het gevaar bestaat dat zo’n boze dag ons zou overvallen zonder dat we die wapenrusting aan zouden hebben. Hoe zouden we dan weerstand kunnen bieden? De bedoeling van deze waarschuwing is niet, dat we bij een aanval snel de wapenrusting zouden opnemen, maar dat we ons dan in die wapenrusting zouden bevinden om staande te kunnen blijven.

Dan is het ook belangrijk te letten op het woord “staande blijven”. Dit wijst er op, dat we na een behaalde overwinning de wapenrusting niet moeten af leggen, maar gereed zijn een nieuwe aanval af te slaan. Juist na zo’n overwinning bestaat het gevaar, dat we zelfvertrouwen zouden krijgen, op onze eigen energie vertrouwen en dat zou noodlottig zijn voor ons geestelijk leven. Met een behaalde overwinning is de strijd niet afgelopen. Die gaat door zolang we in de wereld zijn. Maar Gode zij dank, dat spoedig de Heer uit de hemel zal komen om ons in te voeren in de glorie van het Vaderhuis. Daar zal geen strijd meer zijn, maar aanbidding. In plaats van de wapenrusting zullen we een kroon dragen, en in plaats van strijd te voeren, zullen we de hemelse vrede genieten.

Waarheid en gerechtigheid

“Staat dan vast, uw lendenen omgord hebbende met de waarheid en aangedaan hebbende het borstwapen der gerechtigheid” (vs. 14).

In het volgend gedeelte bespreekt Paulus de onderdelen van de wapenrusting stuk voor stuk, en begint met *de omgording van de lendenen met de waarheid*.

Met de waarheid wordt het Woord van God bedoeld. Zonder met deze waarheid omgord te zijn, is standhouden en overwinnen onmogelijk. Helaas zijn er gelovigen die liever allerlei boeken lezen

dan dat zij het Woord van God onderzoeken. Daarom hebben ze geen geestelijke weerstand en vallen aan de list van de vijand ten prooi. Petrus zegt, dat wij de lendenen van ons verstand zouden omgorden (hfdst. 1:13). Dit wil zeggen, dat het Woord van God een dominerende plaats moet innemen in het hart van de ware christen en hij op die wijze bewaard wordt voor zondige gedachten en verkeerde leringen, die het geestelijk leven ondermijnen.

Zoals de gordel aan het lichaam kracht en energie geeft, verkrijgt de innerlijke mens kracht en energie door de studie van Gods Woord. Als we met die waarheid omgord zijn, zullen we niet meer als onmondigen heen en weer bewogen worden door alle wind van bedrieglijke leer en kunstgrepen der dwaling, maar integendeel de waarheid vasthouden in liefde, en opwassen tot Hem die het hoofd is, Christus (Ef. 4:14, 15).

Wanneer legt de soldaat zijn gordel af? Is dit niet het geval wanneer hij slaapt? Maar is het goed voor een soldaat te slapen op het slagveld? Dat is gevaarlijk! Sisera werd door een vrouw gedood toen hij sliep (Richt. 4). Als zonen des lichts en zonen des daags moeten we niet slapen zoals de anderen, maar waken en nuchter zijn (1 Thess. 5:5, 6).

Laten we daarom de woorden van onze gezegende Heer ter harte nemen: "Laat uw lendenen omgord zijn" (Luk. 12:35).

Het tweede stuk van de wapenrusting is het borstwapen der gerechtigheid.

Met deze gerechtigheid kan niet bedoeld zijn de gerechtigheid, die Christus ons verworven heeft. Die hoeven wij immers niet aan te doen, omdat wij hiermee door God Zelf bekleed zijn; anders zouden we geen gemeenschap met Hem kunnen hebben.

Zoals het er bij het eerste onderdeel, de waarheid, op aankomt, het Woord van God praktisch in ons leven toe te passen, gaat het bij het tweede stuk ook daarom, dat wij in praktische gerechtigheid zouden leven. Deze twee onderdelen zijn ook nauw met elkaar verbonden, want als wij met de Goddelijke waarheid omgord zijn, zal dit praktische vruchten der gerechtigheid tevoorschijn roepen.

Laten we niet oppervlakkig zijn wat deze wandel in praktische gerechtigheid betreft, en ons leven aan een nederlaag blootstellen. Dit zou de vijand een gelegenheid bieden ons hart en geweten binnen te treden.

De ware gelovigen, die gerechtvaardigd zijn door de verlossing die in Christus Jezus is, zijn geroepen om hun leden voor God te stellen tot werktuigen der gerechtigheid (Rom. 6:13).

Het evangelie des vredes

"De voeten geschoeid hebbende met de voorbereiding van het evangelie des vrede?" (vs. 15).

Het derde stuk der wapenrusting, de voorbereiding van het evangelie des vredes spreekt van het praktisch gedrag in overeenstemming met het evangelie van God, zoals in Fil. 1:17 staat: "wandelt waardig het evangelie van Christus".

Het is niet voldoende dat we met onze mond getuigen van het evangelie van Christus, dat het Gods kracht is tot behoudenis, en dat wij daardoor vrede met God hebben. Dit is wel waar en heerlijk, maar wij moeten het ook praktisch in ons gedrag tonen. Enerzijds hebben we het evangelie des vredes te verkondigen aan hen die geen vrede met God hebben en anderzijds hebben we de kracht hiervan te tonen in de praktijk van ons leven.

Deze twee zijden zien we duidelijk in het leven van de apostel Paulus en in zijn dienst in het evangelie. Zijn leven gaf een duidelijk getuigenis van de kracht van het evangelie, en hij spande zich ook om zoveel mogelijk mensen, Joden en Grieken met dit evangelie te bereiken.

Het evangelie van Jezus Christus is het evangelie des vredes. En ik vraag u, lezer, of u deze vrede met God bezit. Een vrede, die gegrond is op het sterven van onze Heer Jezus Christus op het kruis en zijn opstanding uit de doden. Alleen op grond hiervan kan het verontruste geweten tot rust komen en de ziel vrede vinden met God. Eerst nadat het bloed van het paaslam aan de deurposten gestreken was, en de bewoners van het huis daardoor beveiligd waren voor het zwaard van de engel

des doods, konden zij volkomen rust en vrede genieten. En toen konden zij met omgorde lendenen het paaslam eten (Ex. 12).

Het evangelie des vredes rust op het volbrachte werk van Christus, het lam van God, en ik hoop dat u deze vrede gevonden hebt.

Het schild des geloofs

“Boven dit alles opgenomen hebbende het schild des geloofs, waarmede gij al de vurige pijlen van de boze zult kunnen uitblussen” (vs. 16).

172

Het vierde stuk van de wapenrusting is het schild des geloofs. Dit is de enige keer dat het woord “schild” in het nieuwe testament voorkomt. In het oude testament komt het dikwijls voor en heeft dan de geestelijke betekenis van bescherming evenals in letterlijke zin. De eerste keer treffen we het woord aan in Gen. 15. God spreekt daar tot Abram: “Vrees niet, Abram, Ik ben uw schild”. Aan dit woord had Abram, die zich de haat van machtige vijanden op de hals gehaald had, grote behoefte. Wat zal deze bemoedigende belofte, dat de machtige God Zelf zijn bescherming was, tot het hart van Abram gesproken hebben en alle onrust hebben weggenomen. En evenmin als Abram langer bevreesd behoefde te zijn voor mogelijke aanvallen van de vijand, behoeven wij dit te zijn voor de vurige pijlen van de boze. De tweede keer lezen we het in Deut. 33:29, waar Mozes in zijn zegen over het volk getuigt: “Welzalig zijt gij, Israël; wie is aan u gelijk? Een volk, verlost door de Here, die het schild uwer hulp en het zwaard uwer hoogheid is”.

Welk een heerlijke belofte, die wij ook op ons mogen toepassen! God is ons schild en beschermt ons tegen de vurige pijlen van de vijand. Leven we in dit geloofsvertrouwen, dat alles van de Heer verwacht? In de psalmen treffen we dit woord dikwijls aan: “Onze ziel verwacht de Here, Hij is onze hulp en ons schild” (33:20). “Want de Here is een zon en schild, de Here geeft genade en ere” (84:12). Als dit de geloofstaal is van de gelovigen van de oude dag, hoeveel meer hebben wij dan reden om dit schild des geloofs op te nemen en in alle omstandigheden van het leven op Gods beloften te vertrouwen. Alleen als we in dit geloof staan, zullen we de vurige pijlen van de vijand kunnen blussen en nimmer in eigen kracht.

Dit schild des geloofs kan de vurige pijlen van de vijand opvangen en ze blussen nog vóór zij ons bereikt hebben en schade veroorzaken. Mochten wij toch altijd dit schild des geloofs dragen, opdat die vurige pijlen ons niet deren en we meer dan overwinnaars zijn door Hem die ons heeft liefgehad.

De helm des heils

“En neemt de helm des heils en het zwaard des Geestes, hetwelk is Gods woord” (vs. 17).

Het vijfde stuk van de wapenrusting wordt de helm des heils genoemd. Dit moet als een gift uit de hand van God worden aangenomen. Het hoofd is de zetel van het verstand, de gedachten, het onderscheidingsvermogen. Als het hoofd beschadigd zou worden, zou dit zeer ernstig zijn, daar dit ook de rest van het lichaam zou beïnvloeden. Daarom moet ook het hoofd tegen de aanslagen van de vijand beschermd worden, en we mogen God danken, dat Hij ons daartoe de helm des heils schenkt.

Die helm is voor de gelovige de zekerheid van zijn heil op grond van het offer van Christus. Dit heil is niet iets denkbeeldigs, maar het is een feit. De mens die behouden is, weet met absolute zekerheid dat God dit gedaan heeft. Het kan zijn, dat hij niet alle vragen kan beantwoorden, die atheïsten of modernisten of anderen opwerpen tegen de inspiratie van de bijbel, maar er is geen macht van mens of Satan, die hem beroven kan van de zekerheid van zijn heil en de vergeving van zijn zonden, als hij de helm des heils op heeft, die zijn hoofd en geest beschermen.

Nadat de Heer de ogen van de blindgeborene geopend had, trachtten de farizeeën hem door hun vele vragen van Christus af te trekken. Ofschoon hij al hun vragen niet kon beantwoorden en

erkennen moest: “Ik weet het niet”, slaagden zij er niet in zijn overtuiging aan het wankelen te brengen ten aanzien van het ene, dat hij wel wist:

“Een ding weet ik, dat ik blind was en nu zie” (Joh. 9:25).

De apostel Paulus erkende ook, dat hij nog niet alles wist, omdat wij nog ten dele kennen en door een donker glas nevelachtig zien (1 Kor. 13:9, 12). Maar de vijanden van het evangelie konden hem niet tot twijfel brengen aangaande zijn geloof in Christus, wat o.a. blijkt uit zijn woorden: “Want ik weet wie ik geloofd heb, en ben overtuigd dat Hij machtig is mijn pand te bewaren tot die dag” (2 Tim. 1:12). Hij had de helm des heils op zijn hoofd.

Hebt u deze helm des heils ook op uw hoofd? Als u twijfelt aan uw behoudenis kunt u niet in volle verzekerdheid de vijand weerstaan. Verzekerdheid van de behoudenis neemt de vraag voor het oordeel weg en vult het hart met blijdschap in de Heer. Ook in de eerste brief aan de Thessalonikers wijst Paulus op dit onderdeel van de wapenrusting, als hij zegt: “Maar wij, die des daags zijn, laat ons nuchter zijn, aangedaan hebbende het borstwapen des geloofs en der liefde en als helm de hoop des heils” (hfdst. 5:8).

Dit heil, of de behoudenis, heeft niet alleen betrekking op het verleden, maar ook op het heden en de toekomst. Dit heil leert ons, dat we niet in het oordeel komen vanwege onze zonden en dat we van de macht der zonde zijn verlost. Dat we niet alleen door genade behouden zijn (Ef. 2:8) maar ook behouden worden door zijn leven (Rom. 5:10). Wij hebben de zekerheid dat we de Heer Jezus als Heiland verwachten mogen, die het lichaam van onze vernedering veranderen zal tot gelijkvormigheid aan het lichaam van zijn heerlijkheid (Fil. 3:21).

De ware gelovige kan zich met volkomen zekerheid verblijden in het heil dat Christus voor hem verwierf. Door zijn sterven redde Hij hem, door zijn leven behoudt Hij hem. “Hij, die een goed werk in u begonnen is, zal het voleindigen tot op de dag van Christus” (Fil. 1:6).

Om de overwinning te behalen, is het noodzakelijk de helm des heils op het hoofd te hebben in alle omstandigheden van het leven. Laten we dus niet verzuimen deze gave van God aan te nemen.

Het zwaard des Geestes

Het zesde stuk der wapenrusting vinden we in ditzelfde vers, en wordt het zwaard des Geestes genoemd, hetwelk is Gods Woord.

De vijf vorige onderdelen zijn allen bestemd om ons tegen de listen van de vijand te verdedigen. Dit zesde onderdeel is echter ook een aanvalswapen en moet gebruikt worden om de overwinning over de vijand te behalen.

Met het zwaard wordt niet de Heilige Geest bedoeld, maar het Woord van God, dat door de Heilige Geest is ingegeven: “Heilige mensen Gods, door de Heilige Geest gedreven, hebben gesproken” (2 Petr. 1:14).

Dit is niet de enige plaats waar over het Woord geschreven is als een zwaard. In Hebr. 4:12 wordt het scherper genoemd dan enig tweesnijdend zwaard en doordringende tot de verdeling der ziel en des geestes, en een oordelaar is van de gedachten er overleggingen des harten. Geen menselijke kwaadaardigheid, satanische list of helse macht kan het Woord van God weerstaan, zij worden er allen door overwonnen. Toen Johannes op het eiland Patmos over de Heer schreef, zei hij, dat er een scherp, tweesnijdend zwaard uit zijn mond ging (Openb. 1:16).

Tegen het Woord des Heren is niets bestand. Hij sprak en het was er. Eén woord van zijn lippen legde zijn vijanden op hun aangezichten in het stof. Profetisch lezen we over de Heer Jezus: “Hij maakte zijn mond als een scherp zwaard” (Jes. 49:2).

Dit Woord van God, de Heilige Schrift, heeft alle eeuwen door een machtige invloed uitgeoefend. Welken zegen heeft dit kostbare boek generaties lang aan de mensen gebracht. Miljoenen mensen zijn er de voorbijgegane eeuwen door behouden en zo zal het doorgaan tot het einde.

Dit Woord was het wapen in de handen van Gods dienstknechten in het oude en nieuwe testament en zij behaalden er schitterende overwinningen door, omdat zij dit Woord liefhadden. Het had zijn

plaats in hun harten en gedachten, zij waren trouwe dienstknechten van Christus, die de vijand tegemoet traden met hetzelfde wapen, dat de Heer gebruikte. Toen de Heer Jezus in de woestijn door de vijand met zijn listen verzocht werd, versloeg Hij hem met dit wapen: er staat geschreven... er staat geschreven... er staat geschreven... (Matth. 4:1-11).

Spoedig zal de tijd aanbreken, dat door dit zwaard des Geestes de laatste overwinning behaald zal worden, zoals we dit lezen in Openb. 19:15: "En uit zijn mond ging een scherp, tweesnijdend zwaard, opdat Hij daarmee de volken slaan zou".

Met ditzelfde zwaard zijn wij in staat de duivel en alle machten der duisternis te overwinnen. Het is ons daarvoor ter beschikking gesteld, laten wij het daarom aannemen en gebruiken.

Het gebed

"Te allen tijde biddende met alle gebed en smeking in de Geest, en daartoe wakende met alle volharding en smeking voor al de heiligen" (vs. 18).

Het zevende stuk van de volle wapenrusting Gods is het gebed.

Ofschoon de genoemde en reeds besproken onderdelen hun grote waarde en betekenis hebben, is het gebed toch wel het allerbelangrijkste. Door het gebed is de christen-soldaat in voortdurend contact met zijn aanvoerder, de Heer Jezus Christus, de overste van het heir des Heren. Omdat wij in onszelf geen kracht hebben, moeten wij in voortdurend gebed voor Hem verkeren, die ons de overwinning geeft. In Hebr. 4:16 vinden we de opwekking: "Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen en genade vinden tot tijdige hulp".

Wat zijn er veel dingen waarvoor we bidden moeten! "Alle gebed" bedoelt zowel het persoonlijk gebed als in het gezin, het gebed in de binnenkamer als dat in het openbaar. En dit te allen tijde. Ook de Heer heeft gezegd dat men altijd bidden zou en niet verslappen. Daar de vijand zijn tegenstand nooit opgeeft, mogen wij het gebed ook nooit nalaten.

Velen maken de fout, dat zij alleen in tijden van bittere nood en beproevingen bidden, maar we moeten te allen tijde bidden om voor gevaren en verzoeken bewaard te blijven. We moeten in voortdurend gebed voor Hem gevonden worden. Onze behoefte daaraan is niet minder groot dan aan lucht om te kunnen ademen.

Vanzelfsprekend kunnen we niet altijd op onze knieën verkeren, maar wel kunnen we in een voortdurende gebedshouding voor God verkeren en daardoor in zijn gemeenschap. Ademen doen we immers ook niet altijd bewust en opzettelijk!

Het gebed verschaft ons kracht van boven, groter dan alle krachten van de vijand. Paulus vermaant daarom dan ook de Thessalonikers dat zij moeten bidden zonder ophouden (1 Thess. 5:17).

Nadat is opgemerkt, dat we te allen tijde en met alle gebed moeten bidden, vinden we als derde bijzonderheid dat dit gebed moet geschieden *in de Geest*. Ons gebed moet dus in overeenstemming zijn met de inwonende Heilige Geest en daardoor geleid worden. Niemand kan in de Geest bidden dan hij, die uit de Geest geboren is en zich in de praktijk van zijn leven door die Geest laat leiden. Als we niet in de Geest bidden, heeft het geen nut in het vlees te bidden, want daarvan zegt Jakobus: "Gij bidt en ontvangt niet, omdat gij kwalijk bidt, teneinde het in uw wellustigheid door te brengen" (hfdst. 4:3).

Eén van de middelen om onszelf op te bouwen in het geloof, is het bidden in de Heilige Geest (Judas 20).

Als vierde punt vinden we hier ten slotte de opmerking dat wij moeten *zeeaken* in het gebed. Dit is erg belangrijk en we moeten er voortdurend aan herinnerd worden. Traagheid en ongevoeligheid en verslapping in het gebed, geeft de vijand de gelegenheid binnen te komen. De discipelen sliepen, toen ze moesten waken en bidden, en de Heer zei: "Vermocht gij niet één uur met mij te waken? Waakt en bidt opdat gij niet in verzoeking komt" (Matth. 26:41).

Hoe talrijk zijn de opwekkingen in het Woord van God om ons te wijzen op de belangrijkheid en de noodzakelijkheid van het waken en bidden! En wat is er veel waarvoor wij bidden kunnen! We moeten dit niet beperken tot onze persoonlijke noden en die van de onzen, maar bidden voor alle heiligen. We zijn als leden van één lichaam met elkaar verbonden en vormen allen een doelwit voor de aanvallen van de vijand, en daarom moeten we elkaar voor de troon der genade opdragen. Dit is de gezegende dienst der voorbede, die we persoonlijk en gemeenschappelijk kunnen verrichten ten behoeve van hen, die we kennen en van hen, die we niet kennen, die in onze omgeving wonen of ver daarbuiten, voor de heiligen in de hele wereld.

In dezelfde mate dat onze gebedskring zich uitbreidt, zal onze blijdschap in de Heer toenemen, voor wie wij onze harten uitstorten, niet alleen voor onszelf, maar voor alle heiligen.

Voorbede

“En voor mij, opdat mij het woord gegeven worde bij het openen van mijn mond, om met vrijmoedigheid de verborgenheid van het evangelie bekend te maken, waarvoor ik een gezant ben in een keten, - opdat ik daarin vrijmoedig spreke, gelijk ik moet spreken” (vs. 19, 20).

Hier zien we de grote betekenis van het gebed voor anderen. De apostel wekte de gelovigen te Efeze niet alleen op voor alle heiligen te bidden, maar ook voor hem persoonlijk. Hij zelf bad voor alle heiligen, voor bepaalde personen en voor de gemeenten, voor hen onder wie hij gearbeid had en voor hen die hij niet had ontmoet. In het voorgaande hebben we reeds besproken, hoe Paulus twee gebeden voor de gelovigen te Efeze uitsprak. Maar met dat al voelde Paulus toch de persoonlijke behoefte aan de gebeden van die gelovigen voor hem. Meer dan iemand anders waardeert de prediker van het evangelie de betekenis van de gebeden der heiligen voor hem. De eeuwigheid zal de gezegende vruchten openbaren van de gebeden der gelovigen voor elkaar en voor de dienstknechten in het evangelie.

De schrijver van deze regels heeft veel te danken aan de gebeden der heiligen, die in veel plaatsen voor hem zijn opgestegen. Dikwijls is hij ernstig ziek geweest, maar de Heer heeft Zich over hem ontfermd en de vele voorbiddingen verhoord die voor hem door gelovigen zijn gedaan. Hij zal nimmer vergeten, wat hem door God geschonken is om hem te bekwamen zijn geringe dienst uit te oefenen in antwoord op de gebeden der heiligen.

Eens vertelde een broeder in het buitenland hem, dat sinds hij hem vijftwintig jaar geleden had ontmoet, er nooit een dag voorbij was gegaan, waarop hij niet voor hem gebeden had. En een ander zei: “Vanaf het ogenblik dat wij elkaar ontmoetten, heb ik dagelijks tot de -Heer gezegd: Heer, bewaar toch dit zwakke vat, dat hij de dienst mag verrichten, die Gij hem hebt toevertrouwd”.

Hij die voor de dienstknecht des Heren bidt, wordt als een medewerker beschouwd en zal delen in het loon, dat wordt uitgekeerd voor de rechterstoel van Christus. Dat wij toch zonder ophouden bidden voor de arbeiders op het oogstveld.

De apostel vroeg de gelovigen niet voor hem te bidden dat hij uit zijn gevangenschap te Rome en van zijn boeien bevrijd mocht worden, maar dat hij vrijmoedigheid mocht hebben het evangelie te verkondigen. En dat is iets, wat elke dienstknecht in het evangelie nodig heeft.

Het evangelie is Gods gave aan de mensen. Het is de plicht van de trouwe dienstknecht van het evangelie van Christus om dit bekend te maken, niet in woorden van menselijke wijsheid, maar “gelijk hij moet spreken”. Daarvoor heeft hij behoefte aan de steun van zijn medebroeders door ononderbroken voorbede.

Met de uitdrukking “verborgenheid van het evangelie” wordt niet iets geheims bedoeld. Het wil zeggen dat dit evangelie de raadsbesluiten van Gods rijke genade bevat, die vroeger verborgen waren maar die God nu geopenbaard heeft in zijn geliefde Zoon, onze Heer Jezus Christus, en in zijn kruis.

Ofschoon Paulus in een gevangenis in Rome zat, met ketenen gebonden, beschouwde hij zich toch als een gezant voor de zaak van het evangelie. Hij beschouwde zijn ketenen niet van menselijk standpunt, ik bedoel als een gevangene van het Romeinse rijk, maar van een Goddelijk standpunt.

Daarom herinnert hij ons in deze brief er twee maal aan, dat hij is “een gevangene van Christus Jezus” (hfdst. 3:1) en “de gevangene in de Heer” (hfdst. 4:1).

Aardse gezanten gaan, als zij hun land vertegenwoordigen, prat op hun titels en onderscheidingen en medailles, die zij op hun borst dragen, maar de medailles en onderscheidingen die de apostel Paulus droeg, zijn van een hemels karakter. Eén van Gods dienstknechten heeft terecht opgemerkt: “God let niet op wat wij aan wereldlijke eer en aardse onderscheidingen en medailles hebben ontvangen, maar op de merktekenen, die wij in ons lichaam gedragen hebben van het lijden voor de zaak van Christus en wat wij aan moeilijkheden ondervonden hebben voor de gezegende naam, waardoor wij geroepen zijn”.

Trouw

“Opdat ook gij nu mijn omstandigheden moogt weten, hoe het mij gaat, zal Tychicus, de geliefde broeder en getrouwe dienstknecht in de Heer, u alles bekend maken; die ik juist daartoe tot u gezonden heb, opdat gij onze omstandigheden zoudt vernemen, en hij uw harten zou vertroosten” (vs. 21, 22).

De apostel getuigt van twee mooie trekken in Tychicus: de geliefde broeder en een getrouwe dienstknecht in de Heer. In Kol. 4:7 voegt hij er nog een derde aan toe: medeslaaf in de Heer.

Hoe heerlijk wanneer deze deugden gezien worden in alle gelovigen, in het bijzonder in de dienstknechten des Heren. Daarvoor is genade van God en hemelse wijsheid nodig. Het gevaar bestaat voor de dienstknecht des Heren, dat hij terwille van de broederliefde (ik bedoel zijn liefde voor de broeders en hun liefde voor hem) in gebreke zou blijven een trouwe dienstknecht des Heren te zijn, door in sommige gevallen toe te geven in plaats van vast te houden aan hetgeen naar zijn overtuiging recht is.

De apostel wist hoezeer de gelovigen te Efeze verlangden iets over hem te horen, en daarom zond hij Tychicus tot hen, die ook de overbrenger van de brief was.

Tychicus bracht die brief over aan de gelovigen te Efeze en daardoor ook aan ons en aan de gemeente van Christus, aan alle generaties.

De brief was voor hen tot troost, maar ook voor onze harten en voor alle gelovigen, daar hij kostbare waarheden en hemelse openbaringen bevat. Zo bevestigde ook deze dienst van Tychicus, dat hij waarlijk was een geliefde broeder en een getrouwe dienstknecht van de Heer.

Zegenbeden

“Vrede zij de broeders, en liefde met geloof van God, de Vader, en van de Heer Jezus Christus” (vs. 23).

Het valt op, dat de apostel aan het slot van zijn brief geen groeten vermeldt voor sommige broeders, zoals hij dat in de meeste van zijn brieven doet. Dit zal zijn oorzaak wel vinden in het feit, dat deze brief gericht is aan de heiligen die het ene lichaam vormen, ik bedoel de gemeente die zijn lichaam is. Ook was het de bedoeling van de Heilige Geest dat deze brief niet alleen in Efeze gelezen zou worden, maar ook in andere plaatsen.

De vrede, die hij hun toewenst, is het voorrecht van alle gelovigen die zichzelf en al de omstandigheden van hun leven hebben toevertrouwd aan de bewarende zorg van de gezegende Vader. Ook wenst hij hun toe, dat liefde en geloof bij hen verbonden mag zijn als een gave van God. En dat moge ook ons deel zijn en dat van alle gelovigen.

“De genade zij met allen, die onze Heer Jezus Christus in onverderfelijkheid liefhebben” (vs. 24).

De apostel besluit de brief, zo rijk aan fundamentele, Goddelijke waarheden met deze mooie zegen-groet.

Wonderbare genade, die ons behouden heeft en ons onderwijst, hoe wij in deze wereld vol zonde te leven hebben. Overvloedige genade, waarin wij staan, en waaruit geen enkele macht ons kan verdrijven en waardoor we onze Heer Jezus Christus mogen verwachten.

Aan de woorden: “die onze Heer Jezus Christus liefhebben” wordt de ernstige uitdrukking toegevoegd: in onverderfelijkheid.

Dit betekent dat de vreugde van deze genade alleen genoten kan worden door hen die de Heer liefhebben met een liefde, waarin geen bedrog of corruptie aanwezig is. Misschien kan het nóg duidelijker omschreven worden als volgt: Zij die de Heer Jezus liefhebben, moeten die liefde tonen in een leven van reinheid en godsvrucht en een wandel in praktische heiligheid.

Alleen zo en op geen andere wijze kunnen we in de praktijk van ons leven deze genade genieten, evenals alle andere geestelijke zegeningen in de hemelse gewesten in Christus Jezus.

Ten slotte wil de schrijver alleen nog zijn hart uitstorten in dank en aanbidding voor de Heer, die hem geholpen heeft deze eenvoudige overdenkingen neer te schrijven. Hij geeft ze over in de handen van de Almachtige met de bede ze te gebruiken tot eer van zijn gezegende en aanbiddeijke naam en tot zegen en opbouw van de schrijver en alle geliefde lezers.